Charlotte Lamb

139

Fructul oprit

Colecția ELSEA

Editura ALCRIS

„Te vei căsători cu mine ! îi spuse el scurt. Sau vei suporta consecințele și te asigur, Leonie, că eu voi învinge. Întotdeauna înving."

El putea pune stăpânire pe copilul care se afla în ea, dar Leonie jură că nu va putea pune niciodată stăpânire pe ea. Se va lupta cu Giles Kent până la ultima răsuflare. Deci, de ce intra în panică de fiecare dată când se gândea să devină soție și mai ales să rămână singură cu el și *la cheremul lui...?*

Vocea ei devenise acută ; tremura din cauza unui amestec de sentimente ; era nervoasă fiindcă îi spunea lui Giles ceea ce crede despre el, era supărată ca întotdeauna când se gândea la modul în care el și familia lui o trataseră, și avea un sentiment care o durea pentru că el întotdeauna gândea despre ea tot ce era mai rău.

THE BEST

ISBN 973-580-065-9

Lei 2353 + 47 T.L. = 2400

Coperta : ANDY

© by Charlotte Lamb, 1991
FORBIDDEN FRUIT

Drepturile asupra acestui titlu în limba română aparţin editurii ALCRIS.

CHARLOTTE LAMB

Fructul oprit

Traducere din limba engleză de
IRINA POPESCU TISMANA

BUCUREŞTI

Redactor : AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial : TRAIAN IANCU
Lector : ANGELA VASILE

ISBN 973-580-065-9

Colecţia „EL şi EA“

CAPITOLUL I

Leonie își întinse gâtul pentru a se vedea în oglindă și răsuflarea i se opri, buzele desfăcându-i-se de mirare. N-o recunoștea pe fata zveltă în rochia albă spumoasă ; acolo stătea o străină. Oh, cunoștea părul blond-argintiu pe care adesea și-l dorea mai puțin moale, fața ovală pe care o încadra, pielea pe care o considerase întotdeauna prea palidă, ochii mari și albaștri. Propriile trăsături nu-i mai erau prea familiare. Putea o rochie să provoace o schimbare atât de mare ?

— Asta nu sunt eu ! gândi ea cu voce tare și Angela, nerăbdătoare, plesnăi din limbă.

— Stai liniștită, sau n-o să fiu în stare să-ți fac tivul drept.

— Îmi pare rău ! Leonie își reluă ascultătoare poziția anterioară, uitându-se prin fereastră la cerul albastru. Era o primăvară timpurie ; un vânt rece biciuia copacii de-a lungul străzilor din Londra, dar apăruseră narcise care înfruntau cu curaj după-amiezile aproape geroase, iar mugurii stăteau să plesnească pe crengile copacilor.

— Deci Malcom mai întârzie încă trei zile ? întrebă Angela, înfigând cu dexteritate ultimul

ac în tiv şi dându-se în spate pentru a-şi admira opera.

Ea insistase ca acea rochie să fie cadoul ei de nuntă pentru mireasă, refuzând s-o lase pe Leonie să plătească chiar şi materialul frumos şi scump, panglica şi dantela. Stilul era extrem de romantic : medieval, închisă până la gât, cu mâneci lungi, ceea ce făcea ca fata din ea să pară eroina unei poveşti cu zâne, care a prins viaţă.

Leonie ştia că Angela lucra atât de bine încât avea o întreagă listă de clienţi care aşteptau şi de la care lua preţuri foarte mari.

— Este prea generos din partea ta ! protestase ea când la început Angela spusese că-i va face rochia de nuntă cadou, dar Angela înlăturase pur şi simplu protestele ei cu o scuturare a capului.

— Nu mă contrazice, asta-i hotărârea mea ! spusese ea cu fermitate. Angelei îi plăcea să fie cu picioarele pe pământ. Putea avea ea inimă bună, dar nu-i plăcea să se lase copleşită de emoţii.

Gura Leoniei se rotunji acum într-un zâmbet.

— Da, Malcom se întoarce miercuri.

— Pleacă destul de des, nu-i aşa ?

Zâmbetul Leoniei se stinse.

— În ultimul timp, da. Nu obişnuia niciodată, dar cred că fratele lui îl trimite intenţionat în toate aceste călătorii comerciale ca să-l ţină departe de mine... Ochii ei albaştri se umbriseră acum... Dacă l-ar putea opri pe Malcom să se însoare cu mine, ar face-o. Ei gândesc că eu nu sunt suficient de bună pentru el.

Angela fluieră indignată şi sări în picioare cu o faţă roşie.

— Sunt tot atât de aroganţi faţă de tine ? Cine se cred ? Familia regală ?

Leonie scoase un chicotit.

— Nu m-ar surprinde ! Sunt foarte bogaţi, Angela. Au fabrica de hârtie Kent Warlock Mills din secolul nouăsprezece, iar casa lor este mult mai veche decât atât, deşi cred că au cumpărat-o în urmă cu cincizeci de ani. Ei n-au locuit întotdeauna la Warlock House, însă doamna Kent provine dintr-o familie foarte veche A crescut într-un castel, undeva în Scoţia.

Angela pufăi, deloc impresionată.

— Asta nu-i dă dreptul să se uite de sus la tine ! Nu-mi plac snobii.

Angela era întotdeauna foarte directă ; o brunetă micuţă şi hotărâtă ; fuseseră prietene de când erau în şcoală, poate fiindcă ceva vulnerabil în firea Leoniei o făcea pe Angela să simtă că aceasta are nevoie de cineva care să-i poarte de grijă şi să-i spună ce să facă, iar Angela era bună la asta.

Nimeni nu-i va da ordine Angelei niciodată, bineînţeles, acesta fiind motivul care o condusese să-şi facă o afacere pe cont propriu. Avusese succes chiar de la început şi era propria ei stăpână. Slujba îi permitea să lucreze acasă, independent, făcând mult sau puţin, în fiecare zi, după cum credea de cuviinţă.

— O înţeleg pe doamna Kent că este dezamăgită în privinţa lui Malcom care nu se căsătoreşte cu cineva din societatea ei, spuse Leonie cu sobrietate, încercând să fie dreaptă şi Angela scoase nişte sunete de protest.

— Vrei să spui cineva cu bani !

— Nu cred că este vorba doar de bani. Ei voiau ca Malcom să se căsătorească cu alt gen de fată. Cineva din lumea lor, cineva a cărei familie s-o cunoască. Eu sunt doar o secretară, dintr-o familie obișnuită.

— Ar trebui să fie bucuroși că Malcom a găsit pe cineva atât de drăgălaș, spuse Angela cu agresivitate și Leonie îi zâmbi.

— Mulțumesc. Oh, mă aștept să se obișnuiască cu ideea. Fac tot ce pot să le fiu pe plac și, la urma-urmei, Malcom și cu mine ne-am cunoscut de nouă luni ; ei trebuie că-și dau seama că amândoi suntem serioși. N-o facem dintr-un impuls de moment — știm ce facem. Sper doar ca ei să vină la nuntă...

Angela părea șocată.

— Vrei să spui că s-ar putea să nu vină ?

— Malcom spune că vor veni, dar ei n-au răspuns încă la invitația pe care le-a trimis-o mama.

— Ei bine, dacă nu vin nu merită să te amărăști pentru asta. Va fi ziua ta cea mare, deci nu-i lăsa să ți-o strice ! O dată ce tu și cu Malcom veți fi căsătoriți, vor apărea ei, nu-ți fă griji, așteaptă și-ai să vezi.

— Așa crezi ? Fața delicată a Leoniei se lumină și Angela aprobă dând din cap.

— Categoric. Există un lucru despre care poți fi sigură la oamenii bogați — sunt realiști. O dată devenită nevasta lui Malcom, ei se vor împăca cu ideea... Se uită la ceasul de deasupra căminului și scoase un geamăt. Uite cât este ora ! Trebuie să mă întâlnesc cu Jack în West End la șase — mergem la o petrecere. N-am timp să duc

rochia acasă. Trebuie s-o las aici şi s-o iau mâine dimineaţă, dar păstreaz-o ca pe ochii din cap. Vreau să fii perfectă în acea zi !

— Nu-i nevoie să te îngrijorezi.

— Dar mă îngrijorez ! Angela începu să se grăbească spre casă, dar se opri cu privirea neliniştită pe rochie. Poate c-ar trebui să rămân şi să te ajut s-o scoţi ?

— Pot şi singură !

— OK, dar... vei fi foarte grijulie, mai ales cu fermoarul ?

— Sigur că da.

— Şi indiferent ce vei face, nu-l lăsa pe Malcom s-o vadă ; poartă ghinion !

— Nu-l voi lăsa !

— Nu, bineînţeles că nu. Angela încă nu se putea hotărî să plece. Şi pune-o înapoi în învelitoare înainte de a o atârna ! îi reaminti de la uşă.

— Ştiu ! Leonie râse şi o împinse cu mâna. Du-te ! Mă pot descurca !

Râzând, Angela spuse :

— OK. La revedere atunci, pe mâine dimineaţă !

Ei dispăru şi uşa micului apartament se trânti, iar Leonie se întoarse încet ca să se uite iarăşi la imaginea ei, acum când era singură, în voie. Era extaziată de rochie şi de felul în care o făcea să arate — nu mai avea răbdare ca Malcom s-o vadă. Voia cu atâta ardoare să arate într-un mod special în ziua nunţii şi degetele experte ale Angelei transformau acest vis în realitate. Nimeni altcineva n-ar fi creat o astfel de rochie. Angela o făcuse special pentru ea, o rochie unică de nuntă pentru ziua deosebită a vieţii ei.

Așa visase să arate — atunci de ce avea acest sentiment ciudat, neobișnuit ?

O cută îi apăru între sprâncene. Era îndrăgostită cu pasiune de Malcom — n-avea nici o îndoială asupra lui — dar trebuia să facă față acestei zile. Ziua ei de nuntă nu va fi binecuvântată în întregime, nici nu era prea sigură în privința viitorului alături de bărbatul pe care-l iubea și de aceea, de săptămâni de zile, dispoziția ei oscila între o mare fericire și o îngrijorare tulburătoare. Oh, nu în legătură cu Malcom, sau cu sentimentele pe care le aveau unul pentru celălalt — ci în legătură cu ostilitatea familiei lui și cum ar putea afecta aceasta relația lor.

* * *

Chiar de la început, familia Kent nu făcuse nici un secret din șocul și neplăcerea create de fata pe care Malcom o adusese acasă, să le-o prezinte, într-o seară fierbinte de iulie. Își amintea de asta de parcă ar fi fost ieri. Undeva la distanță, peste lanurile din Essex care înconjurau Warlock House, se auzeau tunete. Cerul avea o culoare amenințătoare : plin de nori grei și luminat din când în când de câte un fulger. Insectele bâzâiau pe sub ramurile verzi ale copacilor din grădina bine întreținută și în aer se simțea umezeala.

Leonie remarcase totul, cu îngrijorare, și apoi fusese năucită de splendoarea casei lui Malcom, o construcție mare, în stil Queen Anne, din cărămidă roșie și piatră, așezată în parc. Interiorul se potrivea cu frumusețea și grația fațadei ; pane-

luri din stejar aurit, podele din parchet lustruit, mobilă veche strălucind şi flori peste tot, înmiresmând camerele. Devenise atât de nervoasă când întâlni familia lui Malcom încât tremura când dădu mâna cu doamna Kent, o femeie elegantă, subţire, cu păr negru presărat cu fire argintii. Leonie ştia că aceasta era văduvă de cinci ani şi avea peste şaizeci de ani, dar oricum, nu-şi arăta vârsta.

Faţă în faţă cu ea, Leonie zâmbise emoţionată, dar nu primi nici un zâmbet drept răspuns. Doamna Kent o măsurase pe Leonie din cap până-n picioare ridicându-şi sprâncenele subţiri într-un dispreţ rece.

Întâlnind acei ochi gri şi tăioşi, Leonie se întorsese în grabă să dea mâna cu fratele mai mare al lui Malcom, Giles, doar ca să se găsească în faţa aceleiaşi animozităţi, aceeaşi privire înghe-ţată şi superioară şi să recunoască cu o strângere de inimă că nu era binevenită în acea casă.

În săptămânile care urmară, ei se asigurară ca ea să întâlnească unele dintre fetele cu care Malcom poate s-ar fi însurat dacă n-ar fi cunoscut-o pe ea. Toate erau asemănătoare : bogate, drăguţe, arogante, potrivindu-se perfect cu lumea cu care era obişnuită familia lui Malcom. Familia Kent dorea ca ea să se simtă inferioară şi nelalocul ei, iar Leonie era atât de ruşinoasă şi nesigură pe sine încât era o pradă uşoară.

Într-o seară de toamnă stătea singură la o petrecere în grădina casei Kent, urmărind nefericită cum Malcom dansa cu altă fată, care se lipise de el, trupul unduindu-i-se în acelaşi ritm cu al lui, cu braţele-i strâns încolăcite în jurul

gâtului partenerului. Leoniei îi venea să plângă, dar strânsese din dinți și se prefăcuse că zâmbește. În fond, Malcom o alesese pe ea. Nu-i ceruse nici uneia dintre aceste fete să se căsătorească cu el !

— Te distrezi ? întrebase Giles Kent cu o voce sarcastică, venind dintr-o dată lângă ea și fata tresărise, trupul încordându-i-se când se uitase în sus spre el. El vorbea rar cu ea, dar rareori, când se întâlneau, se simțea neliniștită și încordată în compania lui.

— Da, mulțumesc, mințise ea și gura lui se strâmbase într-o grimasă.

— Nu arăți așa.

— N-am ce face în privința felului în care arăt ! ripostase ea jignită și el zâmbise cu un soi ciudat de ironie.

— Nu, presupun că n-ai ce face. Ochii lui gri scăpărară și fără nici un motiv, ea simțise că pielea o arde. Fața lui încă era ostilă, dar pentru o clipă ea văzuse cu totul altceva în privirea lui, o recunoaștere senzuală a ei, care o făcu să se înroșească.

El râsese de această îmbujorare.

— Crezi că n-am remarcat cum arăți ? o ironiză el blând. Sunt sigur că bărbatul întotdeauna observă. Ești drăguță și nu-l pot învinui pe Malcom pentru faptul că te vrea. Nici eu n-aș zice nu, dacă mi s-ar face o ofertă.

S-ar fi simțit insultată dacă n-ar fi fost atât de uluită. Era ultimul lucru la care se așteptase din partea lui Giles Kent, acel soi de remarcă. Aproape crezuse că are halucinații.

Apoi el întinsese mâna şi-i atinsese gâtul, uşor, blând, degetele lui mângâind-o de la ureche până la umărul gol şi ea simţise cum o parcurge un fior. Rapida atingere fusese atât de intimă încât o cutremurase. Ea se dăduse înapoi, cu ochii hăituiţi în faţa care-i ardea şi, o clipă mai târziu, Malcom se afla acolo, încruntându-se, uitându-se la fratele lui mai mare cu suspiciune.

— Ce se întâmplă ? Ce faci tu, Giles ?

Cu răceală, Giles îi explicase :

— Îi făceam curte prietenei tale.

Ea nu ştiuse în ce direcţie să se uite. De ce se comporta el în acel fel ? Voia să provoace scandal ? S-o insulte ? Încerca să intervină între ea şi Malcom ? Nu-i venea a crede că el simţea o atracţie adevărată ; întotdeauna fusese ostil faţă de ea.

Malcom se uitase la el, cu o faţă ce începea să se întunece.

— Oh, asta făceai ?

Fraţii se uitaseră unul la altul, cu trupurile atât de încordate, de parcă ar fi fost gata să explodeze şi Leonie se speriase.

— Încetaţi ! Vă rog, încetaţi ! strigase ea, albindu-se la faţă. Malcom îi aruncase o privire scurtă, îngrijorată, şi se linişti un pic, strâmbându-se.

— E-n regulă, scumpo, nu fi necăjită ! Nu-i voi da un pumn în nas, deşi o merită.

— Hai să mergem, Malcom ! murmurase ea, având grijă să nu se uite la Giles.

Malcom nu fusese pregătit totuşi să plece. Era prea supărat.

— Sigur că da, spusese el furios. Trebuia să fi ştiut că o va face, mai devreme sau mai târ-

ziu. Este obişnuit cu femeile care se înghesuie pentru a li se acorda atenţie ; probabil că a crezut că te-ar putea avea doar pocnind din degete.

Giles stătuse impasibil acolo, cu o faţă lipsită de expresie, dar fiecare linie a acesteia, încordată într-o concentrare intensă.

Malcom râse scurt.

— Asta credeai tu, Giles, nu-i aşa ? Nu vei ajunge nicăieri cu ea — nu poţi opri nunta noastră în acest fel ! Şi-i poţi spune mamei că nu va obţine nimic cu tactica ei de a întârzia lucrurile. Nu mă interesează nici o altă fată, deci spune-i să înceteze să mi le arunce în braţe. Indiferent dacă-i place sau nu, eu o iubesc pe Leonie şi ea mă iubeşte pe mine şi noi suntem pe cale de a ne căsători, deci tu şi cu mama aţi face mai bine să vă obişnuiţi cu ideea.

Leonie simţise cum inima îi tresare în piept. În acel moment chiar începuse să creadă că ea şi cu Malcom vor fi fericiţi împreună, că nu era un vis imposibil. Întotdeauna se temuse că familia lui îl va îndepărta de ea şi că sentimentele lui nu vor rezista, dar când el îi zâmbise în acel moment, fusese atât de fericită încât aproape izbucnise în lacrimi.

Amintindu-şi acea seară, cu fumul ce se ridica de la grătarul din grădină, muzica şi râsetele în surdină, Giles Kent urmărind-o cu acei ochi gri şi îndepărtaţi şi Malcom zâmbind spre ea cu dragoste şi îmbărbătare, ea oftă şi un mic zâmbet îi rotunji gura. Urmau să fie fericiţi. Indiferent de ceea ce spunea sau făcea oricine, doar peste câteva zile ei se vor căsători şi vor începe să-şi clădească o viaţă minunată împreună.

* * *

Visătoare, se îndepărtă de oglindă şi începu să desfacă rochia la gât. La spate, până la talie se afla un fermoar, dar mai întâi trebuia să se descheie sus. Când termină de desfăcut gulerul, se auzi soneria şi ea-şi zâmbi strâmbându-se.

Era probabil Angela, care se răzgândise să lase preţioasa rochie aici peste noapte. Leonie îşi luă cu grijă fusta lungă în mâini, ca să ridice tivul de pe podea şi se îndreptă spre uşa din faţă.

Aproape râzând, o deschise, gata s-o tachineze pe prietena ei. Totuşi afară nu era Angela. Era un bărbat înalt într-un costum întunecat. Giles Kent ! Zâmbetul Leoniei muri ; înţepeni la vederea lui, ochii ei albaştri exprimându-i uimirea.

— Oh, tu eşti, mormăi ea uitându-se imediat în altă parte. Ca întotdeauna, o tulbura să-i întâlnească privirea rece. El o cunoştea acum de luni de zile, dar ea începea să creadă că n-o va plăcea niciodată şi totuşi, în acelaşi timp, era întotdeauna conştientă de acea sensibilitate a lui faţă de ea, pe care o lăsase să se întrevadă în acea seară, la petrecerea din grădină, o sensibilitate asemănătoare cu a ei faţă de el, în ciuda ei înşăşi. Era departe de a fi o simplă atracţie ; era prea complexă pentru a însemna doar atât ; un amestec tulburător de ostilitate şi răspuns fizic, căruia ea îi rezista cu furie. Nu voia să fie conştientă de trupul lui înalt, zvelt. Îl antipatiza intens pe bărbat ! De ce naiba simţea acea ataşare senzuală ori de câte ori îl vedea ? Putea să crea-

dă doar ca neplăcerea ei când îl vedea era atât de mare încât dădea naștere la o reacție chimică asemănătoare dorinței.

Spera că el să nu realizeze sentimentele ei se[illegible] ceva în acei ochi ironici și gri o făcea să bănuiască jenată că el își dădea seama. Nu astăzi, totuși. Astăzi el era mai ostil ca oricând. Era încruntat și cu buzele strânse. De ce se uita așa la ea ? Ce făcea aici dacă nu putea s-o sufere ? Printre gene, ea remarcă în treacăt că el purta o cravată neagră. Fusese poate la o înmormântare ? Asta ar explica expresia lui mohorâtă, dar nu ceea ce făcea aici, vizitând-o. Niciodată nu mai fusese în apartamentul ei. De ce se afla aici, acum ?

— Ce vrei ? întrebă ea nervoasă.

El nu răspundea ; vederea ei în rochie de mireasă părea că-l stupefiase. Trebuie să fi fost ultimul lucru la care se așteptase — ea să-i deschidă ușa în rochie de mireasă. Fără îndoială că el se întreba de ce naiba purta ea această rochie.

— Făceam o probă, explică ea năucă.

— Oh, înțeleg. El părea să-și dezlipească privirea de la ea, ca și cum i-ar fi displăcut vederea ei în rochia de mătase și dantelă.

Probabil că-i displăcea. Asta-i reamintea acum că, într-o zi, va fi cumnata lui, una din familia lui. Ca și mama lui, Giles Kent nu credea că ea era suficient de bună pentru asta.

— Ești singură ? întrebă el încordat, uitându-se peste ea spre apartament. Se întreba dacă Malcom era acolo ? Nu, bineînțeles că nu, știa

doar că fratele lui se afla în străinătate cu afacerile firmei, în Elveţia.

— Da, admise ea cu precauţie, întrebându-se dacă l-ar putea refuza să intre în apartamentul ei. Era înţelept să fie singură cu el ? Malcom o avertizase după acea seară din grădină să nu aibă încredere în fratele lui, nici să-l lase să se apropie de ea. „Este plin de cruzime cu femeile", îi zisese el. „Giles este neîndurător în afaceri, în familie, cu oricine, dar în special cu femeile."

De ce era el aici, când ştia că fratele lui era plecat ? Ea-şi muşcă buza, întrebându-se ce să facă.

— Angela... prietena care-mi face rochia, abia a ieşit, se grăbi ea să-l anunţe îmbujorată. Dar trebuie să se întoarcă în curând...

El încuviinţă din nou din cap, absent.

— Pot intra ? El n-aşteptă răspunsul. Păşi înainte şi ea trebui să-l lase să treacă.

Îşi dori să afle de ce era el acolo — nu-i venea a crede că era o vizită obişnuită, prietenească. Venise să-i ceară să renunţe la Malcom ? Sau s-o ameninţe ? Probabil cea de-a doua variantă ; Giles Kent avea un aer ameninţător în majoritatea timpului, şi se putea aştepta la asta de la el.

Leonie se simţea ca o proastă în rochia lungă, romantică şi s-ar fi descotorosit de ea, numai că nu voia să-l încurajeze pe Giles Kent să stea mai mult decât era necesar. O făcea să fie prea nervoasă.

— Ai nişte brandy ? întrebă el brusc, întorcându-se repede cu faţa la ea şi fata nu se putu abţine să nu tresară.

— B... brandy ? Se uită înnebunită în jurul camerei de zi, scuturând din cap. Îmi pare rău... eu nu beau, înţelegi. Nu ţin băuturi tari în casă. Există puţin vin alb în frigider, pentru cina când se întoarce Malcom...

— El nu se va mai întoarce ! o întrerupse Giles Kent cu o voce aspră şi ea-l privi confuză, încruntându-şi sprâncenele.

— Călătoria va dura mai mult decât era de aşteptat ?

În ea începu să-şi facă loc suspiciunea — încercau să-l ţină pe Malcom în străinătate pe cât de mult posibil, încă sperând să-i despartă ?

Giles nu răspunse. În loc de asta, o apucă de umeri şi o împinse să se aşeze pe un scaun. Era prea surprinsă ca să opună rezistenţă. El arăta aşa de ciudat încât ei i se făcu teamă. Voia să-i facă din nou curte, probabil. Inima ei bătea cu disperare şi nu ştia dacă se va putea descurca cu el, un bărbat înalt şi suplu al cărui trup îl putea domina pe al ei fără nici un efort.

Se aplecă peste ea, cu faţa la câţiva centimetri distanţă, din care ochii cei gri o urmăreau încruntaţi.

— Te rog, nu... se bâlbâi ea, tremurând, prea speriată pentru a fi măcar furioasă, dar atunci el o întrerupse cu o voce aspră :

— Leonie, ascultă... Doamne, nu ştiu cum să-ţi spun... nu există modalitate de a face asta fără durere. Dacă aş putea aş face-o, dar... mai bine să fiu rapid şi să termin. Răsuflă adânc. A fost omorât.

— Ce-ai spus ?

— Malcom, spuse Giles, Malcom este mort.

Suflarea părea să-i părăsească trupul. Inima ei încetase să mai bată. Nu scotea nici un sunet, stătea doar acolo și-l privea.

— În dimineața asta — a fost accidentat în dimineața asta. Pe pârtiile de schi. Venea în jos cu prea mare viteză, a intrat în cineva și a murit instantaneu, o lovitură la cap de la schiurile celuilalt bărbat, în timp ce au căzut împreună. Se spune că este o posibilitate de una la un milion. Un accident prostesc, care n-avea nevoie să se întâmple dacă el s-ar fi gândit la ceea ce face...

Leonie nu se mișcase, nu dăduse nici un semn de viață de când el pronunțase prima propoziție. Încă auzea „Este mort". Vorbele se repetau în capul ei în timp ce stătea uitându-se la Giles ; fața-i era albă ca varul, ochii albaștri morți, întunecați și ficși, ca ochii unei păpuși de porțelan, nu ai unei fete vii. „Este mort". Vorbele răsunau și o loveau în interior, dar ea nu le credea, nu putea suporta să le creadă.

— M-au sunat de la Zürich, continuă Giles. Clienții noștri de acolo au aflat primii și au luat legătura cu mine, acum câteva ore.

Și atunci ochii ei clipiră ; o paloare de moarte îi apăru pe față. Malcom murise de ore întregi. În timp ce ea sporovăise și râsese, încercându-și rochia de mireasă. Malcom murise în zăpada albă și rece și ea nu știuse.

— A trebuit să-i spun mai întâi mamei mele, zise Giles și în vocea sa se afla o notă slabă de scuză, sau de recunoaștere a pretenției ei c-ar fi trebuit să afle mai curând. Gura lui se strâmbă cu un soi de amărăciune. A primit vestea foarte

rău, bineînțeles. El a fost întotdeauna preferatul ei. A trebuit să aducem un doctor. I-a dat un sedativ și acum doarme.

Leonie nu asculta. Ochii ei aveau o privire fixă, stranie.

— Nu, spuse ea dintr-o dată. Nu poate fi adevărat. El este plecat într-o călătorie de afaceri. Nu s-a dus la schi. Mă minți. Tu ai familia ta... voi mă urâți... întotdeauna m-ați urât... Vocea ei se ridică isterică și ea reuși să ajungă în picioare, împingându-l pe Giles în lături cu atâta furie, încât fu ca o lovitură. Minți ! Nu cred că este mort.

Giles o apucă și ea se luptă cu sălbăticie.

— Lasă-mă în pace ! Nu mă atinge !

— Stai cuminte, atunci, spuse el printre dinți. Te comporți nebunește. Trebuie să crezi ; este adevărul, Leonie. N-aș minți în legătură cu așa ceva, știi că este adevărat... nu încerca să pretinzi că nu este, o să înnebunești.

Ea se clătină, ochii închizându-i-se, și-l lăsă s-o așeze înapoi în scaun.

— N-ar fi trebuit să fie pe pârtia de schi, spuse Giles.

Se așeză pe jos în fața ei și-i luă amândouă mâinile înghețate. Le frecă încet, metodic, trimițând un ușor val de căldură prin degetele înțepenite.

Ea nu încerca să-l îndepărteze, fiindcă nu era chiar conștientă de ceea ce făcea el. Încerca să nu creadă ce-i spunea el. Malcom nu putea fi mort... cu zece minute în urmă, așteptase cu nerăbdare nunta, viața părea presărată cu promisiuni, fusese atât de fericită — și acum...

Cuvintele răsunară din nou în capul ei. „El este mort. El este mort". Nu putea suporta să creadă. Dacă era adevărat, întreaga ei viaţă era terminată, privea într-un abis, în gol, pentru totdeauna.

— Ar fi trebuit să fie în Zürich dar a plecat să schieze în weekend, anulând două întâlniri de afaceri foarte importante. Tipic din partea lui, spuse Giles scurt. Întotdeauna a plecat aşa, uitându-şi munca, doar ca să se distreze...

Ea deveni furioasă şi-l împinse scuturându-şi capul.

— Nu ! Taci din gură. Nu vorbi despre el. Tu l-ai urât şi pe el, m-ai urât şi pe mine. Se luptă să se ridice în picioare, deşi el încerca s-o oprească. Ia-ţi mâinile de pe mine ! Nu mă atinge ! mormăi ea cu greutate, de parcă era beată.

— Eşti în stare de şoc ! spuse Giles cu asprime.

— Lasă-mă în pace ! Încercă să se îndepărteze şi se împiedică de fusta vaporoasă a rochiei, trăgând cu furie de ea. Trebuie să scot asta... să ies din ea...

Nu suporta s-o poarte, nu putea suporta nici măcar s-o simtă pe piele. În minte îi veni imaginea ei în oglindă, cu puţin timp în urmă. O mireasă zâmbitoare ; toată numai dantelă albă şi satin...

— Trebuie s-o scot ! gemu ea, străduindu-se să ajungă la fermoar şi Giles veni în spatele ei. Simţi răceala degetelor lui pe piele şi se înfioră. Apoi fermoarul alunecă în jos şi rochia se desfăcu, lăsându-i spatele mătăsos şi palid, gol.

Lăsă să cadă rochia la podea şi ieşi din ea, purtând nimic altceva decât un sutien alb de dantelă şi chiloţi. Nu-i trecea prin minte că Giles o observa ; nu era nici măcar conştientă de prezenţa lui.

Îndepărtând rochia de mireasă cu piciorul, ea se îndreptă ca un automat spre dormitor. Cum Giles ajunsese înaintea ei, deşi nu-l văzuse trecând pe lângă ea, el o întâmpină cu o rochie de casă în mâini.

— Pune-ţi asta ; o să răceşti.

Încercă să treacă de el.

— Lasă-mă în pace !

— Leonie, pentru numele lui Dumnezeu ! murmură el cu răsuflarea întretăiată şi ochii fixaţi pe faţa ei răvăşită.

— Pleacă ! Nu vreau să stai lângă mine ! suspină ea.

Gura lui se deschise, dar nu plecă. O cuprinse ca pe o păpuşă şi o îmbrăcă cu forţa în rochia de casă.

Ea rezistă, dar Giles făcu ce dori, bineînţeles. El întotdeauna făcea aşa — spusese Malcom adesea. Giles n-o vrusese în familia Kent şi obţinuse ceea ce dorea. Fratele lui era mort şi Leonie nu va fi niciodată cumnata lui.

— Sper că eşti satisfăcut, spuse ea cu amărăciune. Asta ai vrut, nu-i aşa — să-l opreşti să se însoare cu mine ? Şi acum el n-o va mai face. Trebuie să fii foarte fericit.

— Urăşte-mă cât poţi de tare ; cel puţin asta este o reacţie sănătoasă, spuse el sec. Dar nu-l vei readuce pe Malcom la viaţă dacă te îmbolnă-

veşti, deci vreau să te duci şi să te întinzi acum şi să încerci să dormi.

Ea nu răspunse. Ce importanţă avea ? Nimic nu mai conta acum. Malcom era mort. Malcom era mort. Gândindu-se la asta, repetând-o, i se părea imposibil, incredibil.

El strânse cordonul rochiei în jurul ei privindu-i faţa palidă.

— Există cineva pe cine aş putea să chem ? Mama ta ? Să-i telefonez, să-i cer să vină ?

— Nu vreau pe nimeni.

— N-ar trebui să fii singură. Trebuie să stea cineva cu tine să te îngrijească. Eu nu pot rămâne, sau aş sta, dar trebuie să mă întorc la maică-mea ; va avea nevoie de mine când se va trezi. Lasă-mă să-i telefonez mamei tale, care-i numărul ei ?

— N-o vreau pe ea.

— O prietenă, atunci ? insistă el răbdător. Cea care-ţi făcea rochia ? Ai spus că se întoarce în curând ? Să-i telefonez ?

— Nu. Nu telefona nimănui, suspină ea cu ultima fărâmă de energie. Vreau doar să fiu singură. Nu putea începe să creadă ce-i spusese el, să înceapă să suporte, să accepte, până când el nu pleca şi ea rămânea singură, departe de ochi care o urmăreau şi urechi care ascultau. Te rog, pleacă şi lasă-mă singură !

— Uite... Giles Kent începu aproape blând, dar Leonie se săturase.

Ea văzu întunericul deschizându-se în faţa ei şi căzu în el.

*
* *

Când își recăpătă cunoștința, era în pat, cu cuvertura strânsă în jurul trupului, draperiile trase și dormitorul întunecat și tăcut. Pentru o clipă nu-și aminti ce se întâmplase, și apoi totul îi veni în minte, și crezând că este singură, deschise gura să dea drumul unui geamăt fără cuvinte, un geamăt de agonie.

La asta, cineva se mișcă în încăpere. Capul ei se răsuci pe pernă, țipând înăbușit, în vreme ce privea. Conturul întunecat al unui bărbat se detașa la fereastră, subliniat de lumina slabă a becului de la stâlpul de afară. El se apropie, se aplecă să se uite la ea și Leonie constată că era Giles Kent. Nu plecase, încă mai era acolo.

— I-am telefonat mamei tale, va fi aici într-o oră, spuse el liniștit. Voi rămâne până când ajunge aici. Vrei să-ți aduc ceva? Niște ceai? Lapte?

— Nu, spuse ea, cu voce întretăiată. Nu vreau nimic, nu vreau pe nimeni... nu te vreau pe tine aici...

— Înțeleg, spuse el cu o voce joasă. Dar ești șocată. N-ar trebui să fii singură. Să știi că o ceașcă cu ceai ți-ar face bine. Lasă-mă să-ți fac eu unul.

Orice, numai să se descotorosească de el, gândi ea înnebunită.

— Da, da, voi bea un ceai...

— Bună fată, spuse el aproape zâmbind. Nu va dura decât o clipă.

El ieși închizând ușa după el și ea zăcea acolo, în pat, cu trupul rece ca gheața și tremurând, în

ciuda căldurii cuverturii. Acum era singură, putea să plângă, dar nu putea, n-avea lacrimi, doar un chin îngrozitor care o rodea pe dinăuntru.

Închise ochii şi văzu faţa lui Malcom ; zâmbind, cu acel zâmbet fermecător, glumeţ, care-l făcea atât de irezistibil. Avea caracteristicile familiei lui : păr negru, ochi deschişi la culoare, siluetă înaltă şi slabă, dar la Malcom acestea arătau cumva diferit. Era mai puţin ameninţător ca fratele lui mai mare, arătând mult mai bine şi mai vesel ; puţin răsfăţat, poate, de mama lui, aşa cum spusese Giles, dar Leonie o putea înţelege. Malcom trebuie să fi fost un băieţel adorabil. Adesea îi spusese că Giles fusese gelos pe el, dar râsese despre asta, găsise nostim faptul şi chiar în secret îi făcuse plăcere.

Leonie simţise întotdeauna că Malcom nu se maturizase încă — parţial, din cauza mamei lui — dar ea fusese sigură că el s-ar fi maturizat odată căsătoriţi, când ar fi avut propriii lor copii.

Acum nu-i vor avea niciodată, gândi ea cu o durere care-i traversă trupul. Şi atunci lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Scuturată de suspine, nu le mai putea opri, odată ce începuseră, şi când uşa de la dormitor se deschise ea trebui să se rostogolească pe burtă, pentru a-şi ascunde de Giles faţa înlăcrimată.

Îl auzi cum pune o ceaşcă pe noptieră şi zăcu nemişcată, înăbuşindu-şi suspinele în pernă, sperând că el va crede că adormise şi va pleca.

El stătu acolo o clipă, observând-o şi ascultând, apoi spuse încet :

— Voi fi în camera ta de zi dacă ai nevoie de mine. Bea-ţi ceaiul, Leonie, nu-l lăsa să se răcească.

Când el plecă din nou, ea se ridică în capul oaselor, fără să mai suspine, dar lacrimile curgându-i de-a lungul obrajilor. Întotdeauna sperase să se împrietenească cu Giles şi mama lui, cu sora lui mai mare, Linda, care era căsătorită, avea doi copii şi locuia în Devon, dar ei păstraseră distanţa şi acum nici asta nu se va mai întâmpla niciodată, deşi Giles fusese amabil cu ea, mai amabil decât fusese vreodată.

Şi el trebuie să fie în stare de şoc, se gândi ea, ştergându-şi cu mâna ochii şi faţa umedă. Când apăruse, ea simţise că era supărat şi durerea ia această formă uneori, mai ales când vine ca o lovitură neaşteptată şi asta fusese pentru ei, pentru toţi. Poate că ei n-o plăceau pe ea, dar Leonie ştiuse că familia Kent era foarte unită, nu ca propria ei familie, şi acesta era motivul pentru care tânjise să devină într-o zi membră a ei, să continue să spere că ei o vor accepta până la urmă.

Giles trimisese după mama ei şi Martha, firește, va veni. Întotdeauna cunoştea părerile lumii despre „cum este corect". Va veni îmbrăcată în negru. Avea întotdeauna o rochie neagră pentru orice ocazie — negrul era elegant şi sofisticat şi-i venea bine. Va fi mută şi tristă, dar Leonie ştia că mama ei nu-i va aduce consolare, nici înţelegere. Îşi dori ca Giles să nu fi trimis după ea.

CAPITOLUL II

Două luni mai târziu, Leonie era întinsă pe o plajă în Italia, cu capul sub o umbrelă colorată, trupul strălucindu-i de ulei de plajă şi deja începând să prindă un bronz pal. Angela stătea pe o saltea de plajă lângă ea, dându-şi cu ojă unghiile de la picioare şi căscând din când în când, deoarece se culcaseră târziu noaptea trecută din cauza discotecii din hotelul lor, şi se treziseră devreme din cauza zgomotului făcut de copiii care se bălăceau în piscina hotelului.

— Voi avea nevoie de o vacanţă ca să-mi revin după asta ! gemu Angela şi Leonie îi zâmbi pieziş.

— A fost ideea ta să venim aici !

— De unde era să ştiu că acest hotel forfoteşte de activitate nebună din zori şi până la orele târzii ale nopţii ? Era o idee bună la acea vreme ; amândouă aveam nevoie să plecăm, nu-i aşa ?

— Da.

— Ţi-a plăcut ? Spune drept ! întrebă Angela cu o mică cută de îngrijorare şi Leonie îi aruncă o privire piezişă, zâmbindu-i liniştitor.

— Știi că mi-a plăcut... este magic...

Se uită la marea albastră care sclipea, la cerul ce se înălța deasupra ei și oftă. Magic era unicul cuvânt la care se putea gândi să descrie acest peisaj, în special dimineața, când marea și cerul păreau un miracol al schimbării culorilor și a priveliștii. Primele două zile după ce sosiseră, abia remarcase frumusețea lor ; o însoțise ascultătoare pe Angela de la hotel la plajă și înapoi, nevăzând nimic în jurul ei, așa cum fusese din ziua în care Giles îi spusese că Malcom era mort. Apoi, încet, frumusețea mării și a cerului pătrunsese zidul de gheață care-o înconjura de săptămâni și ochii ei se deschiseseră spre o lume nouă.

— O vacanță — de asta avem nevoie, spusese Angela în apartament, într-o dimineață ploioasă de mai. Fusese sâmbătă și nici una dintre ele nu lucra.

Leonie ajunsese să urască weekend-urile ; în timpul săptămânii putea înfrunta viața, când își putea concentra mintea asupra muncii, înconjurată de zgomotul colegelor ei ocupate, dar când era singură, dispoziția ei se întuneca și nu-și putea opri gândurile să vagabondeze.

Ea nu-i spusese nimic Angelei, dar și ea avea nevoie — Angela ghicise, sau observase, și-și luase obiceiul de a veni în weekend-uri pentru a-i ține companie sau propunându-i să iasă.

În acea dimineață, Angela stătuse la fereastră uitându-se peste grădina plină de flori de primăvară, lalele și narcise, liliac alb. În partea opusă se vedeau acoperișurile ude ale Londrei. Leonie stătea la masă și făcea obsesiv un puzzle ; a-

vea două mii de piese, foarte greu de asamblat, dacă nu imposibil. Îl începuse în ziua după ce Malcom fusese îngropat şi abia făcuse un sfert din el, deşi lucra ca un automat în orice clipă liberă pe care o avea. Asta îi ocupa timpul.

— Undeva în străinătate, unde-i soare, spusese Angela întorcându-se s-o observe.

Leonie aranjase cu grijă o bucăţică de cer albastru într-unul din colţurile jocului de puzzle, apoi se uită în sus spre cerul care se vedea în spatele Angelei, realizând pentru prima oară că ploua şi plouase de zile întregi.

— Se pare că nu prea vom avea soare, încuviinţase ea indiferentă.

— Deci ? Am putea-o face ? o provocase Angela. Hai. Să mergem până la agenţia de turism în Wilberforce Street şi să luăm câteva broşuri. Va fi nostim chiar dacă numai ne uităm la ele.

N-avuseseră nevoie de broşuri. Agentul le spusese că există o ofertă pentru două săptămâni, care începea peste zece zile, la un preţ redus deoarece fusese contramandată de altcineva, în Italia, într-o staţiune plină de viaţă, pe coasta Adriaticii. Când le arătase fotografia hotelului şi le prezentase costurile, Angela se uitase nerăbdătoare spre ea.

— Ce crezi ? S-o luăm ? Este o afacere grozavă.

Leonie ezitase doar o secundă, dar apoi se gândi să plece, departe de tot ce-i era familiar, de orice îi reamintea de Malcom, şi se hotărî.

— Da, hai să mergem.

Acum, erau aici de o săptămână și era foarte bucuroasă că venise. Nu putea spune că este mai fericită ; numai că începea să creadă că era posibil să fie fericită din nou, într-o zi. Începuse să-și ridice capul și să privească în jurul ei, remarcând iarăși lumea, și pentru toate acestea îi era foarte recunoscătoare Angelei.

Zâmbind, prietena ei se relaxă din nou, înșurubând capacul sticluței cu ojă, și se lungi lângă ea, închizându-și ochii.

— Mmmm... asta este viața. Aș putea sta aici, fără să fac nimic și să mă prăjesc la soare, un an întreg, n-ai putea și tu ?

— Eu n-aș spune chiar atât de mult ! Mă gândesc că după un timp ar fi obositor.

— Poate. Angela se întinse din nou, dar firea ei nu se potrivea cu lenevia, și după cinci minute de tăcere se foi neastâmpărată, se întoarse pe o parte și întrebă... Mergem în după-amiaza asta la Ravenna, să vedem biserica bizantină ?

Leonie râse imediat.

— Dacă vrei ! Aș vrea și eu s-o văd, deși nu știu prea multe despre bisericile bizantine. Va fi o schimbare față de statul pe plajă sau hoinăreala prin magazine.

— Așa mă gândeam și eu, recunoscu Angela, prinsă de râsul vesel al prietenei sale și râzând și ea. Ne-am prăjit destul !

Hotelul organiza o excursie săptămânală la orașul antic Ravenna, o oră de mers cu mașina — era un eveniment foarte popular. Când se duseră să-și cumpere biletele, fetelor li se spuse că erau foarte norocoase că le prinseseră pe ultimele două, iar autocarul era deja plin la ora când ajunseră.

Nu era posibil să stea una lângă alta. Angela se trezi stând lângă o doamnă foarte vorbăreață, cam de optzeci de ani, iar Leonie trebui să se așeze lângă un tânăr slăbănog, îmbrăcat în șort și tricou, care deja își petrecuse o grămadă de timp uitându-se la ea, în restaurantul hotelului.

Încântat, acesta profită de ocazie ca să facă cunoștință cu ea, spunându-i la repezeală că se numea Adrian, că era arhitect stagiar și locuia cu părinții lui în Sheffield, înainte de a începe să-i pună nenumărate întrebări. Unde locuia ? Locuia singură sau cu familia ? Angela era prietena sau sora ei ? Unde lucra ? Oh, într-un birou de notariat — ce interesant ; îi plăcea slujba ei ?

Leonie se mulțumi să-i dea răspunsuri scurte și cât mai puțin consistente, dar apoi el deveni mai insistent, apropiindu-se mai tare de ea, astfel încât genunchiul lui îl atinse pe al ei și fata putu să-i miroasă puternicul aftershave.

— Muream să te cunosc, Leonie... ce nume frumos. N-am mai întâlnit pe nimeni care să se numească Leonie. Cred că ți-ai dat seama că te-am observat, ești de departe cea mai drăguță fată din hotel, din tot orașul, dacă am ajuns aici... dar presupun că ai un prieten ?

Leonie fu scutită să trebuiască să-i răspundă la asta, inima strângându-i-se și fața pălindu-i sub bronz, pentru că în acel moment, spre ușurarea ei, ajungeau la San Vitale, catedrala bizantină din Ravenna și toți începură să exclame și să se uite pe geam.

— Oh, am ajuns ! spuse Adrian, cu atenția distrasă, din fericire. Mor să văd mozaicurile de

aici ; sunt cele mai frumoase din lumea bizantină. știi cred.

— Nu, nu știam, admise Leonie și el o privi cu entuziasmul unui expert care are ocazia de a-și împărtăși cunoștințele.

— Chiar ? Oh, da ; într-o grămadă de biserici bizantine mozaicurile au fost înlocuite sau chiar distruse cu secole în urmă, mai ales în locurile unde musulmanii cuceream un oraș, dar aici, în Ravenna, mozaicul a fost păstrat în condiții minunate, deși datează din secolul șase, și vei vedea portretele uluitoare ale împăratului Justinian și soției sale, Theodora. Ai auzit despre ea ? Povestea este că ea a fost prostituată, sau cel puțin o curtezană foarte bine plătită, înainte de a se mărita cu împăratul — deși nu știu cât este de adevărat... dar...

Când coborâră din autocar împreună cu ceilalți, Adrian continua să vorbească în urechea Leoniei, reducând-o la tăcere și făcând-o pe Angela să-i arunce o privire nedumerită și o strâmbătură glumeață. Leonie se grăbi să prindă grupul, sperând că după ce-i va prelua ghidul oficial, Adrian va înceta să vorbească, dar el o irită tot timpul vizitei, expunându-i propria lui versiune a istoriei Ravennei, până când ghidul enervat veni și-i ceru să păstreze liniște cât timp erau în catedrală.

Apoi Adrian tăcu și câteva momente mai târziu Leonie reuși să se strecoare, îndepărtându-se de el, a cărui atenție era concentrată asupra mozaicului.

Ea ieși afară în strălucirea amețitoare a soarelui italian și se hotărî să se uite prin magazinele

locale, să vadă dacă poate găsi un cadou pentru mama ei. Se putea s-o încânte pe maică-sa dacă-i găsea ceva cu adevărat special; un pulovăr elegant sau o poşetă frumoasă de piele, lucruri pentru care italienii erau faimoşi.

Marthei Priestley îi făceau plăcere hainele şi le purta cu distincţie. Străinii o luau pe Martha drept o femeie de treizeci de ani, dar, bineînţeles, era cu zece ani buni mai în vârstă decât părea, deşi nu-i plăcea să recunoască, motiv pentru care, de la o vârstă fragedă, Leonie nu avusese voie să-i spună mamă sau mămico, ci să folosească numele ei de botez. Ea nu-şi dorise prea mult un copil, Leonie îşi dăduse seama curând, dar şi mai puţin îi plăcea să aibă o fată mare.

— Eram abia un copil când m-am căsătorit, spunea ea întotdeauna cu o voce plângăreaţă.

Avusese, de fapt, optsprezece ani când se căsătorise cu tatăl Leoniei şi nouăsprezece când se născuse fetiţa.

Dacă cea care o asculta ştia că Leonie era fiica ei, Martha adăuga cu un oftat gânditor:

— Şi apoi, tot ce a făcut el a fost să moară, lăsându-mă singură cu un copil...

Dacă cel care-o asculta era bărbat, care nu ştia că ea are un copil, Leonie bănuia că Martha nici măcar nu pomenea de ea. Nici nu era nevoie, fiindcă de la o vârstă fragedă, Leonie nu locuise cu mama ei. După moartea tatălui ei, când fata avea nouă ani, Leonie fusese trimisă să stea cu bunica Priestley, undeva în Hampshire şi acolo rămăsese până când bunică-sa murise, în ultimul an de şcoală al fetei.

Nu fusese o copilărie nefericită. Leonie o iubise pe bunica ei și știuse că și ea, la rândul ei, era iubită și dorită de o bătrână singuratică, al cărei bărbat și fiu erau morți. Într-un fel, fusese idilic să trăiască la țară, într-un sat aproape de mare și pădure, cu ponei de călărit și o grămadă de prietene la școală.

Leonie nu-i purta pică mamei sale ; înțelegea că un copil nu-și avea locul în felul de viață pe care-l dorea Martha Priestley și se străduise din greu să și-l realizeze.

Acum avea un magazin foarte cochet de îmbrăcăminte și locuia în apartamentul de deasupra. Avea un cerc de prietene și câțiva admiratori, deși, în aparență, nu voia să se recăsătorească. Găsise căsătoria ca fiind dezgustătoare și prefera excitarea nesfârșită pe care i-o provoca curtea unui bărbat, în locul rutinei ce urma după o nuntă.

Era o femeie foarte atrăgătoare — cu părul mai mult sau mai puțin asemănător cu al Leoniei, dar purtat într-un coc elegant, la ceafă, pentru a-și scoate în evidență trăsăturile fine ale feței. Ochii ei erau mai deschiși la culoare ca ai fiicei sale : un albastru aproape de gri, reci și ușor duri. Făcea neobosită cure de slăbire și avea o siluetă de invidiat. Purta îmbrăcăminte clasică, deoarece aceasta nu se demoda niciodată ; costa mai mult, dar dura ani și i se potrivea perfect, frumusețea ei englezească rece se potrivea perfect în stofe de tweed, în costume pastel, sau în creații elegante de la Chanel sau Dior.

Leonie crescuse văzând-o foarte puțin. Bineînțeles că ajunseseră să se cunoască una pe cealaltă după ce Leonie se logodise. Atunci Leonie

începuse cu adevărat s-o înţeleagă pe maică-sa şi s-o vadă clar şi nu-i plăceuse prea mult ce vedea.

Familia lui Malcom era foarte bogată, avea o casă frumoasă şi se învârtea în cercurile după care tânjise întotdeauna Martha. Logodna Leoniei o făcuse pe maică-sa foarte fericită. Începuse să plănuiască nunta, urma să fie evenimentul social al anului, dacă Martha avea de a face cu el, şi nu se uită la nici o cheltuială, insistând să facă ea singură tot aranjamentul.

Moartea lui Malcom îi spulberase toate aceste planuri şi Martha se albise când ajunsese la apartamentul fiicei ei, în acea zi. Albă, nu de supărare, ci de furie. Leonie nu va uita niciodată ce spusese ea :

— Am cheltuit o avere şi totul pentru nimic... mă va ajuta familia lui să plătesc facturile ? Şi mai târziu, într-o izbucnire bruscă... Cum a putut el să fie atât de nesocotit ? Să schieze chiar înainte de nuntă... de ce l-ai lăsat să plece singur ? Ar fi trebuit să te duci şi tu. Nu s-ar fi întâmplat dacă ai fi fost acolo.

Amintindu-şi vocea ascuţită şi rece, Leonie închise ochii. Chiar de când maică-sa îi spusese toate acestea, ea continuase să se întrebe... era adevărat ? Dacă ea ar fi insistat să meargă cu Malcom, el ar fi în viaţă azi ?

Simţea cum oamenii o observă şi se forţă să continue să meargă, privind drept înainte. O clipă mai târziu văzu un bărbat stând la o masă, la o cafenea de stradă de pe cealaltă parte a drumului ; ochii lor se întâlniră şi Leonie se opri şocată, tremurând.

Nu putea fi el. Avea halucinații. Un fior rece îi traversă spinarea. Giles Kent ? Aici ?

El se ridică în picioare și păși spre ea, arătând cu mult mai obișnuit decât îl văzuse vreodată ; pantaloni crem și cămașă deschisă la gât, de culoare caramel. Îmbrăcăminte creată special pentru vacanță, gândi Leonie iritată. Ar fi putut să se aștepte la așa ceva din partea lui. Întotdeauna era perfect îmbrăcat pentru orice ocazie.

— Ce naiba faci în Ravenna ? o întrebă el ascuțit, ca și cum o suspecta că-l urmărește.

— Sunt în vacanță, ripostă ea. Ce faci tu aici?

— O călătorie de afaceri, spuse el pe un ton scurt și ea tresări, îngălbenindu-se.

Întotdeauna Malcom era acela care mergea în călătoriile din străinătate. Asta era partea principală a slujbei lui ; fusese bun în a-i convinge pe oameni să cumpere produsele companiei. Avusese atâta farmec și căldură, oamenii îl plăceau întotdeauna și probabil că el ar fi fost în stare să vândă orice.

— Noul director comercial a fost răpus de o gripă, deci eu a trebuit să preiau o parte din sarcinile lui, spuse Giles și ea simți cum o cuprinde durerea.

Malcom era mort, exista acum altcineva care făcea treaba lui, viața trebuia să continue fără el. O durea. Nu putu să-și oprească lacrimile care-i umplură ochii.

Giles o observa încruntat. Lacrimile ei probabil îl tulburaseră ; o tulburau și pe ea.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, șopti ea întorcându-se ca și cum ar fi vrut s-o ia la fugă, dar

Giles fu mai rapid decât ea şi o prinse, faţa ei ajungând lângă pieptul lui.

Înainte ca ea să poată da înapoi, braţul lui o înconjură şi o ţinu acolo, degetele apucându-i ceafa şi mângâind-o cu blândeţe, în timp ce murmura :

— Sşşt...

Ea rămase acolo, cu faţa îngropată, dorind să-şi plângă toată nefericirea săptămânilor trecute, dar nu voia să se lase în voia durerii, nu în faţa lui Giles Kent, dintre toţi oamenii de pe lume. Îşi veni în fire şi se îndreptă :

— Acum sunt bine, mulţumesc, mormăi ea, recunoscătoare pentru gentileţea lui şi surprinsă, fiindcă ştia cât de ostil fusese faţă de ea de când fratele lui o dusese acasă. Ca şi mama lui, el n-o crezuse niciodată suficient de bună ca să se căsătorească cu cineva din familia lor.

— Nu arăţi bine ! ii zise Giles cu brutalitate. Ar trebui să stai jos un timp.

O împinse către masa la care stătuse până atunci şi trase un scaun. Leonie se aşeză la umbra unei umbrele galbene. Era un bărbat foarte autoritar, gândi ea când se aşeză în faţa lui. Îi urmărea faţa dură cu perplexitate... Chiar şi amabilitatea lui avea o urmă de tiranie.

Sosi un chelner.

— Cafea ? întrebă Giles şi ea dădu din cap.

— Da, mulţumesc.

Când plecă chelnerul, între ei se lăsă tăcerea ; Leonie îşi dorea ca Giles să n-o mai privească aşa. Exista ceva atât de viril în acea faţă puternică, în acei ochi gri, care o făceau conştientă că

este femeie, ceea ce ea nu mai voia, în special de la el.

— Deci, de ce eşti aici ? o întrebă el repede şi ea repetă :

— În vacanţă.

— În Ravenna ? se interesă el cu sprâncenele ridicate, deoarece chiar dacă Ravenna atrăgea mulţi turişti, nu era totuşi un oraş de vacanţă.

— Nu, răspunse ea. Noi stăm la Rimini, la malul mării, făcând plajă şi înotând. Am venit la Ravenna într-o excursie cu autocarul.

— Noi ? o chestionă el cu o voce ascuţită.

— Sunt cu Angela, prietena mea care îmi făcea... Ea se întoarse muşcându-şi buza, amintindu-şi dintr-o dată acea zi când el venise să-i spună că Malcom era mort şi ea stătuse acolo în rochie de mireasă, cu sufletul sfâşiat când aflase.

Giles o urmărea acum cu sprâncenele împreunate, şi ea se întrebă dacă şi el îşi amintea. Oare ce crezuse când o văzuse comportându-se ca o femeie nebună ? Încercase să uite tot ceea ce era legat de acea zi, dar văzându-l din nou, amintirile i se redeşteptaseră — cum îşi scoase ea rochia de mireasă şi o dăduse în lături cu piciorul.

Aproape îşi ieşise din minţi, nu-i păsase ce credea el dar brusc, sângele îi năvăli în obraji. Nu-i putea întâlni privirea. În mod normal nu s-ar fi comportat aşa niciodată, scoţându-şi rochia în faţa lui Giles, dintre toţi bărbaţii !

— Rochia ta de mireasă ? murmură el şi ea ştiu că Giles îşi reamintea.

Îi era teamă de ceea ce va spune el în continuare, aşa că începu să bâlbâie vorbe disperate :

— Da... acea rochie frumoasă... ce teribil... teribil mod de a trata... ceva făcut cu atâta grijă drăgăstoasă ; Angela s-a chinuit atâta cu ea... trebuie să se fi supărat când a văzut ce s-a întâmplat cu ea.

Leonie se întrerupse brusc, amintindu-şi cât de încântată fusese cu câteva minute înainte de venirea lui — uitându-se fericită la imaginea ei din oglindă. Rochia fusese o minunăţie, îi plăcuse foarte mult ; şi atunci sosise Giles cu veşti proaste şi ea-şi trăsese febril rochia de pe ea şi o lăsase grămadă pe podea. N-o mai văzuse niciodată de atunci. Angela trebuie s-o fi dus de acolo, în dimineaţa următoare, dar nu spusese nimic, iar Leonie nu fusese în stare s-o întrebe despre rochie. Vrusese să uite tot ce se întâmplase în acea zi.

— Sunt sigur că ea a înţeles, spuse Giles încet.

Leonie dădu din cap.

— Este cea mai veche prietenă a mea : am mers împreună la şcoală. A fost ideea ei de a veni în Italia, vremea fusese atât de proastă în ultima vreme în Anglia, nimic în afară de ploaie nesfârşită, şi Angela simţea că are nevoie de soare. Îi place plaja. Cred că ar fi perfect mulţumită să zacă la soare toată ziua.

Trăncănea prosteşte — în realitate, ea nu ştia ce-i spune — dar el o făcea să se simtă nervoasă ; nu ştia la ce se gândea el când o privea atât de tăcut. Întotdeauna fusese duşmanul ei ; se opusese căsătoriei ei cu fratele lui, dar nu mai părea atât de ostil. Dar de ce ar mai fi acum ? Ea nu mai reprezenta nici o ameninţare pentru el şi familia lui.

— Ce-i cu asta ? întrebă el. Îţi place plaja ? Eşti fericită să zaci toată ziua la soare ?

— Ei bine, a fost o săptămână odihnitoare, recunoscu ea.

— Chiar dacă eşti atât de palidă, pot remarca bronzul pe care ai început să-l prinzi, observă el plimbându-şi privirea peste faţa, gâtul şi umerii ei, iar ea deveni iarăşi roz, sperând că el uitase totul în legătură cu faptul că o văzuse pe jumătate goală.

Ochii lui erau vesel-ironici.

— Poate că ar trebui să-mi iau altă zi liberă şi să-mi petrec şi cu ziua pe plajă ? accentuă el, urmărind confuzia de pe faţa ei.

Flirta cu ea ? Leonie găsea că îi era ciudat de greu să respire şi fu uşurată când chelnerul se apropie în acel moment cu cafelele lor. Reuşi să zâmbească şi să scoată un timid „Grazie !". Nu ştiuse un cuvânt în italiană până venise aici, dar acum începea să vorbească un pic din această limbă, suficient pentru a comunica cu chelnerii şi vânzătorii.

Chelnerul zâmbi, spuse ceva politicos, neînţeles de ea, şi se îndepărtă. Leonie simţi privirea piezişă a lui Giles asupra ei, dar nu-i întâlni privirea, în mod voit. Ridică micuţa ceaşcă şi sorbi lichidul negru pe care-l conţinea. Cafelele italieneşti rar semănau între ele ; uneori i se dădea o cafea cu caimac, alteori o ceaşcă mică cu o cafea groaznic de tare şi abia acum începea să ştie ce trebuia să comande.

— Vorbeşti italiana ? întrebă Giles şi ea scuturâ din cap.

— Am ciupit câteva cuvinte, asta-i tot. Dar tu ?

— Da, zise el şi ea ar fi trebuit să se aştepte la asta. Malcom spusese odată că Giles era bun la orice, indiferent dacă era vorba de muncă sau de distracţie, Giles avea atâta succes că te îngrozea.

Secretara lui Malcom îl întrerupsese atunci, strâmbându-se :

— Poţi să spui din nou asta ! Mă face să mă simt nervoasă ori de câte ori intră în birou !

— Din cauză că te simţi cu musca pe căciulă, Joanne ! spusese Malcom. Ţi-e frică să nu observe cât de puţin lucrezi !

Fiecare râsese, dar Leonie o luase pe ecalaltă fată în serios. Îşi putea imagina cât de enervant era să te trezeşti cu Giles Kent intrând în birou pe neaşteptate.

Bineînţeles că Giles n-avea farmecul lui şi nu arăta ca Malcom. El nu avea degajarea lui Malcom. Nu putea trăncăni vesel cu oamenii care lucrau pentru el, nu putea face glume, nu putea vorbi ca şi cum ar fi fost unul dintre ei.

Nu era chiar popular printre angajaţii firmei. Aceştia îl respectau, îl admirau, dar nu făceau un secret din faptul că le era teamă de el. Nu zâmbeau imediat cum îl vedeau, aşa cum făceau la apariţia lui Malcom.

— Eşti în Ravenna pentru a vinde hârtie unui client ? întrebă ea politicoasă, neinteresând-o prea tare, ci doar ca să facă conversaţie.

— Nu, şi eu am venit pentru o zi. Bineînţeles că nu sunt cu autocarul...

— Sigur că nu, zise ea cu o uşoară ironie. Nu şi-l putea imagina pe Giles alăturându-se unui grup dintr-un autocar, într-o excursie de o zi.

— Eu conduc singur, îi tot ce spuse el, totuşi. Firește că am venit cu avionul până aici şi apoi am închiriat o maşină ca să nu folosesc transportul public sau să umblu după taxiuri. Prefer să conduc eu. Întotdeauna am vrut să văd Ravenna şi, cum era doar la câteva ore de mers, m-am hotărât să introduc o vizită în programul ...u şi trebuie să spun că a meritat.

Era recunoscătoare acestui subiect neutru despre care putea vorbi şi zise entuziasmată :

— Da, mozaicurile bizantine sunt minunate, nu-i aşa ?

— Îţi taie răsuflarea, încuviinţă el şi deschise un ghid turistic ilustrat, pe porţiunea de masă dintre ei, arătându-i o fotografie cu portretul din mozaic al împăratului Justinian. Am văzut de multe ori fotografiile mozaicurilor de aici, dar să le vezi în realitate este cu totul altceva.

Leonie se aplecă peste ghid, părul ei blond căzându-i în faţă, până aproape atinse mâna lui Giles.

— L-ai cumpărat de aici ? Cel pe care l-am obţinut eu n-are fotografii aşa de nemaipomenite.

Se aplecă şi el, dându-i părul la o parte, pentru a se putea uita la fotografie. Capul Leoniei se ridică dintr-o dată, cu nervozitate. Era intens conştientă de atingerea lui. Faţa lui era doar la câţiva centimetri distanţă, îi văzu porii pielii, genele lungi şi dese, pometii înalţi, rotunjimea gurii lui aspre. O impresiona de la distanţă, dar de aproape era şi mai şi. Malcom avusese farmec şi o frumuseţe degajată, dar Giles Kent avea o putere şi o voinţă de neclintit, înscrisă pe fiecare linie a feţei.

— Da, l-am cumpărat de aici, spuse el cu bruscheţe, cu ochii lui gri atât de aproape încât ea pu-

tu distinge orice detaliu al lor — irisul foarte deschis, mărginit de raze aurii, pupila de un negru catifelat.

Şocul de a-l privi în ochi o îngheţă ; ea nu putea scoate un cuvânt şi stătură acolo uitându-se unul la celălalt, ca în transă, fierbintele soare italian aruncându-şi razele asupra lor, înconjuraţi de zgomotul oraşului care fremăta. Totuşi, în acea clipă nici unul nu era conştient de ceea ce era în jurul lor. Leonie nu ştia ce gândeşte Giles, nici măcar ce gândea ea, dar simţi bătaia rapidă a pulsului în tâmple, bătaie care o asurzea.

Ce naiba se întâmpla cu ea ? Trebuie să fie soarele, gândi ea cu gura uscată. O făcea să se simtă ameţită.

Angela fu aceea care rupse vraja. Ea traversă în grabă, sporovăind în timp ce se apropia.

— Oh, aici eşti ! M-am uitat peste tot după tine. De ce ai dispărut aşa ? Trebuia să fi spus unde te duci ! Ultima dată când te-am văzut erai cu acel băiat slab, care i-o fi numele, în catedrală. L-am văzut că vorbea cu tine, aşa încât m-am gândit c-ar fi plin de tact să mă evaporez, şi apoi tu ai dispărut şi l-ai lăsat singur. L-am întrebat unde eşti dar el nu ştia, şi nu te-am văzut nicăieri. M-ai speriat de moarte. Mă gândeam că poate te-ai rătăcit.

— Nu, eu... începu Leonie, dar Angela i-o reteză scurt, cu voioşie.

— Nu, doar bănuiai ca într-un vis, ca de obicei ! Ar fi trebuit să ştiu. Oh, ei bine... hai, vreau să fac câteva cumpărături înainte de a ne întoarce la autocar.

— OK, zise Leonie, terminându-şi cafeaua în grabă.

Doar atunci Angela aruncă o privire suspicioasă bărbatului care stătea în faţa Leoniei.

O clipă mai târziu îl recunoscu, ochii mărindu-i-se şi rămânând cu gura căscată.

— Bună, spuse Giles cu un amuzament sec.

— Dumneata... nu eşti... nu eşti... ? se bâlbâi Angela, rămasă aproape fără cuvinte şi Giles încuviinţă, zâmbind cu gura până la urechi.

— Corect. Ai o memorie bună. Eu sunt Giles Kent — şi dumneata eşti prietena Leoniei, Angela, nu-i aşa ?

— Aşa este, recunoscu Angela, aruncându-i Leonici o privire uluită, dar încărcată de curiozitate. Ce se întâmplă aici ? întreba privirea ei. Ce face el aici ? Şi de ce nu-i spusese Leonie că el urma s-o întâlnească ?

Giles se ridică în picioare şi scoase un scaun, arătându-i-l politicos.

— Stai jos, ia nişte cafea — îl voi chema pe chelner.

Leonie se ridică în grabă.

— Nu, trebuie să mergem. Mulţumesc pentru cafea ; bucură-te de restul excursiei tale.

— Bucuraţi-vă şi voi, spuse el.

— Mulţumim, zise ea, neîntâlnindu-i privirea fiindcă se simţea dintr-o dată foarte jenată. Îşi strecură mâna sub braţul Angelei şi o împinse, mergând repede şi fără a se uita în urmă.

Doar când erau deja departe, Angela întrebă :

— Ce naiba se întâmplă ? Ce face el aici şi de unde ştia că suntem în Ravenna ?

Oprindu-se în faţa unei vitrine, pentru a se uita la nişte bluze de mătase, Leonie răspunse :

— N-a ştiut. Ne-am întâlnit din pură întâmplare.

— Hai, las-o ! spuse Angela sec. Este prea mare coincidenţa.

— Este adevărat. El se află în Italia într-o călătorie de afaceri şi s-a întâmplat să vină la Ravenna deoarece întotdeauna îşi dorise să vadă vestigiile de aici. Mi-amintesc că Malcom spunea despre Giles că este entuziasmat de istorie şi întotdeauna vizitează asemenea locuri, atunci când este în străinătate.

Leonie plecă mai departe, hotărând că bluzele de mătase erau prea scumpe pentru ea.

— Încă mai cred că este prea mare coincidenţa ca el să se afle aici în acelaşi timp cu noi, spuse Angela. Poate că stă cu ochii pe tine ?

Uluită, Leonie se încruntă la prietena ei.

— De ce naiba ar face asta ?

— Era cât pe ce să devii cumnata lui — poate că se simte responsabil pentru tine ?

Leonie râse scurt.

— Nici o şansă ! Nici măcar nu mă suferă şi este foarte bucuros că nu devin cumnata lui, crede-mă !

Angela se strâmbă.

— Păcat că nu eşti ! Ai fi putut aranja o întâlnire între noi doi.

Leonie se încruntă.

— Cred că glumeşti !

— Cred că el este foarte sexy, insistă Angela.

Soarele o bătea pe Leonie în cap ca un gong ; urechile îi vâjâiau şi ea începea să se simtă ciudat

de înfrigurată. Se clătină, simţind o transpiraţie rece pe frunte şi ca de la distanţă, o auzi pe Angela exclamând :

— Leonie... doar n-ai de gând să leşini ?

— Nu, şopti Leonie, cu un zumzăit straniu în urechi şi următorul lucru pe care-l ştiu era că zăcea la pământ, cu o grămadă de oameni în jurul ei. Ochii ei uimiţi cercetară feţele şi o găsiră în cele din urmă pe Angela.

Angela spunea neliniştită :

— Ai leşinat, cum te simţi acum ? Eşti atât de palidă ! Ţi-e bine ? Vom merge la un doctor când voi reuşi să fac pe cineva să înţeleagă ceea ce vreau... Se uită în jurul cercului de feţe italiene curioase. Un doctor ? Vă rog, un doctor ? Oh, cum se zice în italieneşte ? Oh, aş dori să pot vorbi această limbă...

În timp ce vorbea, cineva se împinse prin mulţimea, care se îndepărtă instinctiv în faţa siguranţei lui arogante şi a vorbirii rapide a limbii italiene.

Leonie se uită ameţită în sus, şi răsuflă şocată când îl văzu pe Giles. Ce făcea el aici ? Îşi închipuise că el era acum pe drum. Încercă să se ridice, dar înainte ca ea să se poată mişca, el fu lângă ea, un braţ înconjurându-i mijlocul şi celălalt băgându-i-se sub genunchi, ridicând-o ca pe un copil.

— Oh, interveni ea înroşindu-se până la rădăcina părului. Pune-mă jos, Giles ! Mă simt perfect.

— De asta ai leşinat ? se interesă el scurt. Maşina mea este parcată în apropiere ; vom merge la cel mai apropiat doctor să descoperim ce nu este în regulă.

Mulțimea observa încântată, delectându-se, în timp ce Leonie se smucea, scuturându-și capul, iar părul ei blond și lung se împrăștiase pe mânecile lui ca niște raze de soare.

— O idee bună, spuse Angela voioasă, intrând în unghiul lui vizual și zâmbind. Cred că cineva din farmacia de vizavi ne poate spune unde putem găsi cabinetul unui doctor.

— Vrei să te duci să întrebi, în timp ce o duc pe Leonie la mașina mea ?

— Italiana mea este inexistentă, îl anunță Angela. Ce să le spun ?

El o învățâ o frază scurtă.

— Pune-i să-ți scrie și adresa ! îi comandă el și Angela îl salută milităreste, strâmbându-se :

— Da, domnule !

El zâmbi la glumă, apoi începu să se îndepărteze în timp ce Angela alerga spre farmacie.

Mulțimea se uita la ei cu o fascinație evidentă. Era mai bine decât la circ, toată această dramă excitantă ; ei doreau doar să afle mai precis ce se petrecea între acești trei străini. Măcar de-ar începe să vorbească italienește, ca fiecare să priceapă ce spuneau aceștia.

— Nu-i nevoie să plictisim un doctor, spuse Leonie răgușită, dar Giles nu-i dădu nici o importanță, pașii lui lungi acoperind distanța spre mașina parcată.

Ea se uită printre gene la el și-i văzu fața dintr-un unghi ciudat : suprafețe cizelate ale acesteia, bărbia puternică, surprinzătoarea căldură și pasiunea potențială a acelei guri puternice. Inima începu din nou să-i bată cu putere și ea se simți aproape rău. I se tăia răsuflarea să fie atât de a-

proape de el, să fie în stare să-i vadă textura pielii şi pulsul ritmic în gâtul lui bronzat, iar propriile ei reacţii îi erau înspăimântător de necaracteristice. Cum putea să aibă o senzaţie fizică atât de violentă, şi totuşi să-i displacă să fie atinsă de el?

Trebuia s-o pună imediat jos ; nu mai suporta să-l simtă atât de aproape.

— Giles, te rog, şopti ea şi el se uită în jos spre ea, oprindu-se lângă maşină, cu capul sumeţit cu aroganţă.

— Giles, se rugă ea, buza inferioară tremurându-i din cauza felului rece în care era privită. Te rog, pune-mă jos, n-am nevoie de un doctor, nu sunt bolnavă, acum mă simt bine. A fost doar căldura şi cred că mersul cu autocarul mi-a provocat greaţă, iar apoi plimbarea în jurul catedralei... dar acum voi fi bine.

— Trebuie să te vadă un doctor ! spuse el.

Acum era roşie la faţă, pe cât fusese de albă când îşi recăpătase cunoştinţa. Ţinută de el în braţe aşa, cum putea să se împotrivească acestui răspuns tulburător la atingerea, la apropierea lui ?

— Dar eu nu vreau ! mormăi ea contrariată. Încetează să mă mai intimidezi ! Întotdeauna încerci să mă împingi din spate şi urăsc acest lucru !

El o depuse pe locul pasagerului, din maşina lui.

— Atunci, dacă nu vrei să vezi un doctor, te voi conduce înapoi la hotelul tău din Rimini.

— Nu-i nevoie să te abaţi din drum. Mă pot întoarce cu autocarul, împreună cu ceilalţi.

El se aplecă, îi prinse faţa în mâini, dându-i-o pe spate şi se uită încruntându-se la ea, ochii scăpărându-i ca două stele întunecate.

— De ce eşti atât de încăpăţânată ?

— Dar tu de ce eşti ? întrebă ea, deplin conştientă că el se uita la gura ei. Voia să geamă : opreşte-te ! Încetează de a te mai uita aşa la mine ! Nu ştii ce-mi faci ! Dar, bineînţeles, nu putea spune nimic, nici să-i sugereze efectul pe care el îl avea asupra ei. Probabil că totul exista doar în imaginaţia ei febrilă, faptul că era atât de intens conştientă de el. El nici măcar n-o plăcea ; niciodată n-o plăcuse.

— Sunt doar mai obiectiv decât tine, spuse el sec. Uite, am să te duc înapoi, să mă asigur că nu vei leşina iarăşi şi când vom ajunge la hotel, voi continua să insist să te vadă un doctor.

Leonie nu se mai obosi să argumenteze deloc, fiindcă Angela alerga spre ei.

— Mi-au dat o listă a doctorilor locali, gâfâi ea, fluturând o listă cu adrese şi numere de telefon. Cred că cel mai apropiat...

Giles o întrerupse :

— Leonie preferă să se întoarcă la Rimini şi s-o vadă acolo un doctor. O voi lua în maşina mea, ca s-o scutesc să se învârtă în jurul autocarului până la plecarea acestuia.

— Oh, este nemaipomenit, spuse Angela veselă. Sper că pot să mă aşez în spate ?

Printre gene, Leonie îl observa pe Giles încruntându-se, dar Angela nu aşteptă să i se răspundă; o clipă mai târziu era pe locul din spate şi după o scurtă pauză, Giles se urcă la volan şi porni motorul.

Leonie se lăsă pe spate cu ochii închiși, sperând că Giles nu va mai vorbi până la Rimini. Angela se foia în spate, povestindu-i despre vacanța lor, întrebându-l despre munca lui, interesându-se de sănătatea mamei lui. Giles îi răspundea calm, politicos, dar Leonie simțea că el se gândea la altceva. În taină. îi urmărea mâinile pe volan ; se mișcau cu atâta siguranță și măiestrie. Giles era un bărbat plin de încredere în sine ; își dori să aibă siguranța lui. Privirea ei alunecă în jos pentru a-i observa restul trupului ; era construit puternic, dar totuși plin de grație, cu pieptul larg, talie îngustă și picioare lungi. Angela nu se abținuse să-i vorbească despre cât de sexy era el ; poate că de aceea nici nu se putea gândi la altceva ?

Fața ei se aprinse când își dădu seama brusc că în timp ce-i evalua trupul, el o observase.

Sprânceana lui se ridică ironică.

— Ei bine ? murmură el cu o voce atât de joasă încât să nu poată fi auzit decât de ea.

Totuși, Leonie se prefăcu să nu fi auzit. Cu fața roșie, își întoarse capul și se uită pe fereastră fără să-i răspundă. Era furioasă când auzi râsul lui Giles. Ce naiba gândea el ?

Nu-l mai privi din nou și rămase tăcută, dar simți o ușurare enormă când ajunseră, un pic mai târziu, la hotel. Giles înconjură mașina pentru a o ajuta să coboare, și ea-i mulțumi în grabă, dar refuză cu încăpățânare să fie văzută de un doctor, în ciuda a tot ceea ce-i spunea Giles.

— Ți-am spus, am leșinat din cauza căldurii, spuse ea cu fermitate. Nu vreau să merg la un doctor străin ; probabil că acesta n-ar înțelege un

cuvânt din tot ceea ce i-aş spune eu şi nici eu nu l-aş înţelege pe el, aşa că las-o baltă, bine ?

— Cel puţin promite-mi că dacă te vei simţi rău iarăşi, o să mergi imediat la doctor ! spuse el pierzându-şi răbdarea, iar ea promise, ţinându-şi degetele încrucişate la spate.

— Ar fi mai bine s-o pornesc la drum ! anunţă Giles.

— Oh, rămâi la cină ! îl invită Angela cu entuziasm, dar după o scurtă privire la faţa posomorâtă a Leoniei, Giles spuse cu răceală că nu mai putea întârzia, că trebuia să se scoale devreme a doua zi dimineaţa.

— Mulţumesc foarte mult pentru ajutor, se exprimă distantă Leonie, ştiind că în spatele ei Angela făcea tot felul de mutre, ordonându-i pe tăcute să se roage de el să mai rămână.

El dădu din cap, apoi plecă şi Angela izbucni enervată :

— De ce te-ai purtat aşa cu el ? Dacă i-ai fi cerut, sunt sigură că ar fi rămas pentru cină !

— Nu am vrut. Vreau să mă duc la culcare devreme !

— S-ar putea ca tu să nu vrei ! zise Angela cu ochi acuzatori. Eu da ! Poate n-o să mai am niciodată ocazia să-l seduc !

— Îmi pare rău pentru asta ! spuse Leonie nesinceră, îndreptându-se spre lift. Dar acum mă duc să mă urc în pat.

Nu se duse la doctor până când nu ajunse înapoi în Anglia, şi atunci bănuiala care începuse să-i încolţească în minte fu, în cele din urmă, confirmată.

Era gravidă.

CAPITOLUL III

— Oh, Leonie ! Ce naiba ai de gând să faci ? întrebă Angela, părând înspăimântată.

— Să-l am, răspunse Leonie, cu o figură încăpăţânată.

— Dar te-ai gândit... ? Va fi greu să creşti un bebeluş singură.

— Da, sigur că ştiu, dar o să mă descurc, cumva. Va merita să am copilul lui Malcom !

Angela îşi suflă nasul şi păru agresivă, apoi reluă :

— Crezi că o să te lase să continui munca la serviciul tău până când o să ai copilul ?

— Aşa sper, zise Leonie, dar vocea ei nu era prea încrezătoare.

Şeful firmei la care lucra era un bărbat de modă veche, în jur de şaptezeci de ani, şi ea-l suspecta că o va concedia, când va descoperi că urma să aibă un copil.

— Nu te pot da afară pentru asta ! exclamă Angela războinică. Nu în ziua de azi !

Leonie nu era prea sigură de asta, ochii ei albaştri fiind gânditori deoarece deja analizase problema în mintea ei şi nu putea decide ce se va întâmpla când va descoperi şeful ei.

— Pe moment, nu spun nimănui de la firmă, recunoscu ea. Domnul Rawlings nu are spirit de observaţie, iar ceilalţi s-ar putea nici ei să nu vadă o vreme, deci aş avea timp să-mi caut altă slujbă... Oftă. Şi undeva unde să locuiesc.

Angela se încruntă.

— Nu vei fi în stare să rămâi în acest apartament ! Ei nu te pot da afară fiindcă ai avea un copil ! Este inuman. Există o grămadă de loc aici.

— Da, dar în contractul de închiriere se spune că nu pot avea animale sau copii în apartament — aceste apartamente sunt pentru o singură persoană ; de aceea sunt aşa de mici.

Angela îşi muşcă buza.

— Oh. Dar este obligatoriu ? Vreau să spun c-ai putea să te lupţi cu ei...

— Aş pierde. N-am lucrat degeaba ani de zile pentru un notar fără să cunosc un pic legea, şi am semnat contractul fiind în cunoştinţă de cauză.

— Dar ce o să faci ? Doresc să te pot ajuta, dar ştii că n-ar fi loc pentru nimeni altcineva în apartamentul meu.

Locuinţa Angelei era de fapt o garsonieră, o cameră mare, spaţioasă, care servea drept dormitor, bucătărie, cameră de zi şi în care ea lucra la rochiile ei, plus o baie micuţă.

— Bineînţeles că nu există, totuşi este drăguţ din partea ta că te-ai gândit ! îi zâmbi Leonie prietenei ei cu recunoştinţă. Oh, nu te îngrijora, voi găsi eu ceva, Angela. Sunt o bună secretară, pot primi referinţe bune de la domnul Rawlings dacă va vrea ca eu să plec — şi, ştii, chiar dacă spune să rămân, poate tot va trebui să plec fiindcă în Londra chiriile sunt atât de mari. Mă îndoiesc că aş

putea face față dacă aș avea de întreținut un copil. Va trebui să găsesc pe cineva care să aibă grijă de copil în timpul cât voi fi la serviciu și asta va costa bani, deci poate o să trebuiască să părăsesc Londra.

— Să părăsești Londra ? Angela părea îngrozită. Născută și crescută la Londra, nu se putea imagina trăind în altă parte și expresia ei era a unei persoane care aude că un prieten este exilat, departe de locurile cărora le aparține... Dar nu vei cunoaște pe nimeni, toți prietenii tăi sunt în Londra ! Cred că ar fi o greșeală să te muți într-un loc străin tocmai când o să ai nevoie de ajutor, Leonie. Nu te gândești nici la asta ?... Angela se întrerupse... Doar dacă... nu te gândești să te duci să locuiești la mama ta ?

Leonie o privi pieziș, scuturând din cap.

— Nu i-ar plăcea mamei mele ! Știu doar că ea nu este orientată spre familie. Nu m-a vrut niciodată când eram copil ; nu m-ar vrea prin jur acum, când voi avea copilul meu.

— Ea știe ? Angela observa fața Leoniei care se înroșea și ochii-i care se întunecau.

— Nu încă. Aștept momentul potrivit ca s-o anunț... Leonie o privi gânditoare... A-i spune acum ar însemna să începă să mă bată la cap să scap de copil cât este încă posibil, și nu vreau asta, așa că nu-i voi spune până când nu va trebui.

Dând din cap, Angela murmură vag :

— Probabil că este înțelept... Apoi, continuă cu ezitare : Dar familia lui Malcom ? Nu te-ar putea ajuta ? La urma-urmei, acesta este copilul lui, și dacă era în viață era responsabilitatea lui, iar fa-

milia Kent este o familie bogată... ei pot cu uşurinţă să te ajute...

— Nu ! izbucni Leonie, întunecându-se la faţă; vocea tremurându-i de enervare şi hotărâre.

Angela o privi, părând uluită.

— Dar de ce nu ? Sigur... în fond, va fi nepotul doamnei Kent !

— Nu, nici măcar nu vreau să afle despre asta!

— Nu poţi vorbi serios ! exclamă Angela. Nici măcar n-ai de gând să le spui că vei avea copilul lui Malcom ?

— Nu. Leonie îşi împinse părul pe spate, lăsând dezgolit profilul ei delicat şi pentru prima dată, Angela putu să vadă o asemănare între ea şi mama ei. Poate că faţa Leonici avea o structură delicată, dar era fermă, hotărâtă şi avea o forţă pe care Angela n-o mai remarcase până atunci.

— Dar de ce nu ? Angela nu putea înţelege deloc atitudinea Leoniei.

Ochii albaştri ai Leoniei scăpărară cu ură.

— Ei nu m-au vrut în familia lor. N-au răspuns nici măcar invitaţiilor la nuntă ; probabil n-ar fi venit. Oh, Giles Kent a fost aproape amabil cu mine, de când... Vocea ei tremură şi ea-şi muşcă buza, apoi răsuflă adânc şi continuă... De când a murit Malcom... Când a venit la mine în acea zi, să-mi spună, la început a fost puţin brutal, dar când a văzut că n-am rezistat, a început să fie amabil şi apoi în Italia, când am dat peste el în stradă, a fost aproape drăguţ...

— Este foarte sexy, spuse Angela zâmbind şmechereşte. N-aş refuza o întâlnire cu Giles Kent !

Leonie se încruntă uimită către ea.

— Trebuie să fii nebună ! Sexy este ultimul cuvânt care i se potriveşte lui Giles Kent.

— Nu eu sunt nebună ! Tu eşti. Şi oarbă, în acelaşi timp ! El deţine atâta putere şi bani... ceea ce reprezintă un puternic afrodisiac pentru început !

— Ei bine, n-ai decât să te ţii după el, zise Leonie neutru. Dar eu nu vreau să am de-a face cu el, sau cu vreunul dintre ei.

— Dar ei au o grămadă de bani...

— De aceea nu le spun ! S-ar putea să încerce să-mi ia copilaşul.

— O pot face !

— Cred că ei pot — în fond, evident că-i pot oferi copilului un cămin luxos, în timp ce cu o să mă lupt din greu pentru a mă descurca...

— Dar nu din acest motiv o să ai nevoie de ajutorul lor ? Sunt sigură că n-o să vrea să-ţi ia copilul — dar s-ar putea să-ţi acorde o pensie alimentară, ceea ce ar fi cu totul diferit.

— Nu vreau banii lor.

— Dar, Leonie...

Cu o faţă încăpăţânată, Leonie ripostă :

— Te rog, Angela, lasă baltă subiectul ! M-am hotărât în privinţa asta. N-am de gând să spun nimic familiei Kent şi te rog şi pe tine să nu spui nimănui. Promite-mi !

Angela promise cu şovăială. Oftând, ea întrebă :

— Deci, dacă nu vrei să locuieşti cu mama ta, unde ai de gând să trăieşti ?

Petrecură următoarea oră discutând posibilităţile, încercând să se gândească la o parte a ţării

unde Leonie putea căpăta o slujbă, găsi pe cineva care să aibă grijă de copil când era la serviciu, dar să-şi şi permită să închirieze un apartament. Era o discuţie demoralizantă şi nefolositoare.

O lună mai târziu, Leonie începu să vadă cum oamenii se uită de două ori la ea, cu ochi uimiţi şi nevenindu-le să creadă la început. Ea se înroşi puţin şi aştepta un comentariu, dar poate nu erau siguri că nu aveau halucinaţii. Oamenii stăteau grămadă, şoptind, până când apărea ea, apoi se împrăştiau în grabă, în toate direcţiile, fără s-o privească în ochi.

După puţine zile, şeful ei cel morocănos îi ceru să vină în biroul lui într-o dimineaţă şi, după ce-şi limpezi vocea şi-şi făcu de lucru cu hârtiile de pe biroul lui, mormăi :

— Domnişoară Priestley, regret că trebuie să te întreb asta, este foarte stânjenitor pentru amândoi, dar... există unele bârfe în birouri... mi s-a spus că oamenii cred... că...

Leoniei îi fu milă de el, îşi găsea cu atâta greutate cuvintele, încât ca-i răspunse fără ca el să fie nevoit s-o întrebe.

— Da, o să am un copil, domnule Rawlings, spuse ea liniştită.

El scoase un oftat lung.

— Oh, dragă. Îmi... îmi pare foarte rău să aud asta...

— Mie nu-mi pare rău să-l am, domnule Rawlings, spuse imediat Leonie cu o voce răguşită. Am fost fericită când am aflat ; va fi o compensaţie pentru pierderea lui Malcom, să am copilul lui.

Domnul Rawlings apucă un creion şi mâzgăli o foaie de hârtie, fără să se uite la ea.

— Am toată simpatia, bineînțeles, și nu suntem chiar atât în urma timpurilor ca să luăm o atitudine morală, te asigur... dar cum o să reușești să muncești după sosirea copilului ?

— Dacă găsesc pe cineva care să aibă grijă de el până când ajung acasă în fiecare seară... începu ea, dar el o privi cu blândețe și cu milă.

— Nu-ți poți permite o doică pentru toată ziua din salariul dumitale, domnișoară Priestley. Fiica mea are un copil și lucrează încă, dar cu o parte consistentă din ceea ce câștigă, plătește doica. Dacă nu era măritată, n-ar fi fost în stare să se descurce. Cred că nu ești prea realistă. Dar, dacă poți face un aranjament de acest fel, bineînțeles că-ți poți păstra slujba și noi îți vom plăti concediul de maternitate. Voi lua o secretară de la agenție, până când te întorci, dar te rog să-mi spui dinainte dacă mai revii sau nu. Dacă nu reușești să faci vreun aranjament permanent, poți să continui să lucrezi aici în altă slujbă, sau cu jumătate de normă, cu ore flexibile pentru a sta cât mai mult timp cu copilul.

Era recunoscătoare că el îi permitea să stea până la naștere ; asta îi dădea o perioadă de respiro. Cel puțin nu-i spunea că trebuie să plece imediat. Ea bănuise că el nu-i va permite să rămână. Biroul lui era foarte respectabil și avea de a face cu câțiva oameni foarte bogați, adesea bătrâni și înguști la minte. Ne aflăm la sfârșitul secolului douăzeci, dar adesea unii dintre clienți nu erau conștienți de acest fapt.

— Mulțumesc, domnule Rawlings ; vă promit să vă anunț din timp ce aranjament am fost în stare să fac, spuse ea.

Fusese la fel de norocoasă şi cu agenţii care-i închiriaseră casa. Ei accentuaseră imediat că nu i se putea permite să locuiască cu un copil în apartament, dar fură de acord, cu oarecare simpatie, că ar putea sta până după naştere, aşa încât avea o perioadă de timp în care să găsească o soluţie.

Începu să caute un alt apartament, dar preţurile în Londra erau aşa de mari şi proprietarii nu doreau mame nemăritate, decât cu condiţia ca acestea să-şi poată permite chirii astronomice. Mai avea două luni şi jumătate până la naştere, dar timpul trecea atât de repede.

Ultima persoană care să descopere că ea urma să aibă un copil era cea care ar fi trebuit să afle prima, dacă maică-sa ar fi fost o persoană diferită. N-o văzuse de la acea reacţie furioasă şi plină de nemulţumire pe care o avusese la moartea lui Malcom, dar, când Leonie trecuse cu puţin de şase luni de sarcină, maică-sa sosi la apartament într-o după-amiază de sâmbătă, fără a o anunţa în prealabil.

Leonie deschise uşa şi mama ei îngheţă, privind-o fix, ochii ei reci căscându-se şocaţi.

— Ai face mai bine să intri, zise Leonie obosită, ţinând uşa şi dându-se la o parte pentru a o lăsa să intre.

Mama ei intră în apartament, Leonie închise uşa şi o urmă în camera de zi, aşteptând-o să explodeze.

Răsucindu-se cu faţa la Leonie, Martha îşi plimbă ochii peste ea, nările fremătându-i de furie şi dezgust.

— Când se va naște ? întrebă ea și după ce Leonie îi răspunse imediat, reluă cu răceală. Presupun că este al lui Malcom Kent ?

Cu două pete roșii în obraz, Leonie se răsti :

— Da, este al lui !

Buzele Marthei se subțiară.

— Credeam c-ai avea mai multă minte decât să lași să se întâmple așa ceva ! Acum îmi dau seama de ce ai stat retrasă și nu mi-ai spus niciodată nici un cuvânt despre asta ! Cel puțin familia lui își poate permite să te sprijine, este obligația lor !

Leonie se uită într-altă parte, mușcându-și buza.

Ochii Marthei se îngustară și întrebă tăios :

— Ei au de gând să te ajute, nu-i așa ?

Leonie răsuflă adânc.

— Nu vreau să-i amestec.

— Dar de ce ? Copilul e din sângele lor...

— Nu fi caraghioasă ! o întrerupse scurt Leonie.

— Ce ? Martha era acum roșie de furie. Îmi spui că ei nu știu ? Fată proastă ce ești ! Bineînțeles că trebuie să le spui. Ei au o grămadă de bani și tu ai dreptul la o parte din ei. Le voi vorbi eu dacă tu ești atât de mândră încât nu poți să te înjosești !

— Nu ți-am cerut să mă ajuți ! strigă femeia gata să izbucnească în plâns. Îmi pare rău că ai intrat la datorii din cauza mea ; aș dori să am bani acum ca să-ți plătesc și într-o zi, când voi face rost de ceva bani, îți voi returna totul, dar nu-ți cer bani, sau ajutor, sau... altceva... Mă voi descurca într-un fel.

Martha o privea răsuflând precipitat, cu ochii reci ca marmura, structura fină a feței sale fiind înăsprită de furie. Leonie se cutremură, îngrozită de ce ar fi urmat aceasta să spună, dar mama ei trecu pur și simplu pe lângă ea și trânti ușa apartamentului.

Într-o sâmbătă, Leonie făcu cumpărături și apoi treabă în casă, așa că își înlătură din minte gândul la maică-sa și se concentră asupra rutinei obișnuite de sfârșit de săptămână. Acum găsea că este mai obositor ca de obicei, dar nu se grăbea ci o lua cu încetișorul.

După ce-și termină treaba, mâncă o salată ușoară și apoi se lungi pentru o oră, dar nu închisese ochii când se auzi soneria de la intrare și fu nevoită să se grăbească să deschidă.

O aștepta pe Angela, care apărea uneori sâmbătă după-amiaza pentru o sporovăială sau o ceașcă de ceai, dar când Leonie deschise ușa de la intrare fu îngrozită să se trezească privind în ochii gri și reci ai lui Giles Kent.

Ea nu putu scoate un cuvânt, tresărind alarmată, așteptând prima lui reacție la vederea ei, dar, în timp ce se uita la el realiză că el deja știa că este gravidă. Pe fața lui nu se vedea nici urmă de șoc sau neîncredere ; își plimbă privirea peste trupul ei greoi și apoi păși în apartament, forțând-o să-i lase cale liberă.

Mintea Leoniei lucra cu intensitate. El știuse înainte de a deschide ușa. Cineva îi spusese ! Mama mea ! gândi ea cu tristețe. Trebuie să fi fost maică-mea ; era singura care ar fi făcut acest lucru. În ciuda a tot ce-i spusese — oh, cum putuse ?

Şi ce-i spusese oare lui ? Ce-i ceruse să facă ? Mâinile Leoniei se strângeau spasmodic din cauza încordării şi nefericirii. Martha îi ceruse bani, un oarecare aranjament financiar, bineînţeles — de aceea o făcuse. Banii o interesaseră întotdeauna mult pe Martha. I-am spus că nu vreau nimic de la familia Kent ; i-am spus exact ce simt... cum a putut ea ?

— N-arăţi prea bine, spuse Giles sec, şi ea-l privi cu neîncredere.

— Poate că n-ai remarcat, dar...

— Eşti gravidă, ştiu ; am suficient spirit de observaţie ca să remarc, te asigur, zise Giles cu o intonaţie seacă. Dar am înţeles întotdeauna că femeile însărcinate radiază de sănătate şi tu eşti foarte palidă şi lipsită de viaţă. Îţi porţi de grijă ?

— Da, mulţumesc, spuse ea pe o voce ironic-supusă şi el aproape zâmbi, în colţul gurii, după care buzele i se subţiară iarăşi.

— Stai jos, îi ordonă el în acel fel autoritar al lui, arătând spre un scaun şi Leonie ascultă cu un oftat de resemnare, păstrându-şi energia pentru orice alte discuţii ar fi urmat.

Era hotărâtă să nu lase familia Kent să intervină în viaţa ei, dar bănuia că Giles n-o s-o lase să scape aşa de uşor.

Odată aşezată, se aşeză şi Giles, aproape de ea, aplecându-se în faţă cu părul lui negru luminat de soarele de toamnă ce se filtra prin fereastră. Faţa lui se afla pe jumătate în umbră când se uită la ea ; nu putea ghici ce gândeşte despre situaţia ei, dar de obicei Giles Kent ascundea ce are în minte.

— Mi-a telefonat mama ta, îi zise Giles fără să clipească, şi un val de roşeaţă apăru pe faţa Leoniei.

Supărată, izbucni :

— Bănuiam că a făcut-o când te-am văzut la uşă, dar totul a fost fără permisiunea mea. I-am spus să nu ia legătura cu familia voastră !

— Ştiu, mi-a spus asta, zise el cu o ironie seacă. A fost o conversaţie foarte sinceră.

Leonie se înfioră, în ochi oglindindu-i-se tulburarea când se uită în jos.

— Dacă ţi-a cerut bani, te rog las-o baltă.

— Nu mi-a cerut bani, o întrerupse el. Nu chiar direct. Sigur că a accentuat cât va urma să-ţi fie viaţa de grea când vei avea copilul. Mi-a explicat că ar vrea să te ajute, dar are propriile ei probleme financiare pe moment. Mi-a spus că are mari datorii pe care le-a făcut din cauza nunţii care a trebuit să fie anulată.

— Oh, nu ! exclamă Leonie, muşcându-şi buza. Se uită spre el cu genele-i negre fluturând pe obrajii palizi. Îmi pare rău...

— De ce ar trebui să-ţi pară ? ripostă Giles cu răceală. Mă înviuiesc şi eu că am lăsat-o să intre la datorii. Mi-a trecut de multă vreme prin cap că trebuie să existe probleme financiare. Îmi imaginez că Malcom ar fi avut grijă ca cheltuielile cu nunta să nu rămână în seama mamei tale — ca este o văduvă care trăieşte cu un venit modest, şi pot înţelege ce greu îi este. Voi rezolva problema imediat. Îmi doresc doar să mă fi gândit la asta mai devreme... El făcu o pauză, încruntându-se... Dar mi-e teamă că am avut alte lucruri în cap.

Leonie îl observase, ochii ei albaştri fiind sensibili la încordarea de pe faţa lui. Ghicea la ce se gândea el. Propria ei durere în legătură cu pierderea lui Malcom era oglindită în familia Kent ; nu uitase cum trebuie să se fi simţit mama lui Malcom în aceste ultime luni şi adesea regretase că neplăcerea pe care doamna Kent o simţea faţă de ea o împiedica să-i ofere îmbărbătarea şi sprijinul de care aceasta trebuie să fi avut nevoie.

— Ce face mama ta ? întrebă ea cu blândeţe şi Giles se uită în sus, privirea lui îndreptându-se din nou asupra ei.

— Este într-o stare de depresie de luni de zile.

— Îmi pare rău, murmură Leonie.

El dădu din cap.

— După cum arăţi, nici tu nu eşti prea bine !

Ea nu răspunse şi el continuă :

— Îi este foarte greu să se împace cu gândul morţii lui Malcom ; întotdeauna el a fost copilul ei preferat — presupun că mamele au o înclinaţie pentru cel mai mic şi Malcom era plin de farmec. A lovit-o foarte tare şi n-ar accepta ajutor profesional, n-ar vrea să vadă un doctor, nici să vorbească despre ceea ce simte, lucru care ar ajuta-o. Închizându-se în ea nu face decât să înrăutăţească lucrurile şi să-şi perpetueze chinul — mă îngrijorează din ce în ce mai mult.

— O înţeleg de ce nu vrea să vadă un psihiatru sau să vorbească despre asta, gândi Leonie cu voce tare, plină de simpatie. Doamna Kent este o femeie foarte mândră ; ar urî ideea de a-şi destăinui sentimentele intime cuiva, mai ales unui străin. Leonie îşi închipui că şi ea însăşi ar proceda

la fel. Ar gândi probabil că este ceva ruşinos şi i-ar fi teamă că dacă ar descoperi prietenii ei, ar vorbi despre asta, chiar ar şi râde.

— Tu şi mama mea aveţi mai multe în comun, decât îşi dă ea seama, spuse Giles şi o privi cu atenţie. Ea se înroşi, tresărind şi Giles continuă... Am ajuns la capătul puterilor încercând să găsesc o cale de a ajunge la ea ; se pare că nimic din ce fac n-o ajută. Când mi-a telefonat maică-ta azi, a fost ca un dar din ceruri — mi-am dat imediat seama ce ar însemna. Asta ar scoate-o pe mama mea din starea ei de depresie ; acest copil i-ar da un motiv să continue să trăiască. I l-ar aduce înapoi pe Malcom. Aşa că nu este nevoie să te mai îngrijorezi sau să cauţi căi de a te descurca singură, Leonie. De acum încolo, poţi lăsa totul pe seama noastră.

CAPITOLUL IV

De asta îi fusese frică Leoniei, de aceea fusese îngrozită, şi izbucni neliniştită :

— Nu ! Nu-mi pasă ce ţi-a spus mama mea, nu vorbea în numele meu. S-ar putea să am probleme, dar sunt ale mele personale, ale nimănui altcuiva şi pot să mă descurc cu ele. Acest copil este al meu şi îl vreau, îl păstrez — pot să am singură grijă de mine, fără vreun ajutor din partea mamei tale, sau a ta, sau a altcuiva. N-am să renunţ, în mod sigur.

Ochii lui Giles se îngustară şi se înăspriră, iar ea reacţionă instinctiv la ameninţarea din privirea lui, într-o străfulgerare de teamă, clătinându-se pe picioare cu mişcările nesigure ale unei femei însărcinate, cu trupul mai greu decât îşi amintea vreodată să fi fost când încercă să se mişte repede.

— Fii atentă ! o preveni Giles cu asprime şi brusc, se află lângă ea, susţinând-o cu braţul. N-ar fi trebuit să te ridici în picioare aşa de repede ! Ar trebui să ai grijă de tine acum, pentru binele copilului !

— Mă simt bine, mulţumesc ! murmură ea, începenind când deveni conştientă de căldura pielii, de tăria musculaturii lui.

Mâinile lui îi apăsau spatele, fiecare deget intrând prin bluza ei, în carne.

Trecuse multă vreme de când fusese în braţele cuiva, ţinută strâns ; contactul uman era tentant, confortul fiind acela după care tânjea adesea în orele întunecate ale nopţii când era singură şi suferea din cauza acestei singurătăţi. Încerca să fie puternică şi curajoasă, dar uneori clacă. Era doar nevoia omenească de a fi strânsă, de a fi aproape de un alt trup viu — dar nu trebuia să se lase în voia acestei dorinţe, nu trebuia să-l lase s-o ţină în braţe şi să-şi plimbe acea mână caldă în susul şi în josul spinării ei.

Putea deveni o obişnuinţă ; putea să ajungă să aibă nevoie de el. În fond, nu era prima dată când nervii ei cedaseră şi el fusese acolo s-o ajute. O tulbura să-şi amintească cum atunci când se întâlniseră în Ravenna, ea plânsese în braţele lui şi acum era pe aproape să facă acelaşi lucru, abţinându-se să nu-şi dea drumul la lacrimi. Nu era înţelept ; la urma-urmei, el putea să pară amabil şi blând acum, dar ea nu trebuia să uite ostilitatea rece pe care i-o arătase până la moartea fratelui său.

El devenise mai amabil fiindcă ea nu mai reprezenta o ameninţare pentru el sau familia lui — deci, ce să mai creadă despre el ? Giles Kent era un bărbat care-şi guverna viaţa cu mintea. El hotăra cu calm cum să procedeze cu oricine din jurul lui, din motive care n-aveau nici o legătură cu sentimentalismul — dacă avea vreun sen-

timent. Ar fi o prostie să uite asta, mai ales când totul se schimbase.

— Nu mi se pare că arăţi prea bine, spuse Giles sec, gura lui apropiindu-se de părul ei şi mişcându-i din loc şuviţele delicate de păr, cu răsuflarea lui. Poate că nu vrei ajutorul nostru, Leonie, dar este clar că ai nevoie de el.

Ea avea ceva ce voia el ; purta copilul fratelui lui, copilul despre care el credea că ar face-o din nou fericită pe mama lui — şi Giles dorea acest lucru. Malcom spusese adesea cu un amestec de admiraţie şi uşoară nemulţumire că Giles era neobosit în realizarea scopurilor sale ; el avea o voinţă puternică şi o mare tenacitate. De aceea era atât de bun la conducerea afacerilor de familie, spusese Malcom strâmbându-se, ca şi cum şi-ar fi dorit să semene cu Giles. Malcom fusese o fiinţă caldă, drăgăstoasă, dar nu un bărbat de fier.

Nu, Giles nu era făcut din fier ; metalul lui era mai invulnerabil — deoarece era periculos să ţi-l faci duşman. Nu puteai să-i distrugi apărarea, era impenetrabil, şi era întotdeauna hotărât să-şi urmeze propria lui cale. Leonie ştia că dacă refuza să facă ce vrea el, Giles ar înceta să zâmbească, să fie blând şi protector — ar vedea apărând din nou în el acea duşmănie de gheaţă.

Dar nu-i era frică de Giles — avea prea mult de pierdut dacă se înmuia — deci, se trase înapoi şi-l înfruntă sfidătoare, cu obrazul ridicat.

— Pot să am grijă de mine însămi — şi la fel şi de copil ! Întotdeauna mi-am purtat de grijă, de când am părăsit şcoala, şi mă voi descurca cum-

va, acum când vom fi doi. Mama mea a reuşit să mă crească lăsându-mă în voia mea.

Ochii ei se mutară de pe faţa lui şi ea se încruntă, amintindu-şi copilăria, propria ei umilire şi singurătate. Ei bine, ea nu-şi va îndepărta copilul, orice s-ar întâmpla, oricât de greu i-ar fi să-l păstreze. Cu orice preţ, nu va repeta greşeala făcută de mama ei. Într-un fel, va reuşi să păstreze copilul cu ea.

Ochii lui erau muşcător de ironici, vocea bruscă.

— Chiar vrei ca şi copilul tău să crească în felul în care ai crescut tu ?

Ea răsuflă adânc, uitându-se în ochii lui. Niciodată nu-i făcuse mărturisiri, nici nu-i povestise ceva despre copilăria ei singuratică. De unde ştia toate acestea ? Malcom ? Ori făcuse cercetări cu privire la proveniența ei, imediat ce descoperise că fratele lui voia să se însoare cu ea ?

— Sunt sigură că acest copilaş va fi fericit, spuse ea cu tărie, ridicându-şi obrazul cu sfidare.

— O să trebuiască să ieşi să munceşti şi asta înseamnă că nu vei sta cu copilul foarte mult, ştii asta, zise Giles cu sprâncenele lui negre ameninţătoare.

— M-am gândit la toate, insistă ea. O mulţime de alte femei se descurcă, deci aşa voi face şi eu. Atâta timp cât copilul meu va şti că-l iubesc, şi că-l vreau, totul se va aranja până la urmă.

Gura lui dură se deschise nerăbdătoare, ca să-i riposteze cine ştie ce, dar ea i-o luă înainte, supărată :

— Uite, acest copil este problema mea şi o voi rezolva cumva ; mă voi descurca. Sunt sigură că

vrei să fii amabil, dar aş vrea să n-o faci... Înainte ca el să argumenteze ceva, ea continuă în grabă... Îmi pare rău de mama ta. Aş fi vrut s-o fi văzut înainte, dacă aş fi crezut că ea doreşte să mă vadă — să ştii că m-ar fi ajutat să vorbesc cu ea. În fond, amândouă suferim după Malcom, amândurora ne este îngrozitor de dor de el. Dar ştiam că n-ar dori să mă vadă ; presupun că i-aş fi reamintit cum s-a certat cu Malcom săptămâni întregi înainte ca el să moară. Trebuie să-i fie greu să-şi reamintească asta, dar sunt sigură că Malcom n-ar vrea ca ea să se învinuiască, sunt sigură că ar ierta-o. Şi... ei bine, dacă vrea să vadă copilul după ce se va naşte, va fi benevenită să vină şi să ne vadă ori de câte ori are chef, sau îi voi aduce eu copilul în vizită, dar numai dacă rămâne înţeles că acest copil stă cu mine.

Giles se hotărâse să schimbe acum tactica. În loc să fie dominator şi să încerce s-o forţeze să-i facă pe voie, el încercă o voce mieroasă, un zâmbet care poseda ceva din farmecul lui Malcom.

— Sigur că va sta ! o asigură el, prefăcându-se surprins. Cred că nu ţi-ai închipuit că vrem să ţi-l luăm, nu-i aşa ? Sigur că n-ar face-o. Nici nu mi-a trecut prin gând.

Totuşi, ea nu era convinsă... Cum putea să-l creadă, ştiind modurile în care el şi mama lui încercaseră s-o oprească de a se căsători cu Malcom !

— Sunt bucuroasă să aud asta, spuse ea, cu neîncredere, strălucind în ochii ei albaştri. Atâta timp cât înţelegi ce simt eu.

Dar el avea o privire încăpățânată, de om căruia nu-i vine să creadă. Așa că ea nu mai vru să se contrazică deloc cu el, și căscă intenționat.

— Nu vreau să fiu necioplită, dar tocmai eram pe cale să trag un pui de somn când ai sosit tu... deci, dacă nu te deranjează... ?

El o privi cercetător și încuviință.

— Da, arăți secătuită. Anxietatea nu este bună pentru o femeie în starea ta. Leonie... nu ai nevoie de toată această tensiune...

— Știi că nu este o boală ! Trec printr-un proces firesc, normal, care nu m-a transformat într-o invalidă neputincioasă, murmură ea mergând spre ușa de la intrare și deschizând-o.

El înțelese, dădu din umeri, dar se opri înainte de a pleca și studie fața ei roșie.

— Malcom ar vrea să facem tot ce putem pentru a avea grijă de tine, spuse el și asta chiar era o lovitură sub centură.

Ea-i aruncă o privire furioasă.

— Nu-mi amintesc să fi fost atât de interesat de sentimentele lui Malcom când el era în viață !

Maxilarele lui se strânseră și se încruntă întunecat.

— Poate că am învățat câte ceva din ziua în care a murit fratele meu, o apostrofă el cu o voce aspră și Leonie își mușcă buza, uitându-se după el cum pleacă și simțindu-se rușinată și vinovată.

Când vorbea cu Angela, mai târziu, ea nu era surprinsă de reacția prietenei sale — Angela îi spusese clar că o credea nebună și că ar trebui să accepte orice voia să-i dea familia Kent.

— În fond, copilul va fi unul din familia lor, își întări Angela spusele. Chiar dacă tu și Malcom

n-ai apucat să va căsătoriți. Ai fi făcut-o dacă Malcom n-ar fi murit, deci ești îndreptățită să ai pretenții de la familia Kent. Știi prea bine ce înseamnă să nu fii maleabilă, să crești un copil fără ajutorul nimănui. N-o să ai unde să locuiești după nașterea copilului, poate că n-o să ai nici măcar un serviciu... ce ai de gând să faci dacă dai cu piciorul ofertei pe care ți-a făcut-o Giles Kent ?

— Nu știu, zise Leonie vlăguită. Nu mă hărțui, Angela. Am primit destule din partea lui Giles Kent.

— Vrei să spui că știi cât de realistă sunt ! spuse Angela sec, dar nu continuă să încerce s-o convingă pe Leonie ; dădu doar din umeri și continuă să vorbească despre Andrew, noul ei prieten.

Ultimul fusese transferat de către firma lui în altă parte a țării. El sugerase că ar trebui să țină legătura, să-și scrie, să se vadă de câte ori era posibil, dar Angela scuturase din cap. Ea era prea practică pentru a nu vedea impedimentele.

— N-ar merge, îi spusese ea de-a dreptul. N-aș suporta să trăiesc în altă parte în afară de Londra și nu mi-aș putea permite să tot călătoresc pentru a te vedea. Ne-ar înnebuni repede pe amândoi. Mai bine să terminăm acum și să rămânem prieteni. Dacă vei ajunge vreodată prin Londra, sună-mă, dar dacă găsești pe altcineva, întâlnește-te cu ea având binecuvântarea mea. Fiindcă, sincer vorbind, voi face la fel.

Angela era foarte independentă ; își conducea viața cum trebuie, putea să-și poarte de grijă și era ambițioasă în privința viitorului. Deși îi plăcea compania bărbaților, niciodată nu simțise totuși că n-ar putea trăi fără ei, dar exista ceva

nou în felul cum vorbea despre actualul prieten, un tânăr doctor la un spital universitar din Londra. Leonie nu era sigură ce este diferit la ea — o uşoară precipitare a răsuflării ? O roşeaţă în obraji ? O strălucire în ochi ?

— Când o să-l cunosc pe Andrew ? se interesă Leonie curioasă şi Angela promise să dea o petrecere la ea acasă, într-o seară.

— O să-l placi pe Andrew, o asigură ea. Vom fi puţini. Nu am loc pentru mai mult de doisprezece. Ceva simplu de pregătit şi servit... o pizza, sau paste... se pot servi singuri în bucătărie şi apoi să se aşeze pe covor să mănânce. Nişte pâine cu usturoi ? Fructe... şi vin... Perfect.

— Pot să nu optez pentru ca să nu stau pe jos câi timp voi mânca ? întrebă Leonie. S-ar putea să mă aşez, dar nu sunt sigură că voi fi în stare să mă ridic.

Angela se uită la trupul ei greoi şi râse.

— Îmi pare rău, ce prostie din partea mea ! Bineînţeles că tu o să poţi să stai pe un scaun... Îşi continuă planurile cu voce tare... Voi cere fiecăruia să aducă o sticlă de ceva. Ce-şi pot permite, de preferat vin.

— Te voi ajuta cu mâncarea, se oferi Leonie, bucuroasă să aibă ceva care să-i ţină gândurile departe de propriile ei probleme.

Nu putea face totuşi prea mult. Mai avea încă nouă săptămâni până la sosirea copilului, era sigură că va găsi unde să locuiască înainte de naştere şi clinica teritorială de sănătate îi dăduse numele câtorva femei care ar fi fost de acord să aibă grijă de copil când ea va pleca la serviciu. Leonie

cunoscuse două dintre ele şi le plăcuse, dar până când nu sosea copilul, simţea că nu poate face nişte aranjamente definitive. Va avea douăsprezece săptămâni concediu după naştere, ceea ce înseamna că nu trebuia să se decidă decât peste trei luni.

Într-un fel era o uşurare, dar altcumva, nesiguranţa era neliniştitoare şi nu-i dădea pace. Nu ştia ce-i rezervă viitorul, nu ştia dacă va putea să se descurce, iar sarcina o făcea să se simtă adesea obosită — viaţa ei era o harababură.

Petrecerea Angelei era ceva la care să se gândească şi se bucura s-o ajute să se pregătească pentru ea. Pregătiră o enormă pizza pe care o acoperiră cu o foiţă de staniol şi o ţinură în cuptor la cald, preparară boluri cu salată, iar Leonie făcu o cremă imensă de ciocolată, care fu băgată la frigider cu o oră înainte de sosirea oaspeţilor.

Angela cumpărase câteva sticle de vin alb şi roşu cu care să înceapă petrecerea şi spera ca fiecare să aducă o sticlă cu care să se continue cheful.

Primul care sosi fu Andrew, şi Angela îl întâmpină cu încântare, mai ales când văzu că ducea sub fiecare braţ câte o sticlă de şampanie !

— Foarte extravagant din partea ta, dar minunat ! Eşti un scump ! îl felicită ea, aruncându-şi braţele în jurul gâtului lui şi sărutându-l.

Leonie îl plăcu de la prima vedere ; era înalt şi slab, cu păr negru şi ochi căprui, nu frumos în adevăratul sens al cuvântului, dar cu un zâmbet atât de cald, încât nimeni nu se putea abţine să nu-i răspundă.

— Aceasta este Leonie, spuse Angela normal, fluturând o mână către ea. Îţi aminteşti ? Ţi-am vorbit despre ea.

Leonie se înroşi — oare ce-i spusese Angela ? Nu-i plăcea prea mult gândul că trăncănise pe socoteala ei cu cineva pe care încă nu-l cunoscuse.

Ea-i întâlni privirea căpruie cu nesiguranţă, dar Andrew îi zâmbi prietenește, întinzându-i mâna.

— Bună, eu sunt Andrew şi judecând după expresia circumspectă a feţei tale, cu fac ceea ce faci şi tu — dorind să ştiu ce a spus ea !

Leonie râse relaxată.

— Ceva de genul acesta !

— Oh, nu fiţi amândoi proşti, spuse Angela. Se aude din nou soneria — mă voi duce să deschid în timp ce tu vei deschide şampania, Andrew. Leonie, caută nişte pahare potrivite !

— Îi place să dea ordine, nu-i aşa ? întrebă glumeţ Andrew, dar Angela se grăbi să-i lase să intre pe noii-veniţi, care aduceau de asemenea sticle, spre uşurarea şi încântarea Angelei.

Curând camera se umplu cu oameni şi zgomot de voci şi trecură câteva ore înainte ca Leonie să dea din nou peste Andrew. Ea ducea o tavă cu pahare curate de la bucătărie, unde tocmai le spălase şi ştersese, iar Andrew îi aruncă o privire, luă tava din mâna ei întinzând-o altei fete, cerându-i să o ducă bărbatului însărcinat cu turnatul băuturilor.

— Cât despre tine, ai să te aşezi şi o să stai liniştită, îi spuse Andrew Leoniei, cu fermitate. El se uită în spatele ei şi se adresă calm celor ce

stăteau pe sofa : Vă deranjează să vă daţi la o parte ? Leonie are nevoie să-şi odihnească picioarele.

Se ridicară toţi dintr-o dată.

— Sigur, doctore !

— Oh, nu, nu chiar... începu Leonie să protesteze, dar Andrew o obligă să se aşeze pe sofa.

— Picioarele sus ! îi ordonă el şi, roşindu-se, ea-l ascultă, încruntându-se puţin, fiindcă nu-i plăcea să fie centrul atenţiei şi acum toată lumea se uita la ea.

— N-ai de gând s-o faci să nască, nu-i aşa ? întrebă cineva.

— Cu siguranţă nu, răspunse Andrew. Dar a stat în picioare mult prea mult timp şi a făcut şi multe lucruri în seara asta. Acum este rândul altcuiva să aprovizioneze şi să care.

Oamenii se împrăştiară, probabil temându-se că li se va cere să facă ceva treabă, iar Andrew se aşeză la capătul sofalei, ridicând picioarele Leoniei în poala lui şi, spre tulburarea fetei, scoţându-i pantofii.

— Angela spune că eşti în căutarea a ceva ieftin unde să locuieşti după naşterea copilului, zise el şi, pe gânduri, începu să-i maseze unul dintre picioare, cu degetele lui lungi, experte şi liniştitoare.

Ea înceuviinţă, strâmbându-se.

— Ceea ce pare ca şi cum ai căuta aur în praful de pe stradă !

El râse.

— Parcă n-aş şti ! Când eram studenţi era fără speranţă să găsim ceva ieftin să locuim, dacă nu ne puteam instala în partea de spital destinată doctorilor. Uite, eşti hotărâtă să găseşti ceva

pe aici, prin apropiere ? Vreau să spun, ai lua în considerare să te muți din Londra ?

Ea se uită repede spre el, cu inima tresărindu-i.

— De ce ? Vreau să spun, dar... vreau să spun, că aș lua orice în considerare... înseamnă că știi undeva... undeva unde să-mi pot permite ?

El ezita.

— Ei bine, nu-ți pune prea mari speranțe — este doar o idee, s-ar putea să nu fie realizabilă. Doar că... mama mea nu ia de obicei chiriași, dar tatăl meu a murit acum cinci luni, și ea trăiește singură în casă și poate că ar lua în considerare să te lase să locuiești într-o parte a casei.

Leonie răsuflă surescitată, dar el scutură din cap spre ea.

— Ți-am spus, nu-ți pune prea multe speranțe. Încă n-am vorbit cu ea. Mi-a trecut prin cap doar în această seară. Trebuie să mă duc să-mi vizitez mama mâine ; ea este complet singură, mă sună întotdeauna și mă roagă să vin să o văd și eu îmi pun întrebări asupra viitorului, fiindcă nu pot să continui să mă duc mereu, dar ea-i prea în vârstă să-și ia o slujbă. Sau să se mute...

— Câți ani are ? întrebă Leonie.

— Șaizeci și patru, răspunse Andrew. Sincer, nu știu ce să fac — nu mi se pare că voi mai avea mult timp liber. Dacă nu lucrez, mă duc cu mașina s-o văd pe maică-mea. Angela se înfurie de asta și, trebuie să recunosc că și mie mi-ar plăcea să am câteva ore pentru viața mea, în fiecare săptămână. Pe de altă parte, simt că trebuie să fac ceva s-o ajut pe mama. Are nevoie de companie, ceva care să-i îndepărteze gândurile de la propriile ei necazuri.

— Unde locuieşte ?

— Despest Essex — un sat la câteva mile de estuarul Tamisei, aproape de Burnham, spuse el. Asta-i problema. Dacă-ţi păstrezi slujba de aici, ar însemna ore de călătorie, dar sunt sigur c-ai putea găsi un serviciu şi pe acolo. Sigur că nu vorbesc în numele mamei mele. Ştiu că ea se gândeşte să părăsească apartamentul — chiar i-ar fi de ajutor. Dar va trebui să te vadă şi să-şi ia propria hotărâre.

— Bineînţeles, îl aprobă Leonie entuziasmată.

— Ai vrea să vorbesc cu ea, s-o întreb dacă vrea să te vadă ?

— Da, te rog !

Cum de mai avea el dubii ?

El îi zâmbi, citindu-i gândurile, în timp ce degetele lui încă mai erau ocupate cu masajul piciorului ei. Era o senzaţie uimitor de liniştitoare şi ei îi plăcea.

— OK, zise el. Voi vorbi cu ea. Când poţi merge acolo ? Ai putea veni cu mine în dimineaţa de sâmbătă ?

— Da, bineînţeles ! exclamă Leonie. Ar fi fost de acord cu orice aranjament şi ar fi reuşit să-şi ia liber în orice zi, dar sâmbăta îi era cel mai uşor de mers, fiindcă nu trebuia să ceară liber de la şef, sau să lucreze în plus pentru timpul lipsit.

Angela sosi brusc lângă sofa, privindu-i cu răceală.

— Ce-i cu voi doi ? Aţi şoptit de ore întregi în acest colţ — despre ce vorbiţi ?... Şi apoi, înainte ca ei să poată răspunde, întrebă şi mai bănuitoare : Eşti un fel de idealizator al piciorului, Andrew ? De ce ai luat piciorul Leoniei în poala ta,

de ce stai aici mângâindu-l şi pipăindu-l drăgăstos ? Dumnezeu ştie ce-or mai fi gândind oamenii!

— Cui îi pasă de ceea ce gândesc oamenii ? întrebă Andrew uşor, evident nemulţumit de bănuielile Angelei şi Leonie se uită de la unul la altul, foarte supărată de gândul să cauzeze neplăceri între ei.

— Angie, nu fi proastă ! Andrew era doar amabil, se grăbi ea să intervină, trăgându-şi piciorul din mâinile bărbatului şi aruncându-şi picioarele jos pe pardoseală.

— Oh, este amabil ? întrebă Angela cu o expresie cinică.

— Da ! Leonie era roşie la faţă. Oh, hai... uită-te la mine ! Am gabaritul unui pui de elefant acum — nu-l poţi suspecta pe Andrew că-mi face curte în starea în care sunt !

Angela nu părea prea sigură de acest lucru.

— Oricum, spuse Leonie. El poate că mi-a găsit o locuinţă... Nu este minunat ? Şi-mi făcea masaj la picioare, pentru că...

Ea se întrerupse, neştiind prea bine de ce Andrew îi masa picioarele, şi Andrew fu acela care explică cu solemnitate :

— Gleznele ei se umflaseră din cauza efortului de a căra tăvi cu băutură şi mâncare, Angela, n-ar fi trebuit să stea atâta timp în picioare — ar trebui să-şi poarte mai bine de grijă şi să se odihnească mai mult până la sosirea copilului.

— Hmm... spuse Angela, nefiind convinsă sută la sută, dar hotărâtă s-o lase baltă. Şi ce-i cu apartamentul ? Care apartament ? Unde ?

Când Andrew îi spuse, ea se posomorî.

— Dar asta înseamnă să părăsească Londra... să plece departe de toţi prietenii ei... de mine, de exemplu... Ea este o londoneză : nu i-ar plăcea la ţară. Şi îmi va fi dor de ea.

Leonie îi zâmbi prietenei ei cu afecţiune.

— Şi mie îmi va fi dor de tine, Angela, şi de toţi prietenii mei — dar cred că o să trebuiască să plec din Londra, tu ştii. Este singurul mod în care pot face ca această situaţie să meargă.

— Nu singurul mod, spuse Angela sec. Există întotdeauna Giles Kent !

— N-aş accepta nici un fel de ajutor din partea lui ! spuse Leonie enervată şi ceilalţi doi tăcură, observând-o.

* * *

Andrew o sună în seara următoare să-i spună că mama lui fusese de acord s-o vadă şi să discute posibilitatea mutării Leonici în casă.

— Dar încă nu este nimic hotărât, aminteşte-ţi, o avertiză Andrew. Dacă mama simte că voi două v-aţi putea înţelege, s-ar putea să fie de acord, dar pe de altă parte poate nu este în stare să-şi împartă casa cu o străină. Te voi lua sâmbătă dimineaţa la ora zece şi te voi duce s-o cunoşti. Ea sugerează să luăm masa împreună — îi place să gătească şi să ofere ospitalitate. Vom sosi acolo în jurul prânzului, vom mânca, apoi voi două veţi vorbi, în timp ce eu mă voi duce să fac o plimbare. Există un tren de înapoiere, după-amiaza târziu, şi eu te voi duce la gară să-l iei.

Leonie era foarte nervoasă în legătură cu întâlnirea mamei lui Andrew, dar n-ar fi fost cazul. Doamna Colpitt era tot atât de plină de căldură şi prietenoasă ca şi fiul ei ; o femeie micuţă, cu părul cărunt şi plină de energie, cu care Leonie descoperea că îi era foarte uşor să vorbească şi s-o placă.

— Ar fi plăcut să am o companie, spuse ea cu sinceritate. În unele zile nu văd nici un suflet, doar dacă nu mă duc în magazinul din stat să vorbesc cu doamna Dawlish, sau cu o vecină. Dar acest apartament este separat ; vei avea propria intrare, hai să vii să-l vezi şi să-mi spui ce crezi.

Era un mic apartament drăguţ ; Leonie ar avea propria bucătărie, o micuţă cameră de zi, un dormitor şi o baie minusculă.

— Este minunat, constată ea şi într-o jumătate de oră, totul era stabilit. Leonie urma să se mute peste trei săptămâni. Concediul ei de maternitate începea atunci, deci n-avea nevoie să caute o nouă slujbă pentru câtva timp şi avea vreme să se mute în apartament şi în sat. Va trebui să-şi schimbe doctorii şi să facă un nou aranjament cu maternitatea locală, accentuă Andrew în timp ce o conducea cu maşina la gară, ceva mai târziu în acea zi.

— Este vital s-o faci cât mai repede posibil, căci altfel ei ar putea să fie ocupaţi deja ! o avertiză el.

Ea încuviinţă :

— Mă voi asigura să fac asta de la început.

Pe peron, ea se întoarse către el şi-i spuse cu recunoştinţă :

— Nici nu știu cum să-ți mulțumesc, Andrew. Nici nu știi cât de îngrijorată am fost ; chiar nu știam cum o să mă descurc, și acum totul este diferit din cauza ta.

Cu o ușoară roșeață pe față, Andrew zise jenat :

— Este în regulă, a fost doar o idee care mi-a venit... sunt bucuros că a mers...

Leonie se ridică pe vârfuri și-l sărută repede, pe obraz când trenul intra în stație.

— Mulțumesc, șopti ea, apoi se întoarse și se urcă în vagonul cel mai apropiat, așezându-se la fereastră și făcându-i cu mâna lui Andrew când trenul se puse în mișcare.

*
* *

Într-o dimineață de duminică, ea se sculă târziu și luă un mic dejun ușor, apoi se așeză să scrie o listă cu ce avea de făcut înainte de a se muta. Îi intrase în obișnuință să creadă că avea o grămadă de timp la dispoziție să aranjeze totul, dar dintr-o dată, iată că nu mai erau decât trei săptămâni până la plecarea din Londra, lăsându-și serviciul și toate locurile și fețele familiare. Viața ei era pe punctul de a se schimba drastic, pentru totdeauna, gândea ea, uitându-se la coala de hârtie pe care-și scrisese lista.

De-a lungul spinării îi trecu un fior. Se simți speriată pentru o clipă, înfruntând un viitor necunoscut. Apoi își ridică obrazul și stătu dreaptă. Se va descurca. Acum se făcuseră luni de când își spusese asta. Se va descurca cu orice. Și o va face.

Se auzi soneria şi ea tresări. Cine putea fi ? Angela, crezu ea, relaxându-se şi zâmbind când se îndreptă greoaie spre uşă, ţinându-se cu o mână de şale. Vrusese s-o sune pe Angela seara trecută, să-i spună ce se hotărâse, dar Angela fusese la teatru şi nu se întorsese până târziu, oră la care Leonie dormea dusă. Se culca devreme în aceste zile, deşi somnul îi era adesea întrerupt, trezindu-se în toiul nopţii şi apoi adormind la loc.

Deschizând uşa, ea începu veselă :

— Andrew este un scump ! Totul s-a aranjat... Apoi vocea ei muri când se uită în ochii aspri, gri, ai lui Giles Kent.

— Ce este ? o întrebă el scurt, încruntându-se, şi Leonie îşi muşcă buza, atât de surprinsă încât nu se putu abţine să nu se bâlbâie.

— Oh, am crezut că este Angela.

— După cum se vede, nu este, zise el scurt. Ce s-a aranjat ? Ai de gând să ieşi azi ?

— Nu, dar... Vocea ei se întrerupse şi ea se înroşi, iar sprâncenele lui se ridicară brusc.

— Dar ce ? Mă faci foarte curios. El făcu un pas înainte şi Leonie, cu şovăială, trebui să se dea la o parte şi să-i facă loc să intre, cu toate că nu se simţea suficient de puternică pentru a-i ţine piept lui Giles Kent, în această dimineaţă.

El se plimba prin apartament şi Leonie închise uşa, gândind la repezeală dacă să-i spună că vrea să părăsească Londra şi să se mute la ţară ? Nu era sigură că voia ca el să ştie ceva despre viaţa ei ; voia să facă o ruptură clară şi să plece departe de el şi toate amintirile nefericite pe care i le provoca vederea lui.

Când îl urmă în camera de zi, realiză că nu era nevoie, oricum, să ia această decizie. El luase lista și o studia cu sprâncenele împreunate.

Răsucindu-se brusc spre ea, el răbufni :

— Ce-s toate acestea ?

— Am găsit un apartament, îl anunță ea răgușită. Mă mut acolo peste trei săptămâni, când încep concediul de maternitate, și făceam o listă a tuturor treburilor pe care trebuie să le fac mai întâi.

— Unde este noua locuință ? întrebă el și înainte ca ea să poată răspunde, adăugă cu o voce de gheață... Și cine dracu' este Andrew ăla ?

CAPITOLUL V

Leonie era încurcată, înroşindu-se şi bâlbâindu-se.

— E... el... este... este apartamentul lui.

Giles înţepeni, privind-o pătrunzător.

— Apartamentul lui ? repetă el cu o voce adâncă şi aspră. Îmi spui că te muţi în el cu acest bărbat ?

— Nu ! negă ea, devenind ca para focului. Bineînţeles că nu ! Mă zăpăceşti ! Ceea ce am vrut să spun este că apartamentul a fost al lui Andrew...

— Care este numele lui de familie ? se răsti el.

— Colpitt, spuse ea iritată, dorindu-şi ca el să înceteze a-i mai vorbi pe acest ton ostil. Întotdeauna avea senzaţia că stă în boxa martorilor şi el era un procuror care nu credea un cuvânt din cele spuse de ea. Chiar şi acum faţa lui arăta neîncrezătoare... Andrew Colpitt, continuă ea. Apartamentul este al lui dar nu locuieşte în el, în acest moment. Este doctor ; locuieşte într-un spital din Londra, unde lucrează.

— Acolo l-ai întâlnit ? Giles aruncă o privire spre trupul ei îngreunat din cauza maternității, încruntându-se. Este medicul tău obstetrician ?

— Nu, ne-am cunoscut printr-o prietenă, care i-a povestit lui Andrew că am o problemă căutând undeva unde să locuiesc, şi el s-a oferit să mă lase în apartamentul lui o vreme, până când o să pot să-mi găsesc ceva propriu. Nu-l foloseşte în acest moment. Înţelegi, apartamentul este în Essex, chiar în partea cea mai îndepărtată a Essex-ului, lângă estuarul Tamisei, între Malden şi Burnham...

— Este abia la douăzeci de mile de noi, o întrerupse Giles şi ea nu se gândise la asta până în acel moment.

— Presupun că da, spuse ea iritată. Vizitase casa lui de câteva ori şi nu avea amintiri fericite despre Warlock House, deşi era o construcţie frumoasă aşezată într-o minunată grădină, iar împrejurimile erau minunate. Malcom îşi adorase casa, dar ea nu se simţise niciodată binevenită sau acasă, acolo. Ce ciudat că nu-şi dăduse seama că va fi atât de aproape de ea, în cazul în care s-ar muta în satul lui Andrew ! Sau poate că nu era ciudat deloc. Poate că în mod deliberat ea-şi şterse din gând faptul că se va afla atât de aproape de Warlock House ?

— Şi cu serviciul tău ? întrebă Giles. Vei face naveta ?

Ea scuturâ din cap.

— Nu, bineînţeles că nu — asta încercam să-ţi explic — de ce Andrew nu foloseşte apartamentul ; este prea departe ca să facă naveta, dar pentru mine n-are importanţă, fiindcă încep în cu-

rând concediul de maternitate şi oricum, nu voi lucra un timp.

— Bineînţeles, spuse Giles rar.

— Trebuia să stau aici până la sosirea copilului, dar ar fi trebuit să-mi caut o locuinţă după aceea, aşa că atunci când Andrew s-a oferit să-mi dea apartamentul lui pe timpul cât nu-l foloseşte, m-am agăţat de el.

Giles o observa cu încruntare.

— Şi când o să vrea să-l folosească ? întrebă el cu cinism. Sau nu te-ai gândit la asta ? Să nu-mi spui că oferta lui este pur altruistă, fiindcă nu te cred. Dacă se întoarce şi aşteaptă să se mute la loc ? Ce-ai să faci atunci ?

— Nu înţelegi ! Oh, nu ţi-am explicat prea bine, începu Leonie şi Giles o întrerupse cu răceală :

— Cred c-am început să-mi dau seama !

— Nu, nu-ţi dai seama ! se răţoi ea la el. Tragi concluzii greşite. În mod intenţionat. Îţi place să mă insulţi. Vrei să crezi ce-i mai rău despre mine, întotdeauna ai făcut aşa.

Încruntarea lui se adânci şi ochii îi deveniră ca nişte bucăţi de gheaţă.

— Constat ceea ce este evident. Mi-am oferit ajutorul şi m-ai refuzat — dar primeşti ajutorul acestui bărbat. De ce ? Este un vechi prieten ?

Ea-şi muşcă buza, ezită, apoi trebui să fie sinceră şi scuturâ din cap.

— Dar n-are nici o legătură cu acest lucru, murmură ea şi Giles îi aruncă un zâmbet îngheţat.

— Nu ? Deci de cât timp îl cunoşti ?

— De... de puțină vreme, răspunse ea evitându-i privirea, neplăcându-i să-i spună că-l întâlnise doar cu o săptămână în urmă.

— De puțin timp ? Cât înseamnă asta ? Câteva luni ? Ochii lui îi cercetau intens expresia. Câteva săptămâni ? Leonie nu-i răspundea, nu se uita la el și el adăugă tăios : dar îi accepți ajutorul când l-ai refuzat pe al meu ?

— Este cu totul altceva, se înfurie ea, ochii ei mutându-se către fața lui încordată și privindu-l sfidător. Aș muri mai curând decât să iau ceva de la tine sau de la familia ta ! Știi de ce. Și ce fac eu nu este treaba ta — nu știu ce te face să crezi că ai dreptul să mă judeci ! Da, te crezi îndreptățit să stai și să mă judeci, nu-i așa ? Întotdeauna am simțit că asta făceai.

Vocea ei devenise acută ; tremura din cauza unui amestec de sentimente ; era nervoasă fiindcă îi spunea lui Giles ceea ce crede despre el, era supărată ca întotdeauna când se gândea la modul în care el și familia lui o trataseră, și avea un sentiment care o durea pentru că el întotdeauna gândea despre ea tot ce era mai rău.

— N-ar trebui să te enervezi — trebuie să ai grijă de copil, fu tot ce comentă Giles și asta o făcu să vrea să țipe.

— Oh, pleacă ! îi azvârli ea furioasă, foarte roșie la față. Nu te vreau în viața mea. N-avem nimic să ne spunem unul altuia, niciodată n-am avut. Nu ne plăcem unul pe altul, și nu mai vreau să te văd.

Asta fu lovitura finală. Văzu cum ochii lui scapără, strălucitori și primejdioși. O roșeață în-

tunecată apăru şi pe faţa lui. Buzele lui se subţiară şi el abia le deschise ca să se răstească la ea :

— Foarte rău, deoarece o să trebuiască să mă vezi din nou ! Mi-am consultat avocaţii.

— Avocaţii ! exclamă ea pălind.

— Da, şi am avut o discuţie fructuoasă, îi explică Giles cu un soi de triumf, remarcând alarma din ochii ei. Malcom a lăsat un testament, ştii. L-a făcut înainte de a te întâlni pe tine, dar este încă în vigoare şi m-a numit executorul lui, ceea ce, trebuie să-ţi dai seama, înseamnă că eu preiau în sarcină tot ceea ce este legat de afacerile lui. N-a lăsat o avere, dar totuşi este vorba de o sumă mare şi, bineînţeles, a lăsat o parte din domeniul familial. Asta ar trebui să-mi revină mie, dar după o consultare îndelungată, avocaţii noştri cred că acest copil al tău are drepturi legitime asupra proprietăţii tatălui său...

— N-am de gând să pretind nimic ! protestă Leonie, dar Giles i-o luă înainte cu un ton insistent.

— O pretenţie, care, ca unchiul copilului, la fel ca şi executor testamentar, înţeleg cu certitudine că este admisă, chiar dacă ai chef sau nu. Copilul lui Malcom n-o să fie deposedat de drepturile lui. În orice caz, mai devreme sau mai târziu, această problemă va trebui reglementată. Poate că tu nu vrei banii, dar când copilul va ajunge la o vârstă, nu mă îndoiesc că va avea alt punct de vedere şi va fi mult mai uşor să stabilim acum.

Supărată, Leonie zise :

— Ei bine, nu te pot opri, presupun, dar eu nu vreau nici un ban. Pune-i într-un fond mutual ori așa ceva.

— Putem face asta ; fără îndoială că asta se va face, atâta timp cât copilul nu este încă născut, aprobă Giles neutru și ceva în tonul lui o tulbură. Ceea ce, bineînțeles, ridică alte chestiuni.

— Ce ? întrebă ea prudentă, cu fiecare nerv în corpul ei încordat, presimțind primejdia.

— Custodia și accesul, răspunse Giles și ea se albi la față.

— Ce ?

— Evident, ca administrator al domeniului fratelui meu, voi fi și executorul acestui fond care se va constitui pentru copil, și asta mă face tutorele copilului lui, moștenitorul acelui domeniu, spuse Giles cu o voce calmă și înțelegătoare care-i intra Leoniei ca un cuțit în inimă.

— Malcom nu te-ar fi numit tutorele copilului său ; nici măcar nu știa că eram pe cale să am un copil !... strigă ea.

— Nu, fu de acord Giles, zâmbind rece. Firește, nu a știut, dar dacă ar fi aflat că o să fie tată, și dacă ar fi avut presentimentul că moare, în mod sigur ar fi stipulat ca eu să fiu tutorele copilului său, așa cum m-a făcut și executorul său testamentar — Malcom avea încredere în mine. Știa că aș avea grijă de interesele lui și cum copilul este principalul beneficiar al averii lui, mai ales că insiști ca banii să fie depuși într-un fond mutual, pe care eu îl voi administra în numele copilului, voi deveni, clar, tutorele lui legal.

— Nu! şopti Leonie, picioarele înmuindu-i-se şi aşezându-se pe cel mai apropiat scaun.

Ea îes străbătu camera în grabă.

— Ţi-e bine? Doar n-ai de gând să leşini, nu?

Ea scuturâ din cap, închizând ochii în faţa privirii lui pătrunzătoare.

— Să-ţi aduc ceva? O ceaşcă cu ceai? Brandy? întrebă el răguşit.

— P... poţi să-mi aduci un pahar cu apă? întrebă ea tremurătoare şi el dispăru imediat, întorcându-se peste o clipă cu un pahar pe care i-l puse în mână, degetele lui reci încolăcindu-le pe ale ei pentru a-i ridica paharul la gură, ca şi cum ar fi fost un copil.

Leonie bău însetată, ţinând ochii închişi, dar totuşi foarte conştientă de el lângă ea, trupul lui lung şi zvelt fiind o ameninţare fizică şi mentală, căreia nu-i putea face faţă pe moment. Poate că va pleca dacă va crede că ea este bolnavă?

Când ea încetă să mai bea, el înlătură paharul, şi se ridică, dar numai ca să zică:

— Cum te simţi acum?

— Aş vrea să mă întind o oră, dacă nu te deranjează să pleci...? propuse Leonie încet.

Se lăsă tăcere, apoi el reluă sec:

— Putem termina mai întâi discuţia noastră? Cred că-ţi dai seama de măsurile legale despre care vorbeşi...

— Măsuri legale? repetă ea, ochii deschizându-i-se larg.

Era surprinsă să-l găsească încă atât de aproape. El se uită în jos spre ea cu o privire hotărâtă.

— Intenționez să devin tutorele legal al copilului, în virtutea faptului că sunt executorul testamentar al fratelui meu și sunt sigur că Legea îmi va aproba cererea.

— Eu sunt mama copilului ! replica ea cu violență, iar el zâmbi cu o ușoară strâmbătură a gurii care n-avea nimic vesel în ea.

— N-ai bani, n-ai propria ta casă, în curând nu vei avea nici slujbă și va trebui să trăiești din ajutorul social. Și chiar dacă-ți găsești un serviciu după naștere, vei câștiga foarte puțin și va trebui să lași copilul cu altcineva.

Ea-l privea năucă, nefiind în stare să-l contrazică cu nimic și el continuă :

— Da, totul este adevărat, nu-i așa ? Pe de altă parte, eu am o grămadă de bani și pot oferi copilului fratelui meu un viitor minunat, genul de viață pe care l-ar fi avut dacă Malcom ar fi trăit și s-ar fi căsătorit cu tine.

— Banii nu înseamnă totul. Îmi voi iubi copilul și-i voi asigura un cămin bun, murmură ea cu lacrimi în colțul ochilor.

— Sunt sigur că vei încerca, dar ar fi greu pentru voi amândoi, și nu trebuie să fie așa ! Ești încăpățânată și egoistă.

— Egoistă ! izbucni Leonie, urându-l.

— Cum altfel se poate numi asta ? Nu te gândești la ceea ce este cel mai bine pentru copil, te interesează doar propria ta persoană. Ai pică pe mine fiindcă n-am vrut să te măriți cu fratele meu, deci îmi refuzi ajutorul, chiar dacă asta înseamnă că copilul tău va suferi.

Ea-și mușcă buzele, incapabilă să-l contrazică.

Giles o observă câteva clipe în tăcere, apoi spuse cu răceală :

— Acum, putem să ne contrazicem cât vrei, dar te asigur că eu voi învinge.

Leonie-l privea zăpăcită, crezându-l. Giles câștiga întotdeauna. Nu-i spusese asta mereu Malcom ? El întotdeauna învingea și va învinge și de această dată. Deja simțea că el câștiga. Pur și simplu, nu știa cum să-i argumenteze.

— Nu discut dreptul tău, ca mamă a copilului, ai custodia, spuse el după o pauză. Dar simt că este necesar, poate, să înregistrez un drept egal, legal ca tutore al lui, să hotărăsc locul lui de domiciliu, educația și așa mai departe — și să mă asigur de acces, drepturi la vizite, pentru mine și mama mea.

— Ți-am spus deja că mama ta poate veni să vadă copilul ! protestă Leonie, tulburată de toată această vorbărie a lui despre lege și drepturi.

Se gândea oare să-i pretindă copilul, luându-i-l? Putea face asta ? Trebuia să ia singură legătura cu un avocat, imediat — dar cu ce naiba să-l plătească ? Ar merge la Biroul de consiliere a cetățeanului și le-ar cere ajutorul. Ar putea să primească opinia unui om al legii în privința drepturilor legale. Își dorea cu amărăciune să fi știut mai mult despre aceste lucruri, dar n-avusese niciodată nevoie de lege.

— Ah, dar întotdeauna este înțelept să ai aceste lucruri scrise, în forma unui contract legal, de înțelegere, spuse Giles. S-ar putea să te răzgândești mai târziu, rau să negi că mi-ai promis vreodată acest lucru.

— N-aș face-o !

El dădu din umeri.

— N-are importanţă, ne-ar plăcea ca totul să fie stabilit negru pe alb. Şi mai există şi un alt lucru — copilul poate moşteni domeniul lui Malcom, dar nu-i va purta numele, şi acest lucru o face nefericită pe maică-mea. Vrea ca acest copil să fie un Kent.

Leonie ezită, oftând.

— M-am gândit la asta — şi mi-ar plăcea ca bebeluşul să poarte numele lui Malcom, dar ar putea fi jenant dacă am avea nume de familie diferite.

— Este adevărat, spuse Giles, dar există o cale.

Ea se uită spre el năucă.

— Oh ?

— Da, zise el cu o voce lipsită de expresie. Te poţi mărita cu mine înainte de naşterea copilului, şi asta îţi va aduce legal numele de Kent.

Ea stătea acolo, înţepenită sub privirea lui, privindu-l şi nefiind sigură dacă el glumise sau nu, sau dacă-l auzise bine.

— Asta nu este o glumă ! şopti ea în cele din urmă.

— Nici n-a vrut să fie !

— Nu poţi vorbi serios. Ştia că lui n-ar putea să-i treacă aşa ceva prin cap. El se opusese căsătoriei fratelui lui cu ea — precis că nu visa la aşa ceva pentru el însuşi.

— Foarte serios, replică Giles cu acea voce rece, indiferentă, care o făcea cumva să se simtă din ce în ce mai mult ca într-un vis ciudat, suprarealist — sau un coşmar. Înţelegi, nu este suficient să-l înregistrezi pe copil sub numele de Kent,

adăugă Giles. Mamei mele îi este frică de viitor — dacă te măriţi cu altcineva, de exemplu ?

— N-o voi face — începu ea, dar el o acoperi cu vocea lui puternică.

— Poţi să spui asta, dar eşti foarte tânără, o să treci peste moartea lui Malcom şi vei întâlni pe altcineva. Acest doctor, de exemplu... doctorul Colpitt... n-am nici o îndoială că-l interesezi, căci altfel n-ar fi fost atât de generos să te lase să-i foloseşti apartamentul.

— Nu-l interesez deloc ! negă Leonie imediat, dar Giles o întrerupse din nou, cu o voce aspră.

— Poate că încă nu ţi-ai dat seama ce simte ! Şi chiar dacă nu te interesează doctorul Colpitt, va fi cineva într-o zi. Eşti frumoasă şi foarte feminină. Nu eşti croită pentru o singură viaţă, chiar dacă trebuie să ai un copil. Te vei mărita mai curând sau mai târziu, şi noul tău bărbat poate va insista ca acest copil să ia numele lui, poate să nu mai permită vizitele, poate chiar să încerce să pună mâna pe banii copilului. Trebuie să protejăm drepturile noastre şi ale copilului.

— Eşti nebun ! izbucni Leonie, iar Giles râse brusc, uluind-o şi mai tare.

— Dimpotrivă. Ceea ce ţi-am spus este plin de bun-simţ, accentuă el. N-avem de gând să-ţi permitem să te măriţi cu altcineva şi copilul lui Malcom să ajungă sub controlul unui străin. Şi, pentru că n-a mai rămas mult timp până la naştere, îţi sugerez să ne căsătorim civil, cât de curând posibil.

Leonie respira cu greutate, ca un peşte pe uscat. Cu răsuflarea întretăiată, reuşi să bolborosească :

— N-am auzit niciodată ceva aşa de...

— Voi face aranjamentele necesare, întrerupse Giles bălbâiala ei.

— Trebuie să-ţi fi ieşit din minţi !

— Îţi propun să invităm numai familia pentru a lua parte la ceremonie. Mama ta, a mea. Sora mea şi familia ei. Nici un fel de prieteni, nici chiar pe nesărata de Angelă a ta.

Leonie ţipă la el, fiindcă el nu părea s-o fi auzit până acum :

— Ascultă-mă, vrei ? N-o să mă mărit cu tine !

— Ai vreo preferinţă în privinţa locului ? se interesă el cu calm. Londra ? Ar fi probabil cel mai bine ; ar trezi mai puţin interes decât dacă ne-am căsători în Essex, aproape de casa mea. Nu vrem bârfe şi oameni care să se uite la noi cu gura căscată.

— Nu-mi vine să cred ce se întâmplă, zise Leonie ridicându-şi ochii către tavan.

— Oh, apropo, îţi voi cere să semnezi un contract prenupţial, o anunţă Giles într-o doară. Destul de obişnuit în zilele noastre, te asigur, dar în aceste împrejurări neobişnuite, trebuie să mă protejez. Înţelegi ?

— Nu mă voi mărita cu tine ! se văicări Leonie.

— Şi bineînţeles, voi întocmi documente legale referitoare la copil, în acelaşi timp, ca să nu fie nici o confuzie mai târziu al cui copil este...

Leonie se ridică în picioare şi spuse printre buzele strânse, foarte liniştit şi ferm :

— Mă mut din acest apartament şi plec departe şi indiferent ce spui sau nu, nu va fi nici o

diferență — nu mă mărit cu tine, nu te voi mai vedea niciodată dacă mă ajută Dumnezeu, și o să trebuiască să mă târăști la tribunal ca să ai acces la copil, fiindcă după toate astea, am de gând să mă lupt, oricât m-ar costa.

— Te va costa copilul ! promise Giles cu răceală și ea stătea acolo, îngrozită, uitându-se la el.

— N-ai putea...

— Voi putea, spuse el și ea îl crezu.

Un val de șoc rece îi cuprinse trupul. Era prinsă în cursă. Puterea se afla în mâna lui acum, orice ar încerca ea să facă, oriunde s-ar duce sau ar încerca să fugă, el o va opri, o va forța să facă ceea ce el și familia lui voiau. Purta în pântece copilul fratelui lui și asta însemna să aibă controlul asupra acestuia — și a ei. Era în firea lui să-și impună dominația, știa prea bine cum s-o facă, și asta o înspăimânta.

— Te vei căsători cu mine, o înștiință el și ea se simți atât de amenințată încât se întoarse să fugă ca un copil speriat, neștiind încotro să apuce și ce să facă.

Nu că avea importanță ce intenționa ea, fiindcă Giles o prinse înainte ca ea să se îndepărteze prea mult. Mâinile lui îi prinseră umerii și o traseră cu forța la el.

— Ia-ți mâinile de pe mine ! îi azvârli ea șocată. Nu m-aș mărita cu tine chiar dacă ai fi ultimul bărbat de pe lume. Te urăsc !

Pentru o clipă el rămase foarte nemișcat, uitându-se spre ea cu fața transformată într-o mască pe care fata nu o putea citi, până când ea văzu că dintr-o dată ochii lui gri sclipeau de supărare,

iar gura i se înăsprise de enervare. O trecu un fior de teamă.

— Foarte rău, spuse el printre dinți. Fiindcă indiferent dacă mă urăști sau nu, o să te măriți cu mine, Leonie, așa că ai face mai bine să te obișnuiești cu ideea.

— Nu, șopti ea, cu ochii reținuți hipnotic de privirea lui exigentă. N-aș putea să mă mărit cu tine ! Nu suport nici să mă atingi !

Îndată ce cuvintele îi părăsiră buzele, ea-și dori să le fi înghițit ; știuse că fusese o prostie, un gând nesăbuit să le spună, iar expresia lui sublinia propriile ei instincte.

— Nu poți ? Hai să vedem, vrei ? ripostă el și nervii ei tresăriră la scânteierea de furie din ochii lui.

Capul lui începu să coboare spre ea, iar fata strigă șocată :

— Nu ! Să nu...

Gura lui o luă pe a ei și capul ei se dădu pe spate la insistența acestei cereri. Se luptă răsucindu-se și întorcându-se în brațele lui, dar el o strânse și mai tare, căldura trupului lui atingând-o de la piept până la coapse, mâinile lui plimbându-se în sus și în jos pe spatele Leoniei, sub păr, mângâindu-i ceafa, gâtul, sânii. Ea nu mai putea respira, tremura violent, căldura ridicându-se înlăuntrul ei în timp ce trupul ei era cercetat din ce în ce mai intim. Sărutul deveni mai adânc și mai intens.

Nu se așteptase să simtă astfel ; era prea speriată de propria ei reacție fizică, nemaiputând continua să se lupte cu el. Trupul îi era pătruns de o dorință puternică, ochii i se închiseră, mâinile ei se așezară pe pieptul lui, atingându-i trupul și

simţind căldura lui prin haine, căldură care-i răzbătea prin palme în propriul ei trup, până când ei ajunseră o singură fiinţă, ritmul vieţii lor integrându-se într-o singură bătaie a inimii, fierbinte şi intensă. Corpul ei se arcui când ea gemu neputincioasă şi se lipi de el ca o floare ce nu se mai putea ţine pe tulpină. Buzele i se desfăcură tremurând sub apăsarea fierbinte a sărutului lui.

Când Giles ridică în cele din urmă capul, ea era aproape leşinată, dar îl simţi că se uită la ea, puterea voinţei lui făcând-o să-şi ridice pleoapele.

El o privi în ochi şi ea îi răspunse privirii, neputând să gândească o clipă pentru că pasiunea îi ştersese orice altceva avea în cap.

Crezu pentru o clipă că Giles părea la fel de mişcat ca şi ea şi tremurul i se intensifică, oasele părând să i se transforme în cauciuc.

Simţea şi el ca ea ? Ce se întâmpla cu ei ?

Apoi, ochii lui sclipiră, remarcând tremurul trupului ei ; se încruntă şi gura lui se strâmbă. Se uită iarăşi în ochii ei, zâmbind ironic.

— Ce spuneai ?

Ea simţea cum îi ia foc pielea şi se uită în altă parte urându-l, dar acum urându-se şi pe sine. Cum putuse să lase să-i facă asta ? El o umilise în mod intenţionat, să-i arate că dacă-şi exercită sexualitatea despre care Angela nu încetase să vorbească, ea nu va fi în stare să-i reziste şi ca-l lăsase să-i dovedească acest lucru.

Se străduí să-şi vină în fire şi rosti o sfidare răguşită :

— Numai din cauză că nu pot să mă lupt cu tine, nu trebuie să înţelegi că mi-a făcut plăcere ! Nu mi-a făcut ! Am urât fiecare clipă a a-

cestui moment și dacă mai pui mâna pe mine, te voi ucide !

O roșcată întunecată apăru și pe fața lui. Sprâncenele i se împreunară, ochii lui gri erau amenințători.

— O să te măriți cu mine, totuși ! o anunță el scurt. Ori vei suporta consecințele și, te asigur, Leonie, eu voi învinge. Întotdeauna înving.

Ea-l crezu și rămase tăcută. Ce alegere mai avea ? O să fie forțată la această căsătorie, chiar dacă-i plăceau sau nu.

*
* *

— Nu poți ! zicea Angela cu o față șocată și nevenindu-i să creadă. Întotdeauna spuneai cât de tare îl urăști pe acest bărbat ! Acum spui că o să te... Oh, nu cred. Este o nebunie. Nu te poți căsători cu el !

— Tu erai cea care spuneai c-ar trebui să apelez la ajutorul lui ! murmură Leonie, cu un amuzament posomorât și nu-și dădea seama de ce găsea atât de nostim că Angela era tulburată. Nu era nimic amuzant — Angela avea dreptate ; era o nebunie chiar și să se gândească să se mărite cu Giles Kent !

Iritată, Angela răbufni :

— Știi ce vreau să spun ! Încă mai cred că familia Kent este datoare să te ajute. Copilul este al lui Malcom, chiar dacă n-ai apucat să te măriți cu el. Erai pe cale să fii, și sunt sigură că poți ridica pretenții legale — și ei sunt plini de bani !

Nu vor pagubi dacă fac un soi de înțelegere financiară cu tine. Își pot permite să fie generoși.

— Banii sunt întreaga problemă, răspunse Leonie cu amărăciune. Ai dreptate, aș avea dreptul legitim asupra lor. Au descoperit că acest copil ar fi îndreptățit să pretindă averea tatălui său. Asta le-au spus avocații, speriindu-i de moarte.

Angela se înroși de excitare.

— Dar este nemaipomenit ! N-ai mai avea de ce să te îngrijorezi...

— Nu înțelegi, o întrerupse Leonie cu bruschețe. Ei n-au intenția să depună bani în contul meu — și, de fapt, le-am spus că nici nu vreau banii lor, dar el nu mă crede, nu are încredere în mine. El zice că eu pot spune asta acum, dar de unde să știe ei că mai apoi nu mă voi răzgândi ? Oricum, banii vor fi depuși într-un fond mutual și el o să fie executorul lor, pentru că testamentul lui Malcom l-a desemnat pe el.

Încruntarea Angelei se adânci.

— Ei și, asta-i bine, nu crezi ? Știi că Malcom așa ar fi vrut. Nu poți să te superi că copilul lui Malcom îi moștenește banii lui taică-său.

— Nu, bineînțeles că nu !

— Atunci... Angela părea nedumerită. Nu te pot urmări. Spuneai că Giles te șantajează să te măriți cu el ! Acum spui că el este de acord cu moștenirea de către copil a părții lui Malcom din afacere.

— Ți-am explicat doar — totul va merge într-un fond pentru copil, administrat de Giles. Dar lui îi este teamă să nu mă mărit cu cineva, care va veni într-o zi și va încerca să preia administrarea, ca tată vitreg al copilului. El vrea să se asi-

gure ca acest lucru să nu întâmple niciodată, aşa că se însoară cu mine ca să capete controlul asupra copilului şi să păstreze banii în familia Kent.

Ochii Angelei se rotunjiră şi ea-şi muşcă buza inferioară, gânditoare, cu o expresie calculată.

— Asta are sens, presupun !

— Pentru un computer ! izbucni Leonie înfuriată. Sau pentru un bărbat cu sentimentele unui computer !

Angela dădu din umeri, cercetând-o cu curiozitate.

— N-o face, dacă îl urăşti atât de mult ! La urma-urmei, nu te poate forţa să te măriţi cu el.

— Poate, răspunse Leonie.

Angela râse ironică.

— Nu în zilele şi vremea noastră. Ce-are de gând el să facă ? Să se târască la altar ?

— Să înceapă procedura legală pentru a-mi lua copilaşul imediat ce se naşte, îi explică Leonie.

Angela răsuflă uluită.

— Glumeşti !

— Cu asta mă ameninţă. Va cere custodia pe considerentul că copilul este moştenitorul unui mare fond mutual, iar eu nu sunt în situaţia de a-l creşte în condiţii adecvate.

— Niciodată nu va obţine acordul tribunalului.

Leonie zâmbi pieziş.

— Poate că nu. Dar dacă reuşeşte ? Se întâmplă astfel de lucruri. Oamenii bogaţi îşi pot permite să-şi ia avocaţi buni, pot manipula sistemul. Şi să privim lucrurile în faţă, familia Kent poate oferi copilului ceea ce eu nu pot, în sens material.

El a accentuat că eu va trebui să plec la serviciu, lăsând bebelușul cu altcineva, și nu voi avea prea mulți bani, în special dacă refuz să iau de la el, ca să-mi închiriez un apartament drăguț, sau să angajez o doică toată ziua. Oh, mii de mame necăsătorite reușesc să aibă grijă de un copil și să meargă la lucru, dar nimeni nu spune că este ușor și un tribunal ar putea considera că ar fi în interesul copilului ca acesta să locuiască cu bunica lui.

Angela era serioasă acum. Se strâmbă.

— Înțeleg ce vrei să spui !

— Trebuie să iau legătura cu Andrew, să-i explic și să mă scuz ! spuse Leonie cu un oftat. A fost atât de amabil și maică-sa la fel. Mi-ar fi plăcut să trăiesc în acel apartament. Oh, de ce este viața așa... așa plină de neprevăzut ? De ce trebuie să mi se întâmple mie astfel ' de lucruri ? Când mă gândesc cât am muncit pentru a-mi aranja viața ! Soarta îmi dă o lovitură cu ceva la care nu mă așteptam. Tocmai când eram pe cale de a mă mărita cu Malcom... Se întrerupse. Își mușcă buzele și în ochi îi apărură lacrimi... Oh, știi doar cât de lovită am fost !... Își trecu o mână peste ochi. Și acum, asta. O clipă totul părea să se aranjeze atât de bine... toate necazurile mele începeau să dispară... și m-am simțit atât de bine un timp, crezând că o să mă mut de aici, voi fi în stare să mă relaxez și să am timp să caut o slujbă — și apoi soarta mă lovește din nou !

— Vrei să spui Giles Kent ! spuse Angela sec.

Leonie dădu din cap posomorâtă, ridicându-se de pe scaun cu oarecare greutate și ținându-se cu

mâna de şalc. Nu prea dormise noaptea trecută ; parţial fiindcă se gândise neliniştită la ceea ce-i spusese Giles Kent, şi parţial fiindcă bebeluşul fusese foarte vioi, lovind-o cu picioarele toată noaptea. Chiar înainte de a se naşte, avea senzaţia că bebeluşul va fi un adevărat Kent ; încăpăţânat, dominator, hotărât să facă numai cum vrea el.

— Cred că s-a hotărât să se însoare cu mine după ce i-am zis că mă mut în apartamentul lui Andrew, mormăi ea. A bănuit că m-aş putea încurca cu Andrew şi nu m-a crezut când i-am spus că nu m-aş putea ataşa de nimeni... Îşi mângâie pântecul. Mai ales aşa ! Care bărbat s-ar uită la mine când arăt ca un balon ?

Angela nu răspunse la această întrebare. În loc de asta, întrebă cu un interes brusc :

— Cu ce ai de gând să te îmbraci ?

Leonie râse scurt uitându-se la ea piezişş. dar cu afecţiune, fiindcă era atât de tipic din partea Angelei să fie distrasă de gândul la îmbrăcăminte.

— Este ultimul lucru la care mă gândesc ! Oricum, nimeni nu se va găti, poţi să contezi pe asta !

— Deci eu, cu ce să mă îmbrac ?

— Îmi pare rău, nu te pot invita — Giles spune : fără prieteni, o anunţă Leonie scuzându-se. Doar familia şi cât mai puţini dintre ei. Dar nu vei pierde nimic. Nu este o nuntă adevărată, Angela. Este doar o farsă, un aranjament legal. Am senzaţia că vrea să aibă posibilitatea să iasă din asta cât mai uşor, ceva mai târziu, deci vrea să se asigure ca să nu ştie prea mulţi oameni.

— Ei şi, n-o să mă oprească pe mine să vin să văd dacă te-ai măritat, mormăi Angela încruntată. Şi ce-o să facă după aceea ? Să te ascundă undeva până după naşterea copilului ?

Leonie se îngălbeni. Nu se gândise niciodată la „după". Acum o făcea şi nu-i plăcea ceea ce bănuia că-i rezervă viitorul. În cap i se bulucirá întrebări şi în timp ce se gândea la răspunsuri, Angela începu să-i pună întrebări cu voce tare, în modul ei direct :

— Unde ai să locuieşti, de exemplu ? La Warlock House ? Cu acea scorpie de mamă ? Şi ce vrei să spui prin... nu o nuntă adevărată ? Vrei să spui că nu veţi trăi ca bărbatul cu soţia lui ?

Leonie nu ştia, îşi scutură doar capul, neajutorată, şi dădu din umeri.

Angela o privi neîncrezătoare.

— Nu eşti în toate minţile dacă-ţi închipui toate astea ! exclamă ea, şi avea dreptate, gândi Leonie.

Trebuia să fie nebună să se mărite cu un bărbat care nu numai că n-o iubea, dar nici măcar n-o plăcea. De fapt, de multe ori simţise c-o urăşte. Exista o întunecime în dosul ochilor gri ai lui Giles Kent ; ceva violent, şi mânios, şi ameninţător. Întotdeauna fusese conştientă de acest lucru ; o încordare ameninţătoare se instala între ei, ori de câte ori erau împreună, ceea ce o înspăimânta. Fusese în stare să se descurce atâta timp cât nu-l prea văzuse — dar intra în panică de fiecare dată când se gândea să devină soţia lui, să rămână singură cu el, la eheremul lui.

CAPITOLUL VI

Se căsătoriră trei săptămâni mai târziu, într-o ceremonie civilă rapidă care se termină atât de repede încât Leoniei i se păru că fusese un vis.

Totul era atât de formal, de banal. Purta un costum de lână crem din două piese. Giles era îmbrăcat în gri. Nici unul dintre ei nu zâmbea. Vocile lor erau murmurate în încăperea liniştită şi îndeplinirăformalităţile fără a se uita unul la celălalt.

În spatele lor, în şir, stăteau o mână de oameni. Mama lui, soră-sa cu bărbatul ei, mama Leoniei, Angela şi Andrew. Erau atât de puţini în încăpere încât le putea auzi respiraţiile, peste zgomotul ploii.

Părea foarte potrivit că ploua. Londra în ploaie părea atât de ternă şi deprimantă — acoperişurile gri-albăstrui ale blocurilor înalte cu birouri, din partea opusă, luceau ude, copacii goi se aplecau resemnaţi în rafalele vântului, pneurile scrâşneau pe şoseaua udă, iar tot zgomotul era însoţit de cel al stropilor de ploaie. Oamenii ieşeau pe uşi alergând după treburi pe trotuarele alunecoase, zgribuliţi în hainele lor.

Nu exista nici o recepție de nuntă. Giles stabilise că nu-și avea rostul, în aceste împrejurări. O grăbi să plece fără a o lăsa să schimbe mai mult de câteva cuvinte cu fiecare și ea era bucuroasă de acest lucru, chiar dacă simțea aerul lui superior care presupunea că-i dăduse un ordin de care trebuia să asculte.

— Ce vreme îngrozitoare, nu-i așa ? spuse sora lui, Linda, încercând să n-o privească. Ele nu se întâlniseră de la moartea lui Malcom și deși aceasta aflase despre sarcina ei, părea evident șocată s-o vadă ca atare.

— A fost drumul greu până aici ? întrebă Leonie, fără să-i pese dacă Linda îi răspundea sau nu. Ce altceva să spună ? Ceea ce era cu adevărat în mințile lor trebuia lăsat nespus, ca fiind prea periculos.

Îi spuse ceva și doamnei Kent, dar abia știa ce vorbește. Doamna Kent răspunsese, dar privirile lor nu se întâlniseră. Poate că se gândeau amândouă la cealaltă nuntă, care nu avusese loc niciodată ? Ar fi trebuit să fie totul atât de diferit în acea zi. Nu un schimb rapid de mormăieli, într-un birou londonez anost, printre oameni îmbrăcați ca pentru o zi de lucru, ci un ritual sacru, cu tot ceea ce implică acest lucru — o mireasă în alb, o biserică, muzică de orgă, mulțimea invitaților zâmbitori, un cavaler de onoare așteptând lângă altar, speranță, credință și dragoste schimbate împreună cu inelele ce și le dădeau unul altuia.

Cum putea să întâlnească ochii mamei lui Malcom, când amândouă își aminteau ce-ar fi trebuit să fie ?

Totuşi, Leonie fusese conştientă de paloarea femeii mai în vârstă şi de faptul că era îngrozitor de slabă. Niciodată nu fusese altfel decât subţire, o femeie elegantă cu o siluetă frumoasă. Acum era descărnată şi încordată ca un arc. Moartea lui Malcom o secătuise şi pe mama lui de viaţă ; o vlăguise şi o făcuse să îmbătrânească cu zece ani.

Angela venise s-o îmbrăţişeze, aproape plângând, şi Leonie încercase să se ţină tare, întorcându-se pentru a-i strânge mâna lui Andrew.

El făcu o remarcă politicoasă şi ca răspunse răguşită un „mulţumesc". Şi Martha era încordată, dar de încântare şi surescitare. Era acolo pentru a o urmări pe fiica ei cum se căsătoreşte cu un membru al unei familii bogate şi plutea de fericire.

Arăta superb, bineînţeles ; părul ei deschis la culoare pieptănat într-un coc la ceafă, faţa perfect machiată, trupul zvelt acoperit cu mătase corai, picioarele delicate încălţate în pantofi ce se asortau perfect. În vârful capului purta o pălărie albă, o voaletă fină acoperindu-i ochii şi dându-i un aer misterios.

Leonie se întreba cât or fi costat-o hainele acelea elegante. O mică avere, fără îndoială şi, fără îndoială, Giles urma să-i achite factura. Era umilitor şi în acel moment, Leonie aproape o urî pe mama ei.

— Plecăm acum, anunţase Giles, şi tocmai când ea se gândea dacă s-o ignore sau nu pe mama ei, în public, se trezi o clipă mai târziu cu mâna lui împingând-o de cot.

O elegantă limuzină gri îi aştepta afară. Giles o ajutase să se urce în spate şi se instalase lângă ea. Apoi se îndepărtară, prin ploaia ce cădea molcom, printre străzile gri ale Londrei şi Leonie se rezemă de spătar, închizând ochii, bucuroasă că scăpase de necesitatea de a fi politicoasă, de a vorbi, zâmbi, de a se preface.

Giles stătea lângă ea, o siluetă relaxată în aparenţă ; un bărbat înalt, zvelt, într-un costum impecabil, cu o garoafă la butonieră, unica evidenţă a faptului că se căsătoriseră. Nu spunea nimic ; abia îl auzea respirând.

După câteva clipe, ea-şi deschise iarăşi ochii şi-i aruncă o privire piezişă, rapidă, nervoasă.

— Unde mergem ?

— Acasă, spuse Giles şi ea avu un moment confuz de nesiguranţă în legătură cu ce însemna asta

— Acasă ? repetă ea.

— Warlock, răspunse el şi ea nu se putu abţine să nu tresară, instinctiv. Warlock House putea să însemne acasă pentru el, dar ea fusese nefericită acolo în rarele ei vizite. Fusese nevoită să recunoască ostilitatea familiei lui Malcom faţă de ea, şi într-un anumit fel începuse să simtă că nici casa nu o primea.

Giles se încruntă, cu trupul lui încordat întors pe jumătate spre ea, ochii lui reci cercetându-i faţa, pătrunzându-i în minte, înţelegând ce gândeşte, într-un fel care o tulbura.

— Acum este casa ta, spuse el scurt.

În vocea lui, pe faţa lui, exista supărare şi ea ştia de ce. Pe Giles îl enerva faptul că trebuise să se însoare cu ea, ura ideea că din toată

lumea, o ducea pe ea acasă, la Warlock, ca mireasă a lui.

Ea scuturâ din cap cu o faţă mai palidă ca oricând sub părul blond şi fin care-o încadra.

— Nu. Niciodată n-am simţit că aparţin acelui loc, sau că este casa mea. Cum aş putea ? Nu sunt cu adevărat nevasta ta. Căsătoria noastră este un aranjament fictiv, nu este reală !

— Nu te amăgi singură ! o repezi Giles cu sprâncene negre ameninţătoare deasupra acelor ochi gri. Nici pe altcineva ! Nu lăsa pe nimeni să-şi facă idei greşite. Acel individ, Colpitt, de exemplu — am văzut felul în care se uita la tine şi felul cum aproape ai izbucnit în lacrimi când îţi ţinea mâna. Dacă se arată pe la Warlock, voi asmuţi câinii pe el. Atâta să-ţi aminteşti... căsătoria noastră este foarte adevărată şi nu eşti numai soţia mea, o să rămâi aşa, doar dacă eu o să hotărăsc altceva !

Un val de roşeaţă uimită, plină de neîncredere, i se urcă în obraji.

— Despre ce vorbeşti, Andrew ? Vocea ei se transformă într-o bâlbâială răguşită şi jenată. El nu este... noi nu suntem...

— Nu încă ? şuieră Giles, apoi fără a o avertiza, îi prinse obrazul cu degetele lui lungi, îi dădu capul pe spate şi se uită în ochii ei mari, albaştri.

— El este un alt băiat ca Malcom, nu-i aşa ? Plăcut la vedere, uşor de plăcut — un om fermecător.

Ea era uimită, nevenindu-i să creadă.

— Andrew n-are nimic în comun cu Malcom !... Cum putea el să creadă asta ? Malcom arăta mai bine şi foarte diferit din punct de ve-

dere al caracterului, îl contrazise ea. Exista mai mult decât atât, totuşi. Andrew... ei bine, este un bărbat serios... foarte grijuliu...

Ea nu voia să pară că-l critică pe Malcom, mai ales faţă de Giles, dar acesta fusese superficial şi uneori chiar egoist. Andrew era probabil un bărbat mult mai bun, deşi nu era atât de adorabil cum fusese Malcom.

Giles se uită furios în ochii ei, părând să se cufunde în ei şi să-i citească gândurile.

— Încă te gândeşti la el ? izbucni el şi ea se albi din nou.

— Să te ia naiba ! Nu este locul şi momentul să vorbim despre Malcom ! murmură ea.

El dădu din umeri şi-i dădu drumul.

— Nu, ai dreptate. Dar ia aminte ce-ţi spun — dacă-l găsesc din nou pe doctorul Colpitt în apropierea ta, data viitoare nu voi mai fi atât de domn.

Ea se trase de lângă el, într-un colţ al limuzinei, şi-şi concentră atenţia asupra peisajului, în timp ce părăseau suburbiile Londrei, apropiindu-se cu fiecare milă de câmpia netedă a Essex-ului.

Ceea ce el tocmai îi spusese, îi arăta că amintirile despre Malcom i se schimbaseră într-un fel inexplicabil, subtil. Dragostea ei pentru el nu trecuse, ci se estompase, ca o fotografie lăsată la lumină, imaginea înceţoşându-se. Se gândea mai rar la el ; treceau zile când nu se gândea la Malcom, deşi când el apărea în gândurile ei, încă simţea tristeţe, dar fără acea durere pătrunzătoare, care o făcea odinioară să sufere.

De aceea devenise atât de alba când Giles o întrebase dacă se mai gândea la Malcom. Fusese şocant pentru ea să realizeze că putea s-o facă fără a-i veni să plângă — când atâta timp îl visase şi se trezise în lacrimi. N-ar fi suportat ca Giles să afle, să citească recunoaşterea acestui fapt pe faţa ei. Supărarea ei fusese defensivă ; era ruşinată.

Îşi muşcă buzele, urmărind şirurile caselor gri de la marginea Londrei, în timp ce se grăbeau pe autostrada ce ducea spre vest.

Malcom murise doar de şapte luni ! O invadă ruşinea şi închise ochii. Crezuse că inima i se sfărâmase în ziua când Giles îi spusese de moartea fratelui lui. Cum putea să treacă atât de repede peste moartea lui ? Asta însemna dragostea ? Şapte luni şi apoi să uiţi ?

— Te simţi bine ? Giles vorbea încet, dar o făcu să tresară şocată, ochii deschizându-i-se larg.

— Ce ? se uită ea la el.

El era palid. Se uită în ochii ei mari şi albaştri, încruntându-se.

— Mi-a fost teamă că ai putea să te simţi rău. Nu arăţi bine.

Ea se linişti uşor, văzând că izbucnirea lui de furie se terminase. Era un bărbat ciudat şi ea nu-l înţelegea, dar când vorbea blând ca acum, simţea c-ar putea să înveţe să-l placă.

— Sunt un pic obosită, asta-i tot, răspunse ea răguşit. În fond a fost o încercare grea, ceremonia şi toate celelalte.

El dădu din cap.

— Bineînţeles. Şi îmi pare rău dacă te-am supărat. A fost o prostie din partea mea să încep

o ceartă pentru nimic. Presupun că şi eu mă simt încordat.

Ea oftă uşurată.

— Înţeleg. A fost o zi grea pentru noi, amândoi.

Terminară călătoria spre Warlock House într-o tăcere prietenească, fiecare uitându-se pe fereastră la peisajul de ţară ce le trecea prin faţă. Essex-ul nu era numai unul dintre cele mai frumoase comitate ale Angliei ; era plat şi construit mult în unele locuri, dar în unele sate mai vechi existau case şi biserici interesante ; albe şi fără scări, cu decoraţiuni aplicate pe pereţii caselor, construite în alb şi negru.

In timp ce mergeau de-a lungul drumurilor înguste, mărginite de câmpuri, şi se văzu în depărtare Warlock House, Leonie începu să devină nervoasă. Fiecare vizită pe care o făcuse în această casă fusese înfricoşătoare şi jenantă. Nu ştia dacă putea suporta să trăiască acolo, sub acelaşi acoperiş cu Giles şi mama lui, chiar dacă era să fie doar pentru câteva luni.

Acum se simţea total confuză. Căsătoria se petrecuse atât de repede ! Nu-l prea văzuse pe Giles în ultimele săptămâni şi nu vorbiseră despre ce se va întâmpla după nuntă. Tot ceea ce-i spusese el îi dăduse impresia distinctă că după naşterea copilaşului el va face oarecari aranjamente — poate o anulare, sau o cale legală de despărţire. Era clar că el va fi tutorele copilului dar ca va avea custodia lui, şi prin cap îi trecea vag ideea c-ar găsi un apartament, un serviciu, aşa cum plănuise înainte şi pe cineva care să aibă grijă de copil.

Cu certitudine că ea nu se gândise la căsătorie ca la una adevărată ; aşa cum îi spusese Giles chiar acum, era un aranjament legal, care însemna să-i dea lui Giles mai multă putere ca executor testamentar al lui Malcom. Ea fusese de acord din cauza şantajului pe care Giles îl exercitase asupra ei, dar trecuse prin asta, fără a crede în ceea ce făcea.

Nu se simţea ca o femeie căsătorită ; nu simţea ca şi cum Giles era soţul ei.

Îi aruncă o privire uimită şi confuză cu coada ochiului. El se uita drept înainte, cufundat în gânduri, cu sprâncenele împreunate, cu maxilarele strânse.

Pentru prima dată, Leonie realiză faptul — bărbatul de lângă ea era soţul ei !

În acea clipă Giles se întoarse să se uite la ea, ca şi cum devenise conştient că ea îl observa şi Leonie simţi cum sângele i se urcă în obraji.

Pentru o clipă se uitară unul în ochii celuilalt, şi ea-şi auzi propria-i inimă bătând cu putere, răsunându-i în urechi ca marea într-o scoică, apoi Giles se uită în altă parte şi spuse inexpresiv :

— Am ajuns.

Când maşina se opri în faţa casei, ieşi afară un bărbat încheindu-şi grăbit haina neagră. Deschise uşa cu grijă, ca şi cum ea era o invalidă, o ajută pe Leonie să coboare, cu un zâmbet politicos pe faţa lui îngustă.

— Bine aţi venit acasă, doamnă.

Leonie murmură un „mulţumesc" răguşit. Ea nu ştia cine era el şi nu-l mai văzuse înainte.

Ea-i aruncă o privire nesigură lui Giles când el li se alătură, întrebându-se jenată ce le spusese Giles oamenilor despre ea şi căsătoria lor. Starea ei era evidentă ; ştia că asta trebuie să dea naştere la o grămadă de bârfe şi jena o făcu să se înroşească până la rădăcina părului.

— Acesta este George, zise Giles stând aproape de ea, încruntarea apropiindu-i sprâncenele. El şi soţia lui se îngrijesc de casa noastră acum. Marjorie aşteaptă înăuntru, George ?

— Da domnule.

— Bine. Intră şi cunoaşte-o, Leonie. Giles îi puse o mână sub cot şi o îndreptă spre uşa din faţă.

Ea mergea şovăind. Warlock House o copleşise întotdeauna. Intra acum în ea, nevenindu-i a crede ; după moartea lui Malcom nu se mai aşteptase să o vadă din nou, totuşi, acum intra în casă ca soţie a lui Giles Kent însuşi.

Cel puţin mama lui nu era aici. Petrecea următoarea săptămână la fiica ei, aşa că Leonie avea un moment de respiro, puţin timp pentru a se acomoda să trăiască în această casă, cu Giles ca soţul ei.

Ea înghiţi cu greu, uitându-se iarăşi cu coada ochiului la el. Soţul ei ? Giles Kent ?

I se părea ciudat să se gândească la asta, aşa că-şi îndreptă gândurile spre proaspăta ei soacră. Spera ca doamna Kent să-i fie mai puţin ostilă acum, dar nu era prea sigură. Doar timpul o va spune.

N-o văzuse prea mult pe soacră-sa în ultimele luni, aşa că nu era în stare să ghicească dacă o să se înţeleagă sau nu amândouă. Totul depinde

de ceea ce simțea doamna Kent față de bebeluș. Dacă Giles avea dreptate, ea ar fi gata s-o facă pe Leonie să se simtă binevenită, pentru binele copilului. Dacă el se înșela asupra sentimentelor mamei lui, viața urma să fie imposibilă în această casă.

— Ah! Aici ești, Marjorie! exclamă Giles când o femeie se grăbi spre ei din fundul holului și Leonie tresări, întorcându-și atenția spre prezent.

Nevasta lui George, Marjorie, era o femeie în jur de patruzeci de ani, blondă și roșie, mai curând scundă, dar înzestrată cu ochi albaștri, vioi. Ea fu foarte grijulie să nu remarce starea evidentă a Leoniei, zâmbindu-i și începând imediat să vorbească pe nerăsuflate.

— Oh, îmi pare rău că n-am fost să vă întâmpin, dar eram la etaj, făcând ultimele pregătiri în camera dumneavoastră, când am auzit mașina mergând pe alee.

— Nu-i nimic, murmură Leonie mișcată, strângându-i mâna.

Marjorie îi aruncă lui Giles o privire nesigură.

— Sper că totul a fost OK? Vreau să spun că sper să fi fost o nuntă drăguță. Acum se bălbâia, părând confuză sub privirea ironică a lui Giles... Și felicitări... cele mai bune urări pentru viitor.

— Mulțumesc, Marjorie, foarte amabil din partea dumitale, spuse Giles sec. Acum, ai vrea să-i arăți soției mele camera ei? Este obosită și i-ar plăcea să se odihnească înainte de masă... Se

uită spre Leonie. Ne vedem jos peste o jumătate de oră, bine ?

— Da, răspunse ea cu o voce joasă, întorcându-se s-o urmeze pe menajeră, pe scări.

Giles îi promisese că această căsătorie a lor va fi doar cu numele ; nu vor împărți aceeași cameră. Era ușurată să descopere că-și ținuse cuvântul, dar în același timp o jena că fiecare trebuie că știa despre ei că dorm separat. Dar în starea ei, probabil că nimeni nu ar fi surprins ! La urma-urmei, bebelușul trebuia să apară în curând, cheștie de câteva săptămâni !

Se uită la Marjorie în secret, mușcându-și buza. Oare ce credea cu adevărat cealaltă femeie ? Leonie se bucura că nu știe.

Marjorie deschise larg o ușă și se dădu înapoi, zâmbind. Leonie intră și scoase un strigăt spontan de plăcere.

— Oh, este nemaipomenit !

Marjorie strălucea.

— Mă bucur că vă place.

Era clar că-și dăduse toată silința cu camera ; aceasta era imaculată și mirosea a trandafiri, un vas mare cu flori roz stătea pe noptieră alături de un bol cu fructe. Decorul era ca o primăvară, verde și crem ; mobila veche de stejar, în majoritate provenind de la sfârșitul secolului trecut, era aurie la culoare și atât de lustruită de vedeai camera reflectată în ea.

— Baia dumneavoastră este după ușa aceasta, zise Marjorie și Leonie se uită în camera alăturată, decorată și ea în verde și crem ; carpeta groasă identică cu cea din dormitor, iar perdelușele tot în acel verde cu crem. Prosoape groase și

grele cu inițiala „K" de la Kent, atârnau pe suportul încălzit. Pe rafturile din spatele lor stăteau șiruri de cutii și flacoane pline cu loțiuni și uleiuri de baie, iar aerul era înmiresmat de parfum.

— Ce drăguță baie și nișă pentru duș ! spuse ea politicoasă.

— Și aceasta este camera domnului Giles, îi arătă cu un zâmbet Marjorie, deschizând o altă ușă.

Leonie simți că se înroșește și nu vru să se uite în cealaltă cameră, întorcându-se să se îndepărteze și dorindu-și ca Marjorie să plece și s-o lase singură.

Ca și cum și-ar fi dat seama, Marjorie zise :

— Mai aveți nevoie de ceva ? O ceașcă cu ceai ? Puțin lapte ?

— Nu, mulțumesc. Leonie nu voia decât puțină singurătate.

— O să plec atunci — dar mai întâi o să vă fac patul. Înainte ca Leonie să poată protesta, ea trase cuvertura gri cu crem, care se asorta cu draperiile, și întinse cearșaful. O să trag și draperiile, pot ? întrebă ea, întreptându-se din spate.

— Nu, te rog, nu, zise Leonie uitându-se pe fereastră la soarele care strălucea printre nori. Ploaia se oprise și norii se împrăștiau ; se simțea mai puțin deprimată văzând asta.

— Bine, atunci odihnă plăcută, îi ură Marjorie voioasă. Ușa se închise în urma ei și Leonie rămase singură. Stătea în mijlocul camerei, uitându-se în jur, simțindu-se pierdută și uimită și foarte speriată. Se uită în oglinda de la toaletă cu

ochi neîncrezători. Nu putea să se întâmple asta, nu era adevărat. Ea nu era aici, în Warlock House, casa lui Malcom, ca soție a fratelui lui.

Giles nu putea fi soțul ei. El o ura, întotdeauna o urâse, nu vrusese ca ea să se mărite cu fratele lui, nu vrusese ca ea să facă parte din familia lui. Și totuși, ea se afla acum în această casă și era nevasta lui.

Își duse ambele mâini reci, care tremurau, la față, cercetând cu degetele osatura fină a obrajilor, tâmplelor, maxilarelor. În oglindă, imaginea îi reflecta același lucru.

Încă nu credea. Își dorea ca cineva să-i spună că era un vis ciudat, care-o îngrozea, din care se va putea trezi în orice clipă. Nimic din toate acestea nu era real, inclusiv ea însăși. Nu cunoștea această față pe care o vedea în oglindă, fața pe care degetele ei o atingeau. Nu putea fi ea, cea care stătea aici, în această încăpere ; n-o cunoștea pe acea fată cu ochi imenși, speriați și fața albă, cu trupul straniu de deformat.

Întorcându-se se lungi pe pat și închise ochii; dar nu putu să doarmă, nici măcar să zacă nemișcată ; continua să se răsucească, oftând. Nu înceta să se gândească ; totuși, gândurile continuau să se dizolve ca stafiile în ceață ; pierdu orice simț al realității. Era ca o frunză dusă de un val puternic spre... ce ?

Se întoarse greoaie pe o parte, și brațul ei atinse ceva ce căzu pe podea cu un zgomot de sticlă spartă. Cu un strigăt șocat, se ridică în capul oaselor să vadă ce trântise.

Tocmai când făcea asta, Giles năvăli din camera lui.

— Te simți bine ? întrebă el cu asprime.

— Îmi pare rău, am spart un pahar ! se scuză ea, coborându-și picioarele pe dușumea, pentru a se ridica...

Giles o apucă de umeri și o împinse înapoi în pat, îngenunchind lângă ea și forțând-o să se așeze.

— Ești nebună ? Ai putea să te tai la picior în cioburi.

Ea tremura prostește.

— Nu... nu credeam...

— Nu, ăsta-i necazul cu tine, niciodată nu crezi, murmură el uitându-se în jos la ea, iar Leonie îl privi, gura uscându-i-se. O copleși o tulburare ciudată. Nu se putea opri să-l observe — fața lui puternică, ochii gri care nu mai erau reci, acea gură care purta atâta pasiune în liniile dure, ferme.

— Cioburile trebuie măturate înainte ca cineva să calce pe ele, spuse Giles cu o voce joasă, răgușită.

— Da, șopti ea... Trebuia să înceteze să-l privească, să înceteze să gândească așa — ce naiba se întâmpla cu ea ? Inima i se zbătea cu violență în coșul pieptului, atât de tare încât se simțea aproape bolnavă.

Giles se uita și el la ea, cu fața înroșită și încordată ca a ei. Ochii lui aveau o strălucire sălbatică și ea știa că de data aceasta nu era furie, era aceeași reacție fizică, primitivă care o copleșise și pe ea. El o dorea în același fel în care-l dorea și

ca pe el. El se uita la gura ei şi ea simţi cum i se desfac buzele şi-i ard. Era înspăimântată.

Leonie răsuflă abia auzit.

— Ar fi mai bine s-o chemăm pe Marjorie ! zise ea tare şi-l văzu cum clipeşte, capul lui dându-se pe spate.

El îi dădu drumul şi se ridică în picioare, lângă pat, evitând cioburile.

— Da, spuse el cu o voce joasă, aspră şi ridică receptorul, apoi vorbi, dar ea era atât de distrată încât nu-l auzi ce spune.

Giles puse receptorul jos şi spuse cu bruscheţe :

— Va urca într-o clipă... Gura lui se strâmbă cu o ironie răutăcioasă, iar ea izbucni în lacrimi. Locuind cu Giles în aceeaşi casă va fi ca şi cum ar trăi pe marginea unui vulcan. Cum naiba va reuşi ea să supravieţuiască ?

*
* *

Când se duse la masă, totuşi, Giles era politicos şi distant, tratând-o ca pe o vizitatoare, aproape o străină. Leonie acceptă cu recunoştinţă ca el să conducă conversaţia, evitând orice contact cu el, încercând să nu-i întâlnească niciodată privirea.

Când ea se duse în camera ei, o oră mai târziu, el îi deschise uşa cu o privire sardonică.

— Te culci un timp ? Vise plăcute.

Leonie se prefăcu că nu pricepe subînţelesul din acel comentariu şi rămase la etaj toată după-

amiaza. Cina era o repetare a mesei de prânz; ei vorbiră politicoşi şi distanţi şi se despărţiră în acelaşi fel.

Rutina era stabilită. În fiecare zi luau micul dejun împreună, apoi plecau cu maşina la plimbare pentru o oră sau două, explorând ţinuturile de ţară din acea parte a Essex-ului. Se întorceau la timp pentru prânz şi apoi Giles insista ca ea să se odihnească în camera ei. Pe înserate, luau câte o băutură în salon înaintea unei cine uşoare, după care ascultau muzică sau se uitau la televizor până când Leonie se ducea la culcare, devreme.

Giles o trata cu o curiozitate şi grijă rece şi ei stăteau de vorbă liniştiţi în timpul meselor, în timpul plimbărilor, serilor, ajungând să se cunoască mai bine unul pe celălalt, puţin mai bine în fiecare zi. El o surprindea adesea; aveau mai multe în comun decât bănuise ea vreodată. Le plăceau aceleaşi cărţi, aceeaşi muzică, aceleaşi filme. Cel puţin exista întotdeauna ceva despre care puteau vorbi cu uşurinţă. Uneori, totuşi, ochii lor se întâlneau şi ea se înroşea şi se uita repede în altă parte, dar nu mai văzu gura lui strâmbându-se şi aceşti ochi gri ironizând-o.

Ştia acum ce putea să-i facă el şi era tulburată de acea expresie din ochii lui. Era bucuroasă că nu ştie ce gândeşte el. Acum ştia că el o dorea, dar oare încă îi purta ranchiună fiindcă trebuise să se însoare cu ea? O mai ura?

La sfârşitul acelei săptămâni, Leonie era aproape nerăbdătoare s-o vadă pe doamna Kent. Era încă nervoasă în legătură cu soacra ei, dar spera ca viaţa să-i fie mai uşoară dacă nu mai ră-

mânea singură cu Giles. Acesta putea să înceteze să se prefacă — luna aceasta nu era o adevărată lună de miere — şi să se întoarcă la serviciu şi poate că ea s-ar simţi mai puţin încordată.

Doamna Kent sosi într-o după-amiază târzie, rece, vântoasă, se plânse de o durere de cap şi merse direct în pat.

Dimineaţa, Giles plecă la birou devreme, înainte ca Leonie să se trezească, aşa că aceasta trebui s-o înfrunte singură pe soacra ei, în timpul micului dejun.

Doamna Kent apăru după ce Leonie mâncase, făcu o pauză în uşă ca şi cum ar fi tresărit văzând-o, apoi murmură un bună dimineaţa şi se aşeză în faţa ei, la masă. Îşi turnă nişte suc de portocale, îl sorbi, luă o felie de pâine prăjită şi întinse un strat subţire de marmeladă, în tăcere.

Leonie simţea cum îi scade moralul. Aşa urma să fie ? Tăcere posomorâtă ? Ostilitate ? Izolare ? Nu ştia cum o să facă faţă acestei atitudini.

Apoi doamna Kent ridică ochii şi Leonie îi aruncă o privire rugătoare. Nu putea trăi în această casă dacă Giles şi mama lui îi erau duşmani.

— Leonie... începu doamna Kent, apoi, dintr-o dată, întinse mâinile ei slabe care tremurau. Draga mea, nu te uita aşa la mine ; mă faci să-mi fie ruşine... n-am fost bună cu tine ; îmi doresc să fi fost — tu şi cu Malcom ar fi trebuit să vă căsătoriţi chiar atunci şi el n-ar mai fi plecat să schieze şi... se întrerupse din nou, buzele tremurându-i, genele fiindu-i ude de lacrimi. Oh, dar la ce mai foloseşte ? Nu poţi da timpul înapoi.

Lacrimile începură să-i curgă şiroaie de-a lungul obrajilor.

— Vă rog, nu... nu plângeţti... şopti Leonie, îngrozită, iar doamna Kent îşi trecu o mână peste faţă, pentru a-şi îndepărta lacrimile.

— Nu, ai dreptate — nu trebuie să plângem pentru ceea ce nu putem schimba, spuse ea răguşită. Avem viitorul la care să ne gândim. Asta contează acum. Copilul. Copilul lui. Când mi-a spus Giles a fost ca un miracol... fusesem atât de nefericită şi apoi să aud că urma să vină un copilaş, copilaşul lui Malcom. Oh, asta a schimbat totul. Aveam pentru ce să trăiesc iarăşi... Scoase o batistă, îşi suflă nasul şi reuşi să zâmbească slab. Dacă este băiat, Leonie, îl vei numi Malcom ?

— Da, sigur că da, încuviinţă Leonie, dar simţi un fior de neliniştе ciudată. Doamna Kent era o femeie obsesivă şi asta o speria puţin pe Leonie.

Dacă doamna Kent devenea prea posesivă cu bebeluşul ? Dacă încerca să i-l ia complet ? Leonie nu era agresivă, firea ei era prea blândă pentru asta, dar dacă soacra ei devenea o ameninţare, era hotărâtă să nu dea înapoi. Acesta era copilaşul ei şi n-avea de gând să-l dea nimănui.

Două zile mai târziu, făcea o plimbare prin grădină, înainte de masă, când se opri cu un gâfâit şi-şi duse mâna la şale.

Nu putea să fie copilul ! Era programat peste zece zile. Senzaţia ascuţită persista. O alarmă falsă ? Încet, încet începu să meargă înapoi spre casă, îşi dădu haina jos de pe ea şi merse să se spele înainte de masă.

O altă durere o străfulgeră când întorcea robinetele. De data aceasta era sigură ce este şi, cutremurându-se, se uită la ceas. Ei bine, nu urma să se petreacă imediat, durerile erau prea rare în timp, dar trebuia să fie pregătită : copilul era irevocabil pe drum.

Hotărî să nu-i spună nimic, pe moment, soacrei sale. Îşi va mânca mai întâi prânzul şi va aştepta până când durerile se vor repeta la intervale mai mici. Nu era cazul, încă, să alerteze maternitatea spitalului în care urma să nască. Ei nu vor vrea s-o vadă până la un stadiu mult mai avansat.

Leoniei îi fusese frică să nu intre în panică atunci când venea momentul, dar ciudat, se simţea foarte calmă şi liniştită. Mâncă un prânz uşor compus din fructe şi o omletă, apoi se întinse în pat, bucuroasă să fie singură, aşa încât nimeni să nu-şi dea seama ce se întâmplă şi să poată suporta durerile fără asistenţă. Acestea nu erau încă prea puternice şi descoperi că o ajuta să facă exerciţiile de respiraţie pe care le învăţase.

Abia peste patru ore hotărî, în cele din urmă, că era momentul să recunoască faptul că intrase în travaliu. Doamna Kent fu cea care se sperie. Ea începu să tremure, îngălbenindu-se ; abia putu să formeze numărul spitalului şi să le spună că Leonie era pe cale de a naşte şi vocea i se frânse când îi telefonă lui George s-o ducă acolo.

— Merg şi eu ! spuse ea, ajutând-o pe Leonie să se ridice de pe scaun. Avem nevoie de cineva să ne susţină.

Bebelușul se născu la ora nouă, în acea noapte, un băiat cântărind patru kilograme și nu doamna Kent se afla acolo în acel moment, când băiatul lui Malcom apăru pe lume. De fapt, nu i se permisese nici măcar să asiste la naștere. Sora de salon îi explicase că doar tații erau admiși.

— Acesta este nepotul meu ! protestă doamna Kent, roșie de furie.

— Nu știm dacă este băiat sau fată, încă, nu credeți ? zise sora tăios. Îmi pare rău, dar nu pot încălca regulile pentru dumneavoastră, sau pentru oricine altcineva. Acesta este un spital, nu un circ. Nu pot să umplu sala de nașteri cu rude !

Doamna Kent arăta de parcă nu-și credea urechilor, iar Leonie era îngrozită de scandalul care se anunța, dar nu află niciodată ce s-a întâmplat în continuare, fiindcă apăru o soră și o conduse din sala de așteptare în cea de nașteri.

Giles fu acela care-i spuse Leoniei că avea un fiu. El sosi la o oră după ce Leonie era instalată în sala de nașteri și apăru acolo tocmai când ea năștea, spre surprinderea ei. Nu-l așteptase. Nu părea potrivit în acel loc.

Când intră, el părea atât de formal și elegant, purtând unul din costumele lui gri cu dungulițe, o cămașă de mătase crem și o cravată asortată. Părea total nelalocul lui și ea-l privise supărată, cu fruntea plină de sudoare, părul răvășit, pe jumătate înclinată să-i ceară să plece, pentru numele lui Dumnezeu, pentru că știa că arată îngrozitor și nu voia ca el s-o vadă arătând în felul acesta.

— Sunteţi soţul ? întrebă moaşa cu ochi fascinaţi.

— Da, cum pot să vă ajut ? întrebă Giles cu răceală şi apoi, spre uluirea Leoniei, îşi scoase haina şi vesta, îşi desfăcu cravata, se deschise la guler, îşi suflecă mânecile de la cămaşă şi preluă locul moaşei, care aducea pe lume un alt copil, în separeul învecinat.

Giles îşi şterse faţa transpirată cu un burete înmuiat în apă rece, vorbi blând cu ea între spasmele de durere care veneau cu fiecare contracţie, şi când durerea începu din nou, numără împreună cu ea în timp ce respira.

Giles îi ţinu mâna în stadiul final şi îi spuse în cele din urmă :

— Ai un fiu, Leonie, un băiat minunat.

Ea zăcea acolo, vlăguită de ultima sforţare şi pe punctul de a adormi, cu ochii închişi, dar auzi sunetul vocii lui Giles şi genele îi fluturară. Se uită în jur nerăbdătoare :

— Un băiat ? Unde este ? Vreau să-l văd.

— Îl vei vedea mai târziu, dar acum a fost dus în sala nou-născuţilor, pentru noapte, spuse moaşa şi Leonie se încruntă, speriată brusc.

— De ce atât de repede ? De ce nu m-aţi lăsat să-l văd ? S-a întâmplat ceva ? Spuneţi-mi...

— Este perfect ; nu este nimic în neregulă la el, interveni repede Giles.

— Procedura normală, îi explică moaşa. Sunteţi obosită şi noi am crezut că-i mai bine să-l ducem acolo pentru a vă odihni.

— Dar nici măcar nu l-am văzut ! protestă Leonie. Aduceţi-l înapoi.

— Aşteptaţi până veţi fi în patul din salon, spuse moaşa cu calm. Atunci vi-l vom arăta.

Giles se aplecă şi zise mângâietor :

— Eu l-am văzut şi-ţi garantez că este sănătos : are un păr negru ca pana corbului şi o să fie înalt, cred ; picioarele lui sunt foarte lungi — este un adevărat Kent.

— La fel ca tatăl lui, constată moaşa, zâmbind către Giles.

El era genul de tată pe care il plăcea să-l aibă la naşterile ei ; era capabil şi folositor, preluându-i o parte din muncă, ţinând-o pe soţia lui fericită şi liniştită până în momentul în care propria ei pricepere era necesară. Să nu mai menţionăm că arăta foarte bine ! Brunet ca şi fiul lui, gândi ea ; înalt şi cu picioare lungi şi avea un zâmbet fermecător, când nu era prea absorbit de soţia lui şi se întorcea în direcţia moaşei !

Leonie întâlni ochii lui Giles şi citi ironia glumeaţă din ei. Moaşa se uită la el, dar ambii se gândeau la Malcom. El zâmbi, gura lui rece strâmbându-se :

— Da, spuse el. El este exact ca tatăl lui.

CAPITOLUL VII

Cu o săptămână înaintea Crăciunului, Leonie se trezi devreme dintr-un somn adânc şi-şi ridică faţa imediat, ascultând nişte sunete din direcţia lui Mal. El dormea în camera alăturată, o veche cameră a copiilor, care fusese redecorată cât ea fusese în spital — nu doar o surpriză din partea doamnei Kent, care-şi exprimase încântarea pasionată pentru nepotul ei.

De fiecare dată când venea să-i vadă, avea braţele pline de jucării şi hăinuţe pentru Malcom, flori, reviste şi cărţi pentru Leonie. Când s-au întors la Warlock House, găsiseră o doică în uniformă aşteptând în camera copilului, care fusese zugrăvită într-un alb strălucitor peste care fuseseră pictate animale în culori pastelate — roz, albastru, galben şi verde.

Leonie protestase.

— Nu vreau să aibă o doică ! Vreau să am grijă singură de el !

Cu sinceritate, doamna Kent o liniştise :

— Bineînţeles că o s-o faci, draga mea, şi o vei face, dar bebeluşii sunt o responsabilitate continuă şi ai cuvântul meu, vei fi bucuroasă să fii

ajutată. Copiii mei au avut o doică. Doica Grant — o femeie așa de drăguță, a stat cu mine ani de zile chiar după ce Malcom a crescut și a plecat la școala-internat. Ea n-avea familie, înțelegi. Acesta era unicul ei cămin atunci. Mi-a adus atâta consolare după ce soțul meu a murit... Stăteam și vorbeam ore întregi despre copii când au fost aici. Și ea îi iubea. Am fost foarte atașată de ea. Mi-a lipsit mult după ce a murit.

— Mi-amintesc că Malcom îmi vorbea despre ea, recunoscuse Leonie și doamna Kent îi zâmbise, un pic înlăcrimată. De la nașterea nepotului ei, nu mai stătea gata să plângă de fiecare dată când era menționat numele fiului ei, dar dragostea față de Malcom rămăsese la fel de profundă ca întotdeauna.

— Ei, draga mea, Malcom a fost bebelușul, cel mai mic, așa că ea s-a ocupat de el cel mai mult... Doamna Kent oftase. Presupun că l-a răsfățat. Amândouă am făcut-o. Dar doica Grant iubea într-adevăr bebelușii și când am pus întrebări fetelor care voiau să aibă grijă de Mal, lucrul de care am vrut să mă asigur a fost că iubesc copiii.

— Fata asta, Susan Brown, este bine pregătită, intervenise Giles cu o voce rece. Indiferent dacă iubește sau nu bebelușii, a făcut un colegiu foarte bun și mi s-a părut foarte isteață și sensibilă. Poți să ai încredere în ea, Leonie — și, despre tine care nu vrei o doică, lasă-mă să-ți reamintesc că plănuiai să-l lași cu cineva când te-ai fi întors la serviciu, așa că nu văd de ce faci tot acest tărăboi.

Ea se înroşise supărată.

— Şi eu vreau să petrec cât mai mult timp cu el ! Nu vreau ca o doică să se ocupe tot timpul de el.

— Eşti liberă să faci orice aranjament doreşti cu Susan Brown, dăduse Giles din umeri. Ştii doar că ea o să vrea şi timp liber, va fi angajată douăzeci şi patru de ore, şapte zile pe săptămână. Sunt sigură că nu va fi decât fericită să ai grijă de copil când doreşti. Am fost de acord să aibă weekend-urile libere, oricum, deşi este gata să facă un aranjament special când va trebui să ieşi. Va fi doar o chestiune de muncă suplimentară. Va lucra cinci zile pe săptămână, cu alte cuvinte, şi va avea timp liber în timpul zilei, plus câteva seri când va ieşi, dar te las pe tine să te înţelegi în legătură cu timpul ei liber din cursul săptămânii.

— Se pare că ai aranjat totul ! mormăi Leonie printre dinţi.

— O să-ţi placă, draga mea ; este o fată foarte drăguţă, încercă s-o îmblânzească doamna Kent. Sunt sigură că vei fi încântată de ea.

Din fericire, Leonie o plăcuse pe Susan ; era greu să n-o placi. Cu faţa proaspătă încadrată de păr blond şi buclat şi ochi albaştri calmi, Susan avea o fire caldă şi prietenoasă şi, mai presus de toate, era evident de la început că era vrăjită de Mal. Leonie nu putea să nu placă pe cineva care-l adora pe copilaşul ei.

Vorbiseră la o ceaşcă de cafea mai târziu, în cursul zilei, şi ajunseseră la o înţelegere foarte amabilă şi flexibilă pentru a şi-l împărţi pe Mal.

Leonie urma să aibă grijă de el dimineţile, iar Susan după-amiezile, făcând cu rândul seara şi noaptea la chemările băieţelului. Dacă Leonie dorea să iasă dimineaţa, iar Susan după-amiaza, se vor înţelege între ele.

— Şi când voi începe să lucrez, voi stabili un program acceptabil pentru amândouă, promisese Leonie şi Susan o privise surprinsă.

— Vă veţi întoarce la serviciu ?

— Probabil, spuse Leonie ezitând. Dar nu sunt sigură când, totuşi.

— Ce fel de serviciu aveţi ? Ceva interesant ?

— Am fost secretară.

— Oh, se încruntă Susan. La cineva important ? Era o slujbă plătită bine ?... Era total dezumflată când Leonie scutură din cap.

— Nu era nimic special şi nici nu câştigam prea mult.

Susan o privi deziluzionată.

— De ce te uiţi aşa la mine ? întrebă Leonie, râzând.

Dintr-o dată, Susan spuse :

— Dacă aş fi în locul dumneavoastră, aş sta mai curând acasă. Vreau să spun — aveţi această casă nemaipomenită şi un bebeluş drăgălaş, iar soţul dumneavoastră este de-a dreptul nemaipomenit.

Leonie se înroşi.

— Îmi place să fiu independentă !

Avea totuşi senzaţia că Susan avea dreptate. Ar fi doar prea uşor să uite gândul de a-şi căuta o slujbă, şi să se bucure de confortul acestei case luxoase şi de băieţelul ei.

Dar nu putea să-şi permită să se acomodeze cu această viaţă. Într-o zi va trebui să plece. În fond, căsătoria ei nu era reală şi se putea sfârşi oricând.

Deci, începu să citească anunţurile cu oferte de serviciu în ziarele locale, ca să-şi facă idee despre genul de slujbe căutate. Existau puţine oferte de serviciu ; aceasta era o mare zonă săteacscă. Iar o treabă de birou însemna un drum lung cu maşina până la cel mai apropiat oraş.

Existau câteva slujbe sezoniere în timp ce se apropia Crăciunul, dar nici una de secretariat. Poate că în noul an va exista mai mult de lucru prin jur ? gândi ea, întorcându-se în pat, deoarece nu mai auzea nici un sunet din camera copilului.

Se va scula peste alte cinci minute să-l vadă, dar mai întâi se întinse şi căscă, cu trupul cald şi simţindu-se bine sub cuvertură.

Purta un cadou pe care Giles i-l făcuse când era la spital — un set de îmbrăcăminte scumpă de noapte : o cămaşă, o jachetă subţire, pijama şi halat din mătase, albe, dar cu monograma „K" brodată cu negru şi acestea aveau simplitatea unei adevărate eleganţe. Erau lucruri elegante, aduse de la Paris de la o firmă cunoscută în toată lumea şi trebuie să fi costat o avere !

El îi dăduse cutia ambalată în hârtie argintie, în timp ce una dintre surori urmărea fascinată. Cu mâinile surprinse şi nervoase, Leonie desfăcuse cadoul şi bâlbâise un „mulţumesc", înroşindu-se toată.

— Abia aştept să te văd purtându-le, accentuase Giles, pe un ton glumeţ care o făcea întotdeauna să fie încordată în prezenţa lui.

Sora care-i observa chicoti, dar Leonie îşi păstră capul în jos, prefăcându-se că admiră tăietura cămăşii de noapte, dar fiind intens conştientă că în tot acest timp Giles o urmărea.

Pusese cutia deoparte, nedesfăcută, când se întorsese de la spital, neintenţionând să poarte vreodată conţinutul, dar Marjorie, menajera, dăduse peste cutie şi pusese toate acele veşminte drăguţe într-un sertar al dulapului.

— Se vor strica dacă le lăsaţi în cutie ! îi spusese aceasta Leoniei care era bucuroasă că ea nu menţionase acest lucru în faţa lui Giles.

Noaptea trecută, venind la culcare, găsise cămaşa de noapte întinsă pe pat. Se uită la ea, strâmbându-se. Iar intervine Marjorie ! gândise ea iritată, şi fusese înclinată din nou să pună la loc cămaşa, dar asta însemna să-i dea prea multă importanţă, aşa că o îmbrăcase.

Un sunet brusc o făcu să tresară şi să se ridice din nou în şezut, baretele subţiri ale cămăşii alunecând şi lăsându-i umerii goi.

Nu era Mal care plângea. Era cineva care deschidea uşa dormitorului ei.

Se uită spre uşă, şi prin lumina sărăcăcioasă a zorilor, văzu silueta lui Giles în prag ! Nervii îi tresăriră şocaţi.

— Bine că te-ai trezit ! zise el cu ceva care semăna a uşoară ameninţare.

Leonie îl urmărea cu răsuflarea tăiată cum închise uşa şi începu să se îndrepte către ea, cu tru-

pul lui zvelt, înfăşurat într-un halat negru de mătase peste pijamaua asortată.

— Ce vrei ? şopti ea, uitându-se în altă parte, deoarece felul în care el se uita la ea o făcea intens conştientă de cămaşa ei de noapte care-i dezgolise umerii şi o parte din sâni. Apucă cearşaful şi-l trase până la bărbie.

El se opri lângă pat şi ochii ei îl priviră în grabă, la timp ca să-i vadă sprâncenele împreunându-se.

— Eu nu vreau prea mult, o ironiză el. Nu în acest moment. El vrea...

Pentru o clipă ea nu înţelese. Fusese prea ocupată încercând să nu-l privească, aşa că nu văzuse că el purta copilaşul în braţe.

Se făcu roşie ca focul.

— Oh,... da, bineînţeles, se bâlbâi ea.

De ce fusese aşa proastă ? Acum Giles ştia că ea se pripise să tragă concluzii greşite, avusese ideea nebunească a faptului că el intrase în camera ei ca să încerce să-i intre în graţii, când tot ce făcea el era să-i aducă bebeluşul. Îşi dori ca pământul să se deschidă şi s-o înghită.

— Îmi închipui că-şi doreşte micul dejun, spuse Giles cu o voce rece, zeflemitoare.

— Da, sigur, zise ea din nou, cu o voce răguşită, nedorindu-şi decât ca el să i-l dea pe Mal şi să plece. Te-a trezit ? Îmi pare rău... nu l-am auzit plângând.

— Nu ţipa, doar gângurea şi-şi sugea degetele flămând, dar probabil că eu eram mai treaz ca tine, o informă Giles, apoi o ului adăugând...

I-am schimbat cearşaful, l-am spălat şi l-am schimbat şi pe el.

— Oh ! exclamă ea împietrită. Oh, mulţumesc că... este foarte amabil din partea ta.

— Mi-a făcut plăcere să-l îngrijesc, spuse Giles cu gravitate. Acum, tot ce ai de făcut este să-l hrăneşti.

Ca dovadă, Mal începu să plângă, răsucindu-şi căpşorul lui negru spre ea pentru a o privi acuzator şi Giles râse.

— Şi cred că nu este dispus să mai aştepte.

Spre groaza ei, el se aşeză pe pat lângă ea şi i-l întinse pe Mal.

Ea privi în jos cum copilul se băga în trupul ei, morfolind mătasea cămăşii ei de noapte. Imediat, laptele începu să se ridice, sânii ei rotunjindu-se, plini şi dureroşi, gata pentru acea gură micuţă.

Giles o observă ezitând şi gura i se strâmbă ironică :

— L-am văzut la pieptul tău în ziua în care s-a născut, îţi aminteşti ? o luă el peste picior, apoi, aplecându-se, desfăcu cu pricepere doi nasturi de pe pieptul cămăşii ei de noapte.

Leonie era prea şocată ca să se mişte : abia mai putea respira. Mâna lui se strecură înăuntru şi ea se înfioră când simţi degetele lui cuprinzându-i sânul plin şi înlăturând mătasea care-l acoperea parţial.

Îl putea auzi răsuflând greoi ; se uita la sânul ei gol cu faţa roşie, ochii lui gri strălucitori, pupilele scânteind ca doi tăciuni, în timp ce degetele se mişcau ritmic, mângâind pielea caldă, sfâr-

cul tare. Leonie închise ochii tremurând, simţind în interiorul trupului un spasm convulsiv de excitare erotică... Trecuse atâta timp de când un bărbat n-o mai pipăise aşa. Nu se putu sustrage fiorului sălbatic de plăcere, căldurii şi chinului dorinţei stârnite dintre coapse.

Apoi Mal începu din nou să ţipe, mai tare de data aceasta, şi vraja fu ruptă. Ochii Leoniei se deschiseră larg şi ea se încordă, arzând de ruşine.

Oh, Doamne, ce fusese ea pe cale să facă ? Ce fusese el pe cale să facă ?

Giles râse scurt, înlăturându-şi mâna de pe sânul ei.

— Ai face mai bine să-i dai să sugă înainte de a scula toată casa în picioare.

El se ridică şi ieşi atât de repede, încât ea abia avu timp să-şi dea seama c-a plecat, înainte ca uşa să se trântească. Ca un automat, Leonie îl puse pe Mal la sân şi-l simţi cum începe să sugă flămând.

Stătea acolo în timp ce bebeluşul mânca, uitându-se în gol, pietrificată de o bruscă revelaţie. Îl dorise cu putere pe Giles chiar acum ; atât de tare încât încă mai tremura de dorinţă, dar nu asta o şocase.

Sunt îndrăgostită de el ! gândi ea fără a-i veni să creadă şi închise ochii, scoţând un geamăt. Nu putea fi adevărat ! Fusese gata să recunoască de câtva timp că era atrasă de el, deşi bunul-simţ îi spusese că ar fi o nebunie să-l lase pe Giles să bănuiască ceva, fiindcă acesta era mai mult decât în stare să profite de avantajele simţămintelor ei, dar dragoste... nu, nu putea fi îndrăgostită de el !

Totuşi, era prea târziu să-şi spună asta. Din clipa în care îşi recunoscuse pentru prima dată sentimentele, acestea începuseră să crească, cuprinzând-o aşa cum cuprinde pădurea un foc scăpat de sub control, devorând totul în calea lui.

Cum se întâmplase ? Când se întâmplase ? Când încetase să-l iubească pe Malcom şi începuse să simtă aşa faţă de Giles ?

Încercă să-şi închipuie faţa lui Malcom, să-şi amintească cât de mult îl iubise. Dar Malcom dispărea în ceaţă de la o zi la alta, trecuseră luni de acum, retrăgându-se uşor într-un trecut care părea din ce în ce mai îndepărtat. Se făcea curând anul de când murise şi ea nu mai simţea înţepătura de durere sau pasiune. Malcom era cineva a cărui amintire o preţuia, el era tatăl copilului ei, dar ea nu mai era amarnic de îndrăgostită după el. Treptat, încetase să se mai gândească la el ; pentru ea, el murise pentru totdeauna. Între ei exista acum o prăpastie — ea era într-o parte vie şi Malcom era de cealaltă parte a abisului, nemaifăcând parte din aceeaşi lume cu ea.

Nu-l va uita niciodată de tot, bineînţeles ; îl iubise prea mult pentru asta, dar dragostea ei devenise o afecţiune blândă şi durerea se transformase într-o tristeţe liniştită, o acceptare resemnată. Ea era vie şi era o femeie pasionată ; avea nevoie de o pasiune care să-i răspundă.

Oh, dar din partea lui Giles, dintre toţi oamenii ? gândi ea cu faţa arzându-i. Până în acea clipă nu simţise niciodată vreo emoţie pe care să n-o poată controla. Niciodată nu se simţise ameninţată de propriile ei sentimente, dusă şi străşnică

în toate direcţiile. Gândurile i se învârteau în cap ca un vârtej. Nu se putea retrage din acest haos, înapoi în siguranţă.

Continua să-şi amintească senzualitatea mâinilor lui, promisiunea chinuitoare a gurii lui şi i se uscase gura din cauza intensităţii propriei ei excitări.

Nu voia să recunoască, dar adevărul i se impunea cu putere. Dacă Mal n-ar fi fost între ei, dacă Mal n-ar fi început să plângă, ei ar fi făcut dragoste.

Amintindu-şi de el, ea se uită în jos la faţa lui înroşită şi capul brunet. Mal terminase de supt şi era pe jumătate adormit, cu căpşorul căzut pe braţul ei.

Zâmbi involuntar. Era atât de dulce când era aşa — sătul, mulţumit, angelic.

Îşi ridică pe umeri cămaşa de noapte cu o grijă infinită pentru a nu-l deranja şi se aşeză pe spate, ţinându-i trupul micuţ în îndoitura braţului, în timp ce se gândea cum mama îl va privi pe Giles în faţă după toate acestea.

El trebuie să ştie cât de aproape ajunsese ca să i se dea şi era un oportunist. Se cutremură gândindu-se ce ar mai putea plănui el în continuare. Rămăsese înţeles între ei ca această căsătorie să fie doar de formă, o ficţiune legală, menită să asigure drepturile familiei Kent asupra fiului ei. Giles n-avea nevoie să-şi imagineze c-ar avea vreun fel de drepturi asupra ei!

Mai trecu o oră până când ea coborî, lăsându-l pe micuţul Mal adormit în păţuţul din camera lui. Leonie se înbrăcase obişnuit, în jeanşi

şi un pulovăr fin de caşmir, cu părul strâns cu o panglică albastră în coadă de cal.

Giles citea un ziar la masă, deşi îşi terminase micul dejun. Şi el era îmbrăcat obişnuit, fiindcă era o zi de duminică şi nu mergea la serviciu. Purta o cămaşă verzuie şi peste aceasta un pulovăr negru, dar reuşea să arate de parcă era îmbrăcat de un creator francez, ceea ce ea şi bănuia că trebuie să fi fost ! Îmbrăcămintea lui obişnuită era adesea de mare fineţe ; dar când se îmbrăca pentru oraş, purta doar îmbrăcăminte clasică, făcută la cei mai scumpi croitori.

Când ea intră în cameră el lăsă ziarul în jos şi o studie cu sprâncenele ridicate.

— Arăţi de cincisprezece ani ! Te retragi în adolescenţă, Leonie ? accentuă el. Să ştii că nu ţi-ar aduce nimic bun. Nu poţi scăpa de viaţă ; ea te prinde mai devreme sau mai târziu.

— Eşti prea subtil pentru mine ! spuse ea cu răceală, aşezându-se jos la masă în faţa lui şi turnându-şi cafea.

El râse.

— Oh, cred că ştiu despre ce vorbeşti. Ţi-ar plăcea ca viaţa să fie simplă ca bună ziua, nu-i aşa ? Malcom era simplu — era captivant şi fermecător şi te făcea să te simţi ca o prinţesă din basme. Eşti fericită să gândeşti stereotip, deci m-ai considerat fratele cel rău deoarece mă încăpăţânam să-ţi spun că tu şi cu Malcom n-aţi fi fericiţi împreună. Eram tiranul care încerca să oprească acea căsătorie a ta cu Malcom şi încă mă vezi în acelaşi fel. Am sau nu am dreptate ?

N-avea de gând să se lase antrenată într-o discuţie pe această temă, aşa că se ridică fără să-i răspundă, fără să-i acorde mai mult decât o privire, şi-şi făcu nişte pâine prăjită la prăjitorul electric ce stătea pe un bufet.

Încă tăcută, se întoarse înapoi la masă, unse pâinea cu un strat subţire de unt şi marmeladă, după care muşcă din ea, deşi nu era deloc flămândă.

Observând-o, Giles murmură sec :

— După expresia ta, ghicesc că eşti într-o dispoziţie proastă în această dimineaţă ! Te simţi vinovată, din întâmplare ?

Ea simţi că-i iau obrajii foc.

— N-am pentru ce să mă simt vinovată !

El râse.

— Oh, eu sunt de acord — dar tu nu, nu-i aşa ? Încă încerci să rămâi credincioasă memoriei lui Malcom, dar în această dimineaţă, în dormitorul tău ai uitat de el pentru un minut.

— Taci ! Se ridică roşie şi furioasă, scaunul răsturnându-se. Nu stau aici să aud toate astea !

Şi Giles se ridică în picioare, trântindu-şi ziarul.

— Oh, stai jos din nou şi mănâncă-ţi micul dejun. Eu plec — poţi să încetezi să tremuri şi să arăţi atât de afectată.

El merse spre uşă şi ea se aşeză iarăşi, mâna tremurându-i când apucă ceaşca de cafea. Giles făcu o pauză, uitându-se peste umăr, cu faţa impasibilă.

— Oh, apropo, mergem la o petrecere de Crăciun în seara aceasta, dată de unchiul meu, lor-

dul Cairnmore. Nu va fi o petrecere mare, dar toți de acolo mă cunosc, așa că vreau să faci o impresie bună. Îmbracă-te cu ceva special.

Ea se simți iritată de tonul lui poruncitor.

— Să nu-mi dai mie ordine ! fi ripostă ea. Nu sunt una dintre posesiile tale, sau o servitoare — și n-o să mă gătesc pentru a-ți plăcea, sau a-ți impresiona prietenii ! N-am de gând să merg la această petrecere cu tine.

El își fixă ochii scăpărători asupra ei.

— Vei merge !

Ochii ei albaștri aruncau flăcări.

Nu mă poți obliga !

— Nu pot ? El râse și tonul lui era lejer, dar tot era o provocare și ea-l înfruntă cu fruntea sus, foarte roșie și sfidătoare. N-o lua în serios și era timpul s-o facă.

— Nu, nu poți !

— Vrei să pariem ? o ironiză el.

— Vorbesc serios, Giles ! spuse ea supărată.

— Și eu la fel, șuieră el printre dinți. Acum încetează să te mai prostești, Leonie. Această petrecere este dată pentru noi. Nașul meu vrea să te cunoască, vrea să te prezinte prietenilor noștri. Nunta noastră a fost foarte restrânsă, nici unul dintre ei nu a fost invitat ; sunt curioși. Pentru numele lui Dumnezeu, Leonie, fiecare dintre ei se așteaptă ca soția mea să fie acolo.

— Încetează de a mă mai numi soția ta ! mormăi ea cu violență. Știa că provoca o altă scenă și că era o nebunie, dar nu se putea abține.

— Asta ești ! strigă Giles în timp ce enervarea lui creștea. Ești soția mea ! Soția mea, Leo-

nie ! Începe să crezi acest lucru fiindcă este un fapt !

Faţa lui se înnegrea de supărare şi ea era bucuroasă. Spera că-şi va ieşi din fire. De ce el să-şi păstreze controlul asupra lui când ea-şi pierduse orice stăpânire asupra ei şi a emoţiilor sale ?

El făcu un pas mare, ameninţător, înapoi spre ea, iar Leonie sări din nou în picioare şi-l înfruntă fierbând.

— Eu nu sunt cu adevărat nevasta ta, aceasta nu este o căsătorie reală, este doar un aranjament legal pentru binele lui Mal.

— N-are importanţă Mal — scoate-l pe el din cauză, spuse Giles scurt.

— Cum aş putea ? El este singurul motiv pentru care te-am lăsat să-mi vorbeşti despre mascarada aceea de nuntă şi pentru care tu ai insistat să te însori cu mine !

— Oh, au existat şi alte motive, crede-mă, Leonie ! zise el ironic şi, dintr-o dată, el se apropie prea tare ca ea să se mai simtă bine, ochii lui gri scăpărând în jos către ea.

— Ce alte motive ? şopti ea cu răsuflarea întretăiată şi imediat îi veni să-şi muşte limba. Cum putuse fi atât de proastă încât să-l întrebe ? Acesta era un joc pe care Giles Kent îl jucase adesea în trecut, iar ea nu era deloc sofisticată.

Zâmbetul lui se lărgi, plin de veselie.

— Vrei să-ţi arăt din nou ? Urcă scările şi voi fi bucuros să o fac.

Ea-i pălmui faţa cât de tare putu şi el se clătină pe picioare, şocat. O privi furios, cu gura

subțiată și o linie albă în jurul ei, maxilarele strânse, ochii violeți.

— Să nu mă mai lovești niciodată, Leonie. Data viitoare s-ar putea să te lovesc și eu !

— Ar fi mai bine decât să trebuiască să mă săruți ! se răți ea la el și-i văzu mânia înscrisă pe față cu un sentiment de satisfacție că-l făcuse să-și iasă din fire. Nu mai era așa de calm acum!

Pentru o clipă, ea nu știu ce va urma — el părea atât de supărat încât ea-și simți inima în gât — dar apoi, amândoi o auziră pe Marjorie venind spre ușă, pașii ei răsunând pe podeaua din hol.

Giles se uită la ușă și înțepeni, pe față apărându-i o mască rece :

— Ascultă, spuse el cu asprime, ar fi bine să fii gata pentru petrecerea de diseară, altfel voi veni personal la tine și te voi îmbrăca, apoi te voi cără pe umăr la parter, dacă va trebui ! Și să nu crezi că glumesc, fiindcă te asigur că o voi face: Ești nevasta mea și nu doar cu numele. Dacă vrei să tragi un zid între noi doi, n-ai decât, dar îți promit că nu-ți va plăcea ce se va întâmpla.

CAPITOLUL VIII

Toată ziua Leonie oscilă între o dispoziţie şi alta ; o clipă hotărâtă să-l sfideze, în următoarea considerând că discreţia ar fi fost mai bine de adoptat. Stătu pe lângă soacră-sa cât de mult putea, pentru a-l ţine pe Giles la distanţă, dar asta nu-l opri s-o studieze, acei ochi gri ai lui strălucind ironic şi avertizator. El se va ţine de cuvânt, ea era sigură de acest lucru.

La şase şi jumătate, după ce se uitară cu toţii la ştirile de la TV, el se uită la ceas şi se ridică în picioare.

— Este timpul să faci un duş şi să te îmbraci pentru petrecere, Leonie, o anunţă el.

Mama lui zâmbi, degetele ei fiind ocupate cu tricotarea unui pulovăraş pentru copil.

— Bineînţeles, am uitat de petrecerea lui Cairnmore. O să te distrezi, Leonie. El este un om atât de amabil.

— Veniţi şi dumneavoastră ? întrebă Leonie plină de speranţă, dar soacra ei scutură din cap.

— Nu, draga mea, am fost invitată, dar aş prefera să mă culc devreme.

— Hai, Leonie, murmură Giles, prinzând-o de braţ cu degete ca nişte cătuşe.

Ea nu se putea lupta, nu în faţa mamei lui. Trebuia să-l lase s-o scoată din cameră, dar când uşa se închise în spatele lor şi ajunseră la picioarele scărilor, se smuci eliberându-se.

— Să nu mă forţezi !

— N-aş face-o dacă n-ai continua să te cerţi cu mine !

Apăru Marjorie cărând o tavă spre sufragerie, ca să aşeze masa pentru doamna Kent. Le aruncă o privire nedumerită, surprinsă. Leonie se străduia să afişeze un zâmbet îngheţat şi urcă scările cu Giles în spatele ei. Nu i se putea opune, cu Marjorie observându-i.

Grăbindu-se spre dormitorul ei o clipă mai târziu, trânti repede uşa şi încercă s-o încuie, dar cheia dispăruse.

Stătea privind şi-l auzi pe Giles de cealaltă parte a uşii, cu o voce amuzată :

— Vin să te iau când sunt gata — ai o jumătate de oră, Leonie !

Paşii lui se auziră de-a lungul coridorului şi ea căzu pe gânduri, întrebându-se ce să facă — să cedeze, sau să renunţe a merge la petrecere ?

Cum îndrăznea să-i ia cheia de la dormitor ? Cum îndrăznea s-o ameninţe ? Drept cine se credea ?

Auzi duşul lui curgând şi se uită la ceas. Timpul trecea în goană ; trebuia să se hotărască.

Dar ştia că deja se hotărâse. Era prea îngrozită de o scenă în această casă, cu soacra ei şi cu

servitorii ascultând. Giles ştia acest lucru, naiba să-l ia.

Îşi deschise şifonierul şi se uită la hainele ei. Ce să îmbrace ? N-avea multă îmbrăcăminte pentru o petrecere elegantă. Toate femeile de acolo, din această seară, vor fi îmbrăcate nemaipomenit.

Apoi ochii îi căzură pe o rochie pe care n-o îmbrăcase de multe luni. Malcom o alesese, i-o adusese s-o îmbrace la o petrecere la care merseseră în urmă cu un an. Se simţise foarte conştientă de sine în ea şi trebuia doar s-o îmbrace ca să stârnească senzaţie. Fusese rochia favorită a lui Malcom şi el o îndemnase mereu s-o îmbrace, fără succes. Un furou de satin negru, pe corp, acoperindu-i trupul de la sâni la genunchi, dar lăsând restul gol : braţele, umerii, gâtul şi începutul sânilor. Ştia că atrage atenţia bărbaţilor, dar ea nu fusese niciodată genul de fată pe care s-o bucure astfel de atenţii.

Un zâmbet supărat îi apăru pe buze. Giles voia cu ea să-i impresioneze pe „prietenii lui", nu asta voia ?

Trase afară rochia neagră, o puse în faţă uitându-se la imaginea ei din uşa oglinzii de la şifonier, apoi o aşeză pe pat şi se duse să facă un duş.

Giles îi deschise uşa o jumătate de oră mai târziu şi se opri uluit, cu ochii îngustaţi şi maxilarele strânse.

Ea se prefăcu că nu-l vede, concentrându-şi atenţia asupra unei şuviţe de păr rebele, dar bineînţeles aştepta cu nerăbdare reacţia lui faţă de felul în care arăta.

Brusc, el strigă :

— Oh, nu !

— Ce ? întrebă Leonie, făcând pe nevinovata.

— Nu te iau arătând așa ! scrâșni el și ea se întoarse să-l privească, cu ochii ei albaștri măriți și ironic-surprinsă.

— Ce vrei să spui ?

— Știi perfect ce vreau să spun, zise Giles printre dinți.

— Nu-ți place cum arăt ? murmură ea, mângâind satenul rochiei.

Ochii lui urmăriră mișcarea mâinii, peste sâni, mijlocul subțire și șoldurile rotunde și ea-l auzi ținându-și răsuflarea, văzu freamătul nărilor lui și strălucirea acelor ochi gri, duri.

— Fii atentă, sau am să-ți demonstrez cât de mult ! murmură el cu greutate și dintr-o dată Leoniei i se opri respirația.

Giles urmări cum sângele coloră obrajii Leonici și râse.

— Și n-avem timp pentru asta !

Leoniei nu-i veni în cap nici un răspuns, dar el nu-i mai așteptă replica, oricum, se uită la ceas și se strâmbă :

— Nu-i timp nici să te schimbi în ceva mai potrivit !

— Mi-ai spus să-mi pun rochia cea mai bună ! se răsti ea. Ei bine, asta este ! Era rochia favorită a lui Malcom.

Urmă o lungă tăcere, încărcată cu o tensiune pe care ea o simțea în fiecare nerv al trupului, apoi Giles se întoarse pe călcâie și ieși, spunând peste umăr :

— O să întârziem dacă nu ne grăbim !

Ea-şi luă mantoul de seară, din catifea neagră brodată cu mătase, şi-l puse, îşi luă poşeta de seară, tot din catifea, şi-l urmă mai încet, simţindu-şi picioarele reci, acum când era în drum spre petrecere.

Prietenii lui bogaţi şi snobi o vor privi cu neîncredere, scandalizaţi la vederea ei. Simţi cum îi tresare inima. De ce făcuse asta ? Oh, ea-şi spusese că-şi pune rochia neagră pentru a-l irita pe Giles, dar nu fusese adevărat.

Ştia că se înşală singură. Adevărul era că vrusese să vadă acea privire pe faţa lui, o încânta să-l excite, ceea ce era o prostie, o nebunie, fiindcă era prea periculos.

Se afla în puterea lui. Nu era suficient de rău ? De ce îi dăduse idei îmbrăcându-se în acest fel, în această seară ? Niciodată nu-i plăcuse să trăiască periculos, nu era genul de fată căreia să-i placă să facă cuceriri şi ultimul lucru din lume pe care-l dorea era să-l atragă pe Giles. Nu era aşa ?

Îşi muşcă buza, cutremurându-se. Ce, nu era aşa ? Se uită în jos pe scări, acolo unde o aştepta Giles, un bărbat înalt cu o faţă bine conturată şi un trup zvelt şi puternic în costumul lui negru de seară, şi aproape îi veni rău din cauza nervilor şi a unei dorinţe ciudate.

Oh, nu, gândi Leonie ; nu m-am îndrăgostit cu adevărat de el. Oare m-am îndrăgostit ? Asta chiar ar fi nesănătos. Nu pot să las să se întâmple asta !

Aproape se întoarse pentru a se refugia în siguranța camerei sale, dar în acel moment doamna Kent venea să le zică la revedere, ochii ei mărindu-se la vederea Leoniei în rochia foarte provocatoare.

Dumnezeu știe ce gândea, dar nu făcu nici un comentariu, spuse doar :

— Petrecere frumoasă la amândoi !

Leonie reuși un zâmbet timid înainte ca Giles să-i prindă brațul și să o conducă afară din casă la mașina care-i aștepta. George conducea, așa că Giles putea bea la petrecere. Amândoi rămaseră tăcuți în timpul călătoriei, care, oricum, nu dură decât zece minute.

Un șir de mașini trecea prin porțile mari de fier forjat, intrând în parcul din jurul lui Cairn House. George se așeză la coada procesiunii și ei se mișcară ca melcul, roțile scrâșnind pe pietriș. Uitându-se pe fereastră, Leonie văzu puțin din câmpia parcului ; siluetele unor copaci aici, petele albe încețoșate ale unei turme care păștea, dincolo.

— La ce oră să vin să vă iau, domnule ? întrebă George în timp ce le deschidea portierele în fața portalului unei case albe, mari, din secolul optsprezece, care era una dintre cele mai frumoase case ale domeniilor din Essex.

— Unsprezece și jumătate, dacă nu dau telefon să schimb ora, răspunse Giles.

Leonie se uită în sus, la Cairn House, care era altfel luminată încât se obținea efectul luminii de lună pe fațada perfect proporționată a clădirii. O văzuse de pe drum, când trecuseră pe lângă ea, dar niciodată n-avusese ocazia s-o vadă de

aproape şi, bineînţeles, nu fusese înăuntru. Era minunată, gândi ea, extaziată. Întotdeauna gândise că Warlock House era frumoasă, dar această casă făcea parte din altă categorie. Era o operă de artă.

George plecă, iar Giles şi Leonie se întoarseră spre treptele ce urcau spre portal, sub care aştepta lordul Cairnmore însuşi, o siluetă înaltă în haine de seară, părul lui cărunt strălucind în întuneric.

Giles îi puse mâna sub cot şi o conduse să-l întâlnească pe naşul lui, care zâmbea către ea cu un amestec de curiozitate şi admiraţie.

— Ea este Leonie, domnule, spuse Giles şi bătrânul întinse mâna.

— Leonie. Sunt foarte încântat să te cunosc, în cele din urmă. Îmi doresc să fi fost la nunta voastră, dar din nefericire am fost plecat în străinătate. Sper ca Giles şi cu tine să fiţi foarte fericiţi, draga mea.

Ea murmură un „mulţumesc" timid şi el zâmbi iarăşi.

— Să ştii că aceasta este o vulpe foarte şmecheră, cea pe care ai prins-o tu. O grămadă de fete drăguţe l-au vânat în trecut, dar fără succes şi nimănui nu i-a venit să creadă când a auzit că el se însoară, în cele din urmă — dar o privire asupra ta clarifică de ce tu ai reuşit unde celelalte au suferit un eşec ! Fiecare bărbat din seara aceasta o să-l invidieze. Chiar şi eu ! Giles, sper că ştii ce tip norocos eşti ?

— Bineînţeles că ştiu, spuse Giles.

Leonie îl plăcea pe lordul Cairnmore ; existau linii de umor şi blândeţe pe faţa lui, dar în acelaşi timp şi tărie de caracter.

— Sper să te văd mai des în viitor, Leonie, zise lordul şi Leonie zâmbi spre el, uşurată că era atât de binevoitor. Nu se aşteptase la această căldură.

— Mulţumesc, lord Cairnmore.

— Spune-mi Harry, o îndemnă el.

— Încetează de a mai flirta cu nevasta-mea, domnule ! interveni Giles părând amuzat.

— Flirtam ? Bărbatul mai în vârstă se prefăcu surprins, apoi îi zâmbi şmecherește. Îmi pare rău, Giles ! Dar asta este ceva cu care mi-e teamă că o să te obişnuieşti şi tu. N-ar fi trebuit să te însori cu o persoană atât de splendidă, dacă ai fi vrut ca ceilalţi bărbaţi să nu se uite la ea !

— A te uita este OK ! accentuă Giles, strecurându-şi braţul în jurul mijlocului Leoniei, cu un gest posesiv, de proprietar. Atâta timp cât totul se rezumă la asta !

Lordul Cairnmore râse tare :

— Devii un bărbat gelos, Giles ? De ce nu ? Nu te învinuiesc. Du-o înăuntru şi oferă-i o băutură. Ne vedem mai târziu.

El se întoarse pentru a-i întâmpina pe noii-sosiţi, iar Leonie şi Giles intrară într-un hol luminat cu sfeşnice, parfumat cu mari vase de flori, unde fură întâmpinaţi de fiica cea mai mare a lordului Cairnmore, Jess Cutler, al cărei soţ, Neil Cutler, era un faimos jucător de polo şi proprietar de cai.

Leonie văzuse fotografia lui Jess Cutler în ziare, destul de des ca s-o recunoască de la prima

vedere. O femeie în jur de patruzeci de ani, doamna Cutler era ea însăşi renumită ca una dintre cele mai bune călăreţe din Anglia şi avea faţa unui cal, nas subţire, frunte înaltă, coamă dreaptă şi castanie şi ochi enormi.

După ce dădu mâna cu Leonie cu care schimbară puţine cuvinte, vorbi cu Giles despre prieteni comuni, punctând conversaţia cu râsete ici şi colo.

Dintr-o dată, aceasta zise :

— Să ştii că nu-mi vine să cred ! Tu, dintre toţi oamenii, însurându-te ! Îţi spun, Neil aproape că a izbucnit în lacrimi. Crede că este o teribilă pierdere. Spunea că vrea să-ţi ceară să-i spui secretul, ca să-ţi consolezi vechile tale amice, dar dacă te întreabă, ar fi mai bine să nu-i spui, căci altfel o s-o încurci cu mine !

Giles râse.

— Nu fi îngrijorată, nu i-l voi spune !

— Aş spera să nu, zise ea cu acea voce arogantă, tare şi plină de siguranţă. Ceea ce-mi aminteşte c-ar fi mai bine să te avertizez : Steff este aici.

Leonie înţepeni, faţa ei devenind ca o mască, în timp ce mintea îi era ocupată cu ceea ce vrusese să spună doamna Cutler.

Steff ? Cine era Steff ? Apoi se lumină — doamna Cutler trebuie că se gândise la Stephanie Ibbotson, o roşcată plină de viaţă cu care Giles se întâlnea pe vremea când Malcom o adusese pentru prima dată pe Leonie pentru a face cunoştinţă cu familia lui.

Stephanie Ibbotson trebuie să fi făcut design de grădini pentru clienţii bogaţi pe moment, dar

fusese fotograf într-un timp, iar odată fusese chiar și fotomodel, când avea optsprezece ani. N-ajunsese în vârful nici uneia dintre cariere, dar avea un geniu pentru autopublicitate, ceea ce însemna că era bine cunoscută, în ciuda faptului că n-avea un succes extraordinar.

— Nu știam că este prietenă cu tine, Jess, pronunță Giles cu o figură lipsită de expresie.

Dacă știrea că Stephanie Ibbotson era acolo îl îngrijorase, el n-o arăta.

— N-aș numi-o prietenă, spuse Jess Cutler cu un ușor aer de superioritate. Ea îmi face design-ul la grădină. Știi că Neil a moștenit un conac în Suffolk de la o verișoară, anul trecut ? Locul n-a mai fost îngrijit de ani de zile ; grădina este părăginită, casa și mai rău. A trebuit să așteptăm toți acești ani pentru a intra în posesie — știi cum tergiversează lucrurile oamenii legii. Oricum, nu este posibil să ne mutăm, bineînțeles, nu așa cum arată locul, deci am făcut rost de un arhitect bun și un constructor pentru casă, iar Steff îmi face grădina.

— Este foarte talentată, murmură Giles și Leonie îi aruncă o privire.

În ce direcție ? se întrebă ea cu acreală, iar apoi el îi prinse privirea și ca se grăbi să se uite în altă parte, sperând ca el să nu-i fi citit expresia. Nu voia ca el să creadă că este geloasă. Nu era, sigur că nu. Câtuși de puțin.

— Da, face o treabă nemaipomenită ! Transformă locul ! Bineînțeles, grădina cere timp, dar deja se poate vedea că va arăta absolut fabulos... Jess se uită pe lângă Giles într-un hol de pri-

mire din spatele lui... Vorbeşti de lup şi lupul la uşă !

Leonie şi Giles îi urmăriră privirea, amândoi recunoscându-l pe tânărul care-i vorbea Stephanici Ibbotson.

— I-am spus să vină cu cineva şi ea a apărut cu un tânăr doctor foarte chipeş, zise Jess râzând. Asta dă un întreg nou înţeles cuvintelor de medicină privată, nu-i aşa ?

Nici unul dintre ei nu râse, dar Jess nu remarcă expresia lor înmărmurită. Privirea ei trecu pe lângă ei şi faţa i se lumină.

— Gerry, dragă, ce bine că ai venit !

Ea se duse cu mâinile întinse spre un alt nouvenit. Nu era surprinzător ca acela să fie un alt tovarăş din lumea cailor ; un bărbat scund, cu un aer proaspăt, o faţă aspră şi comportament obişnuit.

Giles spuse cu răceală :

— Individul care e cu Steff, nu este cel care a venit la nunta noastră ? Andrew, sau aşa ceva. Cel care ţi-a oferit un apartament ?

Leonie dădu din cap încruntându-se.

— Nu înţeleg, ce face aici ? gândi ea cu voce tare.

— Te aşteptai să-ţi rămână fidel la nesfârşit ? întrebă Giles cu o voce înţepată şi ea se înroşi.

— Andrew n-a fost niciodată încurcat cu mine. Angela era aceea cu care se vedea !

Giles o privi pătrunzător, încruntându-se.

— Angela ?

— Da. Leonie se simţea vinovată fiindcă uitase de Angela de la naşterea bebeluşului Malcom.

Atât de multe se întâmplaseră, atâtea avusese în cap... Ar fi trebuit să-i scriu sau să-i dau telefon, spuse ea cu un regret. A venit să ne vadă pe Mal şi pe mine când eram în spital, dar de atunci n-am mai văzut-o. Am stat mereu cu gândul la ea, dar întotdeauna am avut atâtea de făcut. Poate că ea şi Andrew s-au despărţit ? Sper că nu ; el este atât de drăguţ şi Angela era serios ataşată de el.

— După felul în care îl priveşte Steff, m-aş hazarda să bănuiesc că şi ea este prinsă serios de el, spuse Giles cu un soi de venin şi Leonie se întrebă dacă era gelos. Care dintre ei sfârşise relaţia — Giles sau Stephanie Ibbotson ? Ce simţise el pentru ea ? Inima Leoniei tresări când se uită peste încăpere, la cealaltă fată. Stephanie Ibbotson era frumoasă, atât de vibrantă cu ochii ei verzi şi părul roşu, silueta ei dinamică şi sexy în rochia verde de mătase de culoarea jadului. O făcea pe Leonie să se simtă lipsită de culoare şi plicticoasă.

— Asta pare să te enerveze, spuse Giles cu un ton muşcător.

Oprindu-se, Leonie se uită la el, bâlbâindu-se :

— Ce ? Nu... eu... de ce ? Nu cred că Andrew este tipul care să-şi schimbe prietenele ca pe ciorapi.

Giles răbufni iritat.

— Nu ştii cine a rupt-o — el sau prietena ta Angela. Ea a avut ceva bărbaţi în viaţa ei, nu-i aşa ? Nu este genul de femeie chiar fidelă.

Întorcându-se, Leonie zise :

— N-o cunoşti suficient de bine ca să spui aşa ceva !

— Malcom a vorbit despre ea în câteva rânduri. Mi-am făcut o idee clară în privinţa felului cum este.

— Angela n-a avut noroc cu bărbaţii, murmură Leonie. Întotdeauna s-a orientat la cel care nu merita.

— Explicaţie clasică pentru bărbaţi şi femei, replică sec Giles şi ea nu era prea sigură ce înţelegea el prin asta. Exista ceva în expresia lui care o făcu să simtă că nu se referea numai la Angela. Întotdeauna îi arătase clar că gândea că ea nu era fata potrivită pentru Malcom — pe un plan subtil, spunea acest lucru din nou ?

Ea-i întâlni ochii supărată, reacţionând mai mult la ceea ce credea că el insinuează, decât la ceea ce spusese într-adevăr :

— De ce eşti întotdeauna atât de critic ? Ce te face expert în această problemă ? Şi să nu spui nimic de Angela — este cea mai bună prietenă a mea, o cunosc de când am mers împreună la şcoală !

Giles râse dintr-o dată, faţa lui relaxându-se.

— Oh, mă ridic împotriva libertăţii femeilor ? Ei bine, nu voi mai spune nici un cuvânt. Angela este perfectă, bineînţeles.

Leonie îşi muşcă buzele şi râse şi ea.

Stăteau acolo zâmbind unul la altul ; Leonie simţea cum o cuprinde o fericire ciudată ; se simţea uşoară ca un fulg, ca şi cum putea zbura, şi liberă ca o pasăre. Aproape îi venea să creadă că dacă ar încerca ar fi în stare să zboare. Nu-şi aminti să fi fost atât de fericită de multă vreme, şi era uluitor, incredibil, fiindcă asta însemna că Giles o făcuse fericită doar zâmbindu-i, iar asta

putea fi înspăimântător — dacă se lăsa în voia acestui sentiment. Oare devenea atât de important pentru ea ?

— Leonie ? se auzi o voce uimită lângă ea, o clipă mai târziu, și cu greutate își dezlipi ochii de privirea lui Giles, întorcându-se să se uite la celălalt bărbat care se apropiase de ei.

— Oh... Andrew... se bâlbâi ea, cu voce nesigură și răgușită pentru că încă vibra de fericirea intensă pe care o simțise când Giles îi zâmbise.

— Nu-mi pot crede ochilor ! spuse Andrew, uitându-se la felul în care rochia neagră de satea îi reliefa toate rotunjimile corpului... Zâmbi șmecherește. Scuză-mă că mă uit așa la tine, dar ultima dată când te-am văzut arătai altfel.

— Eram însărcinată în șapte luni la acea vreme ! râse ea ușor.

— Deci iată-te ! râse Andrew, apoi prinse privirea lui Giles care se încruntă și se opri din zâmbet. Felicitări pentru fiul tău, zise el repede, schimbând subiectul. Am auzit despre el de la Angela.

Leonie îi aruncă o privire nesigură, întrebându-se dacă să-i pună sau nu întrebarea care urma logic.

— Ce face ea ? N-am văzut-o de un secol.

— Nici eu, răspunse Andrew strâmbându-se. A primit o slujbă în lumea filmului, face costume și a plecat să lucreze în Spania pentru trei luni. La început am primit câteva cărți poștale și telefoane, apoi nimic, așa că nu știu dacă o voi mai vedea.

Leonie îi luă în mod impulsiv mâna, strângându-i-o cu căldură.

— Îmi pare rău, Andrew. Angela întotdeauna...

Ea nu știa cum să formuleze fraza, dar Andrew făcu o grimasă și o termină pentru ea.

— Este cam schimbătoare, vrei să spui ? Dar mi-am dat seama acum de acest lucru. Credeam că între noi exista ceva special și am fost la pământ câteva săptămâni, dar acum mi-a trecut. Am cunoscut această fată extraordinară... zâmbi și Leonie râse.

— Îmi pare bine, zise ea și el o înconjură cu brațul, îmbrățișând-o frățește.

— Ești atât de dulce, Leonie !

O clipă mai târziu se auzi un foșnet de mătăsuri și apoi Stephanie Ibbotson interveni.

— Giles, ce se petrece aici ? O să-l lași pe fiecare bărbat de aici să facă dragoste cu soția ta ?

— Credeai că o să-l trântesc la pământ pe noul tău prieten ? se interesă Giles suav.

Stephanie râse, nepărând deloc amuzată.

— Dragă, ce primitiv și excitant — te cred în stare !

— Și ai dreptate, spuse Giles printre buzele strânse.

Stephanie își plimbă o mână în sus și în jos pe brațul lui, simțindu-i mușchi.

— Îmi plac bărbații periculoși ! se miorlăi ea și Leonie strânse din dinți ; n-o plăcea pe Stephanie Ibbotson. Nu, spuse Stephanie, părând să șovăie. Nu, nu strica petrecerea. Sunt sigură că Andrew o să fie băiat bun, nu-i așa, Andrew, dragule ?

Andrew îi aruncă un zâmbet nesigur. El nu era un tip ultrasofisticat şi nu ştia dacă să ia vorbele ei drept glumă.

— Hai, Steff ! Nu crezi că chiar îi fac curte Leoniei ? mormăi el, întunecându-se la faţă. Pe cuvântul meu !

— Asta s-o creadă fraierii, spuse Stephanie cu o privire ameninţătoare. Îşi puse braţele în jurul gâtului lui Giles, se lipi de el şi-l sărută, întârziind cât mai mult.

Mâna acestuia îi cuprinse în mod automat mijlocul şi Leonie simţi o înţepătură de durere atât de puternică încât respiraţia i se tăie. Mişcată, ea gândi : „sunt o proastă ; este ultimul bărbat de care să te îndrăgosteşti şi este o nebunie să simţi această gelozie, fiindcă lui nu-i pasă nici cât negru sub unghie de mine, s-a căsătorit cu mine doar pentru a păstra controlul asupra copilului fratelui său, asupra părţii din moştenire a lui Malcom. Nu trebuie să-l iubesc".

Dar cum să te opreşti ? A spune „încetează" să iubeşti era ca şi cum ai încerca să pluteşti după ce ai sărit dintr-un avion, fără paraşută. Poţi să fii în stare să pluteşti pentru puţină vreme, dar mai curând sau mai târziu, gravitaţia triumfă şi te prăbuşeşti, ca Icar, zdrobindu-te de pământ, după ce ai zburat prea sus.

— Vino-ţi în fire, Steff ! pronunţă Giles şi Leonie se uită cu şovăială în spate, ca să-l vadă cum o ţinea pe Stephanie la lungimea braţului, mâinile lui ţinându-i umerii.

Stephanie se uita la el printre gene, cu ochi ca de pisică şi Leonie o observa cu severitate, urând-o.

— Dragule, ești cel mai sexy bărbat pe care-l cunosc ! susură cealaltă femeie, gura ei rotunjindu-se de satisfacție, ca a unei pisici după ce dăduse lovitura la smântână.

Andrew înțepenise și era palid. Încruntându-se, se întoarse și se îndepărtară. Steff se uită după el, gura ei strâmbându-se.

— Oh, dragă, cineva este bosumflat !

Pe gura lui Giles existau urme din acel ruj țipător. Leonie se uită cu dezgust la el. Giles îi întâlni privirea, îi citi expresia fără nici un fel de îndoială și o împinse pe Stephanie. Scoțând o batistă, își șterse gura, dar Leonie știa că nu va fi în stare să-și șteargă din minte amintirea Stephaniei în brațele lui. Oh, ea știuse întotdeauna că el avusese aventuri ; Malcom râsese, aproape se lăudase cu asta. Era mândru de succesul fratelui său mai mare la femei. Dar acum Leonie îl văzuse cu una din femeile lui și o durea.

— Ar fi mai bine să te duci după noul tău amorez, dacă nu vrei ca altcineva să ți-l sufle, o îndemnă Giles și Leonie se întrebă dacă-l durea s-o vadă cu Andrew sau cu oricare alt bărbat.

Ce simțea el în realitate pentru Steff ? Durerea o înțepa ca un cuțit pe dinăuntru și trebui să strângă tare din buze pentru a-și opri un strigăt de suferință.

— El este foarte drăguț, spuse Stephanie cu un zâmbet pieziș. Ne vedem mai târziu, Giles, distracție plăcută !

O ignoră pe Leonie și se îndepărtă. Giles o privi cercetător pe Leonie.

— Tot în dispoziţie proastă ? Hai, vino să-mi cunoşti câţiva prieteni şi încearcă să fii politicoasă şi să zâmbeşti, pentru numele lui Dumnezeu !

Ea nu-l contrazise — era prea ocupată să-şi stăpânească durerea din piept. Ascultătoare, îl urmă, cu un zâmbet îngheţat pe faţa palidă, sperând ca el să nu-i observe nefericirea.

Restul petrecerii păru să treacă în felul unui vis ciudat ; vorbi cu oameni fără să ştie ce spunea sau cine erau aceştia, sorbi şampanie, ronţăi câte ceva de la masa elegantă sub formă de bufet, deşi în realitate nu voia nimic şi totul i se părea total ireal.

Giles o prezentă unui grup de prieteni ai lui şi ea îi plăcu pe unii foarte mult. Unii erau politicoşi, unii calzi şi prietenoşi, alţii nu erau nici una nici alta, şi ei nu-i scăpă curiozitatea de pe feţele oamenilor când îi vorbeau.

Fiecare ştia, bineînţeles, că ea şi Giles se căsătoriseră doar cu câteva săptămâni înainte ca ea să aibă un copil şi era clar că musafirii de la petrecere şopteau despre asta în fiecare colţ. Era conştientă că este observată, intens conştientă de privirile fascinate sau scandalizate, sau cu un amestec de dezaprobare, neplăcere şi invidie.

Ea reuşi să reziste retrăgându-se în spatele unui perete, pretinzând că nu-i pasă sau nu este conştientă de aceste reacţii, zâmbea doar şi purta mici conversaţii, nepermiţând nimănui să se apropie de fapt de ea. Spera să-i fi convins pe mulţi dintre ei, dar ştia că nu-l prostea pe Giles, care continua s-o privească pătrunzător, încruntându-se.

Se pare că nu-l păcălise nici pe Andrew.

— N-arăţi prea fericită, îi spuse el la un moment dat, în cursul serii.

— Nu ? Râse cu amărăciune, dorindu-şi ca el să nu fi avut atâta spirit de observaţie. Presupun că am avut un an dificil.

— Ştiu că ai avut, Leonie, o aprobă Andrew cu blândeţe. Trebuie să fi fost un stres enorm ca să treci prin tot ceea ce s-a întâmplat. Sper doar ca această căsătorie a ta să nu înrăutăţească lucrurile.

— Angela vorbeşte prea mult ! se strâmbă ea.

El râse.

— Chiar aşa ? Îmi pare rău dacă te deranjează că ştiu.

El avea o faţă înţelegătoare şi un zâmbet fermecător.

— Nu, nu mă deranjează, răspunse ea zâmbindu-i la rândul ei. Şi sunt multe lucruri care compensează răul ; am un bebeluş drăguţ şi sunt bogată — ce altceva mai pot cere ?

— Dacă pot să fac ceva pentru tine... se oferi Andrew şi ea-l privi cu recunoştinţă.

— Mulţumesc, eşti foarte amabil, Andrew.

În acel moment Giles veni spre ei şi interveni scurt :

— Ar trebui să fim pe drum. N-ai spus că voiai să te întorci să hrăneşti copilaşul ?

— Îl mai hrăneşti încă noaptea ? întrebă Andrew cu interes profesional şi zâmbind.

Leonie scuturâ din cap.

— De obicei doarme până la ora alăptatului de la ora şase dimineaţa, dar uneori este mai flămând şi se trezeşte în timpul nopţii. Se întâmplă

din ce în ce mai rar, slavă Domnului. Pot conta pe un somn neîntrerupt în timpul nopţii.

— Pare a fi un copil perfect, glumi Andrew. Trebuie să-l cunosc pe acest individ !

— Data viitoare când te duci la mama ta, opreşte-te şi fă-ne o vizită ! îl invită Leonie impulsivă.

— Plecăm acum, sau nu ? interveni Giles înainte ca Andrew să răspundă. Îi prinse braţul şi începu să se îndepărteze, trăgând-o fără a-i da timp să-i ureze noapte bună lui Andrew.

Se opri din drum, doar pentru a schimba câteva cuvinte cu naşul lui.

— Minunată petrecere — ne-am distrat grozav. Mi-e teamă că trebuie să plecăm, ne aşteaptă maşina afară. Mulţumesc că ne-aţi invitat.

— Îmi pare bine că te-ai distrat, băiete, spuse lordul Cairnmore cu ceva asemănător ironiei. Eu n-am fost sigur că a fost aşa... Giles se încruntă şi naşul lui zâmbi, apoi reluă... Leonie, a fost o plăcere să te cunosc şi în curând voi trece să-l văd pe ultimul venit în familia Kent.

Ea-i zâmbi cu căldură.

— Aştept cu nerăbdare să vă văd, lord Cairnmore.

— Harry, îi reaminti el aplecându-se s-o sărute pe obraz.

— Noapte bună, sir, spuse Giles cu acea voce ascuţită, trăgând-o şi ieşind din casă.

Noaptea de iarnă era rece. Nu existau nori pe cer, stelele străluceau deasupra, dar Leonie n-avu timp să se uite în sus şi să le admire. George îi

aştepta ; intrară în maşină şi peste câteva clipe erau în drum spre Warlock House.

Ea stătea şi privea pe fereastră. Giles se uită la ea ca şi cum ar fi urât-o — iar ea era nebună după el. De ce era viaţa ca un iad ?

CAPITOLUL IX

Doamna Kent era în pat la ora la care se întoarseră la Warlock House şi cele mai multe din încăperi erau în întuneric. Leonie se întoarse imediat spre scări, spunând peste umăr când începu să urce :

— Sunt obosită — o să-l controlez pe Mal dacă doarme şi mă voi duce la culcare, cred.

Giles nu răspunse ; păşi în camera de zi unde o veioză aşezată într-un colţ lumina discret încăperea. Ea auzi sunetul unei sticle şi ceva care se turna într-un pahar. Oare nu-i fusese de ajuns cât băuse la petrecere ? Nu că părea beat, îl cunoştea acum suficient de bine ca să ştie că are un cap tare şi putea bea destul, fără să se vadă.

Leonie se opri în dreptul camerei copilului şi ascultă. O lăsase pe Susan să aibă grijă de copil, dar nu era nici urmă de ea. Dormea într-o cameră de cealaltă parte o coridorului, vizavi de cea a copilului, dar după ce se culcase atât de târziu cu o noapte în urmă, Susan adormise probabil repede şi poate că dormise chiar dacă bebeluşul plânsese.

Deschise ușa cu grijă și intră în vârful picioarelor, ascultând înainte de a se apropia de patul în care dormea micuțul. Nu aprinsese lumina, dar putea vedea bine la lumina ce intra de pe coridor. Acesta era adormit, cu o mână scoasă afară, fața fiindu-i roșie de somn, respirația foarte ușoară. Leonie era tentată să se aplece și să-l sărute, dar asta l-ar fi trezit, așa că după o clipă, se retrase închizând ușa fără zgomot. Cu oarecare noroc, el ar putea dormi până dimineața.

În camera ei, își zvârli pantofii cu tocuri înalte și căscă, realizând doar acum cât îi era de somn, se întinse și apucă fermoarul de la spatele rochiei negre. Ca să se dezbrace îi era aproape la fel de greu ca atunci când o îmbrăcase. Trebuia să fii un fel de contorsionist ca să reușești.

Nu fusese în stare să-și încuie ușa fiindcă cheia era tot în posesia lui Giles, dar înainte de a se băga în pat, va pune un scaun la ușă ca să se asigure că aceasta nu putea fi deschisă de afară. Nu că îi era frică de el ! Locuia aici de câteva luni, de-acum și Giles nu încercase niciodată să intre în această cameră.

Fermoarul alunecă, ea-și scoase rochia și o atârnă cu grijă în șifonier, apoi se așeză pe marginea patului pentru a-și scoate ciorapii. Rămăsese într-un corset negru care-i înălța sânii, strângându-i mijlocul subțire și făcându-i o siluetă ca o amforă. Se sfârșea deasupra coapselor cu o dantelă neagră, foarte sexy pe pielea ei albă.

Și ciorapii ei erau negri, foarte scumpi și fini. N-avu timp să-i scoată. Ușa se deschise și intră Giles și ea stătea acolo cu un genunchi ridicat

pentru a-şi desface jartiera care-i ţinea ciorapul.

Giles nu spunea nimic, doar stătea acolo privind, iar inima ei bătea atât de puternic încât crezu că o să leşine.

— Ieşi din camera mea ! şopti ea.

— Deci asta era sub acea rochie neagră sexy ! spuse el.

— Ieşi ! spuse ea încercând să pară supărată, dar temându-se că părea prea speriată.

— M-am întrebat toată seara, fu tot ce spuse el, dominând-o într-un fel care o făcea şi mai nervoasă. Pariez că o grămadă de bărbaţi au făcut şi ei la fel. I-am văzut observându-te, cu ochii ieşiţi din orbite, unii chiar imaginându-şi că ajunseseră sub această rochie.

Ea nu putea striga la el, de teamă să nu-l trezească pe Malcom. Foarte roşie, mormăi supărată :

— Destul ! Pleacă.

— Nu încă, pronunţă el. Nu înainte de a sta de vorbă.

— La ora asta ? Nu ştia ce caută el aici, dar încerca să nu arate îngrijorată fiindcă simţea că asta îl va face mai periculos. În fond, este foarte târziu, spuse ea pe un ton forţat politicos. Orice ai avea de spus, poate aştepta.

— Nu, nu poate, răbufni el.

— Uite, ripostă ea. Mă pregăteam de culcare.

— Văd, spuse el şi ochii lui se plimbară peste trupul ei abia acoperit cu o obrăznicie ironică, şi asta o făcu să vrea să-l lovească.

Cum îndrăznea să se uite la ea aşa ?

— Şi noi n-avem nimic despre ce să vorbim ! îl înfruntă ea.

— Știi că nu-i adevărat, Leonie, murmură el și apoi, spre șocul și uluirea ei, îngenunche în fața ei.

Ea se uită în jos spre el, cu ochii ei albaștri mariți și pupilele negre ca smoala.

— Aici sunt, la picioarele tale, o anunță Giles cu o ușoară ironie, și apoi, în timp ce ea era descumpănită de remarcă, mâna lui se urcă și-i atinse coapsele.

Leonie răsuflă tăcut, înțepenind.

— Ce crezi că faci ?

— Poți vedea ce fac. Giles începu să-i desfacă ușor jartiera de la ciorapi, degetele lui reci îi pipăiau pielea. Un fior de excitare o parcurse, deși îi venea să-și tragă palme pentru că-i răspundea așa.

— Oprește asta ! șopti ea pentru a ascunde ce simțea în realitate.

El o privi pe sub gene, cu gura strâmbată de veselie.

— Vrei să-i scoți, nu ? Nu erai pe cale de a-i scoate când am sosit ?

El îi dădu acum un ciorap în jos, prelungind momentul și ea începu să tremure violent.

— Dar prefer s-o fac singură !

El râse zeflemitor.

— Da, dar mie-mi place cu mult mai mult !

Pielea ei ardea ; nu-i trecea nimic de spus prin minte și în timp ce ea încerca să-și vină în fire, el era foarte ocupat !

Un ciorap era scos complet, și începu să i-l dea jos și pe al doilea, vârfurile degetelor lui trimițându-i un fior când atinseră partea interioară a coapselor, într-un contact intim.

— Ai picioare extraordinare, constată el uitându-se la ele. Glezne subțiri, picioare drăguțe și o piele atât de mătăsoasă.

Celălalt ciorap era scos și el, picioarele erau goale și el le mângâia de la coapse la călcâie, provocându-i fiori de-a lungul șirei spinării. Ea își trase piciorul din mâna lui și se ridică, neștiind cum să-l facă să plece.

Se ridică și el în picioare și înainte ca ea să se poată îndepărta, îi prinse umerii goi, forțând-o să se întoarcă cu fața la el, trupurile lor aproape atingându-se.

El era încă în costumul lui de seară ; ținuta de gală îl făcea să arate și mai înalt, în contrast ciudat cu semigoliciunea ei, în corsetul negru. Era ca o scenă dintr-un tablou impresionist, senzuală, sugestivă. Leonie o găsea tulburătoare și excitantă în același timp, și asta o irita și mai mult.

— Lasă-mă ! protestă ea, luptându-se.

— Nu până când nu vom avea acea convorbire !

— Putem vorbi mâine.

— Am așteptat destul până acum, spuse Giles furios, fața întunecându-i-se. Și în seara asta mi-am dat seama să nu-mi pot permite să mai aștept, căci altfel va fi prea târziu.

Ea îl privi nedumerită, încruntându-se.

— Despre ce vorbești ?

— Despre ce crezi că vorbesc, pentru numele lui Dumnezeu ? Această mascaradă de căsătorie, Leonie !

Ea se întoarse înghețată, simțind că-i vine să leșine, întrebându-se nefericită dacă Giles era pe

cale să-i sugereze că era timpul ca ei să se despartă, timpul să se termine această căsătorie lipsită de înţeles.

Ea înghiţi, ridicându-şi obrazul.

— Bine, voi pleca atunci când vei spune, şi putem divorţa sau anula căsătoria, după cum vrei, dar îl vreau pe Mal cu mine ; nu ţi-l las ţie !

— Nu va exista nici un divorţ, şuieră el, încruntându-se. Nici un divorţ, nici o anulare — şi n-ai să pleci nicăieri. Eşti nevasta mea şi o să rămâi chiar aici, cu mine.

Ea se uită la el năucă, prea zăpăcită ca să rumege ce-i spusese el.

— Dar... atunci... nu înţeleg. Ce voiai să-mi spui ?

El râse scurt, braţul lui o înconjură, mâna i se aşeză pe spatele ei gol, forţând-o să se apropie de el până când trupurile lor se contopiră.

— Chiar asta ! Este timpul să-ţi dai seama că eşti soţia mea şi că aceasta o să fie o căsătorie adevărată.

În timp ce el murmura cuvintele, îl simţi cum îi desface fermoarul de la corset, îl desface şi începe să-l tragă în jos. Ea scoase un suspin şocat.

— Nu face asta !

Mintea ei era răvăşită. Ce se întâmpla ? Se dăduse de gol în seara asta ? Ghicise că ea este îndrăgostită de el ? Trebuie să fi ghicit, căci altfel n-ar face asta, nu s-ar afla acum aici, încercând să facă dragoste cu ea !

Amărăciunea o făcu să-şi închidă ochii. El era un oportunist fără scrupule. Cum putea fi altfel ?

Ei văzuse brusc ceea ce simţea ea şi trăgea foloase de pe urma acestui fapt, nepăsându-i de consecinţele ce s-ar fi răsfrânt asupra ei.

Precis el nu era îndrăgostit de ea. Văzuse furia rece în ochii lui când o privise în seara aceasta la petrecere. Era aceeaşi privire pe care o văzuse de atâtea ori în trecut, când se cunoscuseră prima oară, când fratele lui o adusese acasă şi spusese familiei că o să se căsătorească cu ea.

Ar distruge-o dacă el ar profita de ea. S-ar adăuga o altă amintire amară celorlalte, jignirilor şi umilinţelor la care o supusese în trecut, dar de data aceasta ea se va uri şi dispreţui pe sine dacă i s-ar da, şi pentru sentimentele prosteşti pe care le încerca pentru el.

— Nu ! continua ea să zică din ce în ce mai supărată, încercând să se lupte să scape, încercând să se îndepărteze, dar el era mai puternic şi ea nu-l putea opri. În cele din urmă, corsetul căzu pe duşumea şi ea rămase goală în braţele lui, tremurând din cap până-n picioare, şi în lacrimi.

— Eu nu te voi... Lasă-mă... Te urăsc, gemu ea.

— Este foarte rău, mormăi Giles. Fiindcă n-am să-ţi dau drumul, Leonie ! Am ajuns la capătul răbdării !

El îşi coborî capul şi valuri sălbatice de şoc o pătrunseră când gura lui îi mângâie umărul gol. Nu se putea trage înapoi şi nu putea să suporte ca el să-i vadă faţa, să-i citească expresia, să bănuiască ce efect avea asupra ei. Cu un geamăt ea-şi îngropă capul lângă cămaşa lui şi încetă să se mai lupte, trupul înfiorându-i-se sub

alunecarea mătăsoasă a degetelor lui pe piele, o explorare a trupului ei, care trimitea valuri de căldură şi dorinţă neputincioasă prin toată fiinţa ei.

Dintr-o dată, degetele lui îi cuprinseră obrazul şi-i ridicară faţa, dându-i-o spre spate până când ea trebui să se uite în sus, cu un sentiment de şoc atât de intens încât părea ca un cutremur, în ochii lui gri. Credea că-l cunoaşte destul de bine până acum, dar în noaptea aceasta el era un străin, cu faţa lui sculptată în planuri ciudate, gura largă şi senzuală, ochii scăpărători.

Leonie îl privea şi ea, imobilă, ca un şoarece hipnotizat de un şarpe. Capul ei se întoarse greu. Îşi ţinu răsuflarea, tremurând. Indiferent dacă o ura sau nu, nu era nici o îndoială, el o dorea şi gândul o făcu să i se înmoaie picioarele, agăţându-se de el pentru a nu cădea.

— Giles, să nu...

— Nimic nu mă poate opri acum, o anunţă el cu tărie. Nu mai pot suporta. Am aşteptat destul... mi se pare că o viaţă întreagă şi nu doar un an. După ce a murit Malcom, bineînţeles, ştiam că este prea curând chiar şi să mă gândesc la asta...

Ea îngheţă, uitându-se la el.

— Ce ?

Ce spusese el ? După ce Malcom a murit ? Ce voia să spună prin „prea curând să mă gândesc la asta“ ? La ce ?

El nu-i dădu ocazia să întrebe ; vorbea repede, cu o expresie hotărâtă :

— Mi-am spus că ar trebui să aştept câteva luni înainte de a lua din nou legătura cu tine,

dar apoi mama ta mi-a zis c-ai plecat în Italia în vacanță și mi-am asumat riscul de a te urma acolo...

— Ce ? spuse ea iarăși, nevenindu-i să creadă și văzu cum o roșcată întunecată îi cuprinde fața.

Vocea lui deveni mai profundă, se aspri.

— Da. Te-am urmărit. Puteam să trimit pe altcineva — nu era nevoie să merg chiar eu — în acea călătorie comercială, dar faptul că veneam tocmai când erai acolo mi se părea de bun augur. Nu puteam trece peste ocazia asta, așa că am mers, și când am ajuns la hotelul tău mi s-a spus că erai plecată în acea zi, într-o excursie la Ravenna, deci te-am urmărit acolo și te-am văzut. Deși erai mai prietenoasă ca niciodată, ai plâns pe umărul meu și era evident că încă mai sufereai pentru Malcom. Eram un prost care-și pierde timpul, așa că n-am mai bântuit prin împrejurimi.

Era atât de înmărmurită să audă că nu fusese nici o coincidență că el se aflase la Ravenna încât nu putea să spună nimic, ci doar stătea și îl privea.

El se mișcă neliniștit, cu gura ușor bosumflată. Nu-i plăcea să recunoască toate acestea — era umilitor să-și mărturisească sentimentele — dar strânse din dinți cu încăpățânare și continuă :

— Deci am zburat înapoi spre casă, spunându-mi că era prea devreme și m-am pus pe așteptat pe cât de răbdător puteam. Mă gândeam să-ți mai dau încă șase luni și să încerc iarăși... Râse scurt... Și apoi am descoperit că erai însărcinată ! Doamne, ce șoc a fost !... Gura lui se

schimonosi. Dacă Malcom ar fi știut, ar fi râs de s-ar fi prăpădit.

Ea se cutremură, observându-l jenată și văzând lucirea de gelozie din ochii lui gri.

— Am fost mișcat până în străfunduri, spuse el cu asprime. Simțeam cum Malcom iese din mormânt, pretinzându-te. Eram gelos pe fratele meu chiar și după ce murise !

Giles își trecu o mână peste față, oftând.

— Nu mai știam ce să fac cu mine însumi, dar când prima reacție a dispărut, mi-am dat seama că te iubeam la fel de tare și te voiam, iar copilul era o parte din tine, deci am ajuns să-l iubesc și pe el. Am văzut că acest copil va schimba totul — pentru un motiv : îmi dădea o scuză ca să te văd și să rămân în legătură cu tine. Am realizat că bebelușul va putea fi puntea pe care o căutam — o cale de comunicare între noi.

Ea era uluită ; el o făcea să vadă ultimul an într-o lumină diferită și nu era sigură cât să creadă din cele spuse.

— Bineînțeles, toate amenințările mele de a fi tutorele lui, de a ți-l lua, erau apă de ploaie ! Nici un tribunal n-ar fi acceptat pretențiile mele, și eu o știam.

— Ai făcut toate acestea ! exclamă ea uimită.

— Te voiam cu atâta disperare încât aș fi spus orice, recunoscu el. Nu mă așteptam ca tu să mă crezi ; orice avocat ți-ar fi spus că vorbeam tâmpenii, și nici un tribunal nu ți-ar fi luat copilul sau nu m-ar fi făcut tutorele lui, cât timp erai în viață. Dar nădăjduiam să te sperii, orice, numai să rămân în legătură cu tine și bebelușul,

mai ales după ce mi-ai spus că te mutai cu Andrew Colpitt...

Ea se înroşi indignată şi spuse înţepată :

— N-am spus nimic de felul acesta ! Acel apartament aparţinea mamei lui Andrew ; îl ţinea pentru el, dar acesta nu-l folosea fiindcă locuia la Londra şi, pentru că se întâlnea cu Angela, mi l-a oferit mie ! Continui să-ţi spun — între mine şi Andrew n-a fost niciodată nimic.

El făcu o grimasă.

— Bine, poate că n-a fost, dar asta nu înseamnă că el nu te place.

— Sincer, rosti ea cu o voce răguşită, mi-e greu să cred toate astea ! Nici nu mi-a trecut prin cap că... Nu-i putea susţine privirea şi se uită din nou în jos... Că tu... mă plăceai...

— Te plăceam ? Doamne-Dumnezeule, am petrecut multe ore treaz, încercând să mă abţin să pun mâna pe tine !

Faţa ei ardea.

— Simţeam că te înfurii doar când te uitai la mine !

— Aşa este, spuse el scurt. Deveneam nebun din cauza frustrării — bineînţeles că eram furios ! A trebuit să aştept atât de mult, lună după lună...

Ea tremura din cauza emoţiei din vocea lui — măcar de l-ar putea crede ! Dacă Giles o iubea, puteau fi fericiţi, această căsătorie ar fi una adevărată până la urmă. Dar dacă el mintea ?

— Şi de când ai avut copilul, spuse el cu severitate, mi-era frică să nu mă mişc prea repede pentru a nu mă îndepărta de amândoi, dar în noaptea asta mi-am dat seama că am fost un

prost. Trebuia să stau acolo şi să te văd flirtând cu alţi bărbaţi.

— Nu flirtam !

El îşi întoarse ochii furioşi spre ea.

— Oricum ai numi asta, n-o să te mai urmăresc cum îi zâmbeşti lui Andrew Colpitt aşa, din nou !

— Eşti sigur că nu eşti gelos din cauză că era cu Steff ? îi azvârli ea, scoasă din fire de propria ei gelozie şi el se uită la ea, sprâncenele împreunându-i-se.

— Gelos pentru Steff ? Scoase un mic hohot de râs. Eşti nebună. Dacă aş fi fost prins serios de Steff, n-aş fi rupt-o cu ea. S-a terminat fiindcă am ştiut că nu simţeam nimic pentru ea şi nu era corect să continui s-o văd, când ştiam că nu voi simţi niciodată altfel.

Leonie nu-şi putu opri un lung oftat de uşurare, trupu-i tremurând în braţele lui.

Giles o observa cu intensitate.

— Leonie ? întrebă el cu o ardoare răguşită. Ai fost... ţi-a păsat... despre Steff şi mine ? A avut importanţă ?

Ea se uită în jos, pleoapele coborându-i pe obrajii încinşi şi nu putu scoate o vorbă.

— Draga mea, spuse Giles cu răsuflarea întretăiată şi-i sărută gâtul, obrajii, gura, sărutări rapide şi fierbinţi care o făcută să se învârtească totul cu ea.

Încă nu era sigură ce se întâmpla — cum îi spusese el ?

— Draga mea, pronunţă el iarăşi cu o voce emoţionată şi ea se uită la el, cercetându-i faţa

pentru o dovadă, pentru un semn că el crede asta, că nu folosea cuvântul la întâmplare.

El o ridică în braţe şi o duse până la pat, lungind-o cu tandreţe, ca şi cum ar fi fost din porţelan şi s-ar fi putut sparge. Când îngenunche lângă ea pe pat, mâna lui îi netezi părul blond, înlăturându-l de pe faţă.

— Am aşteptat atât de mult clipa asta, şopti el. Mi-e frică să te ating ca să nu mă trezesc şi să-mi dau seama că visez doar. Am avut acest vis de prea multe ori ; nu se poate întâmpla cu adevărat.

Uşor, el plimbă un deget peste faţa ei ; peste frunte, nas, obraji, gură, bărbie, privind-o tot timpul în ochi.

— Eşti frumoasă, spuse el. Atât de frumoasă încât mi s-a tăiat răsuflarea când te-am văzut prima dată — o singură privire şi mi-a fost de-ajuns să înnebunesc, dorindu-te. Doamne, dacă te-aş fi întâlnit eu primul, în loc de Malcom, mă gândeam, dar ştiam că eram un prost, pentru că era clar că nici măcar nu mă plăceai.

Era adevărat, gândi ea încruntându-se. Nu-l plăcuse, chiar înainte de a-l cunoaşte. Malcom îi spusese atât de multe despre fratele lui mai mare, c-o întorsese împotriva lui. Fusese intenţionat ? Se întreba pentru prima oară. Vrusese Malcom să-i facă duşmani ?

Chiar dacă vrusese sau nu, el nu minţise totuşi. Îi spusese că Giles nu era de acord ca fratele lui să se întâlnească cu ea şi asta fusese adevărat, în special după ce Giles o cunoscuse, după propria lui mărturisire.

Ştiuse că Giles era furios ; nu bănuise de ce, dar intrase în rezonanţă cu vibraţiile lui şi le resimţise. Oh, îşi spusese că va găsi o cale să se împrietenească şi cu Giles şi cu doamna Kent, dar în interior se înarmase deja pentru un conflict şi la asta se ajunsese după ce îi cunoscuse. Război pe faţă !

Cu blândeţe, ea spuse :

— N-ai făcut lucrurile uşoare, pentru ca să te plac, aşa-i ? Tu şi mama ta aţi fost limpezi precum cristalul în privinţa faptului că nu eram dorită.

— Oh, erai dorită ! murmură el, cu un amestec de pasiune şi râs în ochi.

Mişcându-şi mâinile în jos, el o mângâie tandru, se uită la trupul ei cu o intensitate care făcu ca Leonie să simtă cum i se înmoaie oasele.

— Asta era necazul — spuse el cu voce joasă. Te doream îngrozitor de tare, dar nu o puteam arăta, trebuia s-o ascund şi asta mă făcea să înnebunesc. Durea. Eram prea gelos ca să gândesc drept. Nu te puteam lăsa să ghiceşti ce simt, aşa că am căzut în cealaltă extremă şi am fost nesuferit cu tine ori de câte ori te vedeam.

— Da, ai fost, spuse ea zâmbind şi el îi aruncă o privire care-i tăia răsuflarea, apoi îşi coborî capul şi gura lui o luă pe a ei.

Îl sărută şi ea la rândul ei, ochii închizându-i-se şi braţele încolăcindu-i-se în jurul gâtului lui. Între ei izbucni clocotul pasiunii atâta vreme înăbuşită. Leonie se agăţă, mâinile ei încleştându-se de spatele lui şi Giles gemu lângă buzele ei doritoare, care se desfăcură.

— Te iubesc. Doamne, te iubesc.

O copleşi fericirea — simţea că pluteşte cu un trup lipsit de greutate, într-o lumină ce radia în jurul ei. Nu se compara cu nimic din ceea ce simţise vreodată ; era ca în rai şi abia reuşi să scoată un răspuns răguşit :

— Te iubesc, Giles.

El înţepeni.

— Nu spune asta pentru că ştii... că vreau să...

— M-am îndrăgostit de tine cu săptămâni în urmă, zise ea. Am fost îngrozită, credeam că mi-am ieşit din minţi să mă îndrăgostesc de tine când tu mă urai. Cred că trebuie să mă fi îndrăgostit de tine înainte de a mă căsători — de aceea am spus da, nu numai din cauză că m-ai şantajat.

— Eram disperat, mărturisi el cu ochi contrariaţi. Îmi pare rău, iubirea mea. Mi-era teamă că ai pleca cu altcineva, mi-era teamă că nu voi avea ocazia să-ţi schimb părerea despre mine, vorbeam prosteşte, nu ştiam ce spun, te-am supus la o ameninţare nebunească pentru a te căsători cu mine. Dacă ai fi vorbit cu un avocat ţi-ai fi dat seama că îndrugam verzi şi uscate. Dar chiar dacă ar fi fost legal posibil, nu ţi l-aş fi luat pe Mal, ţi-o jur. Însă îmi pare rău că te-am speriat şi supărat ; a fost o cale mişelească de a încerca să obţin ce voiam, şi o merit dacă refuzi să mă ierţi.

— Da, ai merita, răspunse ea cu ironie, fiindcă ştia că el ar putea spune că o merita, dar el încă mai credea în iertarea ei.

El arăta nesigur, citindu-i expresia şi ochii lui erau indecişi.

Ea se prefăcu că se gândeşte la toate acestea.

— Ar trebui să juri că nu-mi vei face ceva asemănător niciodată.

— Jur, spuse el, prea repede, dar faţa îi era plină de neliniştе şi ea trebui s-o lase mai moale, aşa că-i zâmbi.

— Bine, presupun că nu mă pot abţine — te iubesc prea mult ca să rămân supărată cu tine pentru multă vreme.

Braţele lui o strânseră convulsiv şi începu să sărute sălbatic ochii, obrajii, gâtul, gura ei.

— Leonie, te iubesc... Leonie... dragostea mea...

Ea-i descheie cămaşa şi începu să i-o tragă din pantaloni, iar el respiră de parcă alergase la o cursă pe viaţă şi pe moarte, faţa lui înroşindu-se intens. Dorinţa fierbea în amândoi, trupurile lor se mişcau neastâmpărate unul lângă altul, mâinile lor pipăind şi mângâind.

Giles îşi scoase hainele cu o grabă febrilă şi continuară să se sărute cu trupurile înlănţuite, goale şi calde, în pat — şi atunci auziră copilul plângând. Rămaseră nemişcaţi, cu capetele ridicate, ascultând.

— Nu, mormăi Giles strâmbându-se. Nu acum, Mal, pentru numele lui Dumnezeu! Dar plânsul deveni mai tare, mai hotărât şi Leonie chicoti neputincioasă.

— N-are de gând să se oprească!

— Poate că-l aude Susan? sugeră Giles plin de speranţă. Oricum, nu este rândul ei să se scoale?

— Da, dar după noaptea ei scurtă de ieri, probabil că doarme ca o valiză în gară... Leonie se

foi cu şovăială, oftând... Trebuie să mă duc !

— Trebuie ? gemu Giles sărutându-i umărul gol. Lasă-l să plângă ! Poate că o să adoarmă din nou dacă-l laşi în pace.

— Şi s-ar putea să ţipe şi mai tare şi s-o scoale pe mama ta !

Leonie se desfăcu cu blândeţe din braţele lui posesive şi se strecură afară din pat. Îşi puse pe ea halatul şi-şi strânse cordonul tare, înainte de a merge în camera copilului. Nu se aşteptase ca Giles s-o urmeze, dar peste câteva minute, apăru şi el tot într-un halat, părul ciufulit fiind din nou pieptănat acum.

Ea stătea pe un taburet, alăptând copilul şi Giles veni repede şi îngenunche lângă ea, urmărind-o cu fascinaţie.

Leonie îi zâmbi mişcată de ceva din figura lui, o blândeţe, o căldură, care nu erau numai pentru ea, ci şi pentru copilaşul din braţele ei. Se întrebase dacă Giles va putea vreodată să simtă dragoste pentru copilul fratelui său, dar privirea din ochii lui era edificatoare.

Întinse o mână tandră să atingă părul băieţelului, dându-l la o parte de pe fruntea transpirată şi Mal îşi întoarse ochii să se uite la Giles, apoi îi închise la loc şi se concentră asupra suptului, degeţelele lui roz, posesive, bătând uşor pe sânul cald al mamei lui.

— Îmi pare rău că el a ales un moment nepotrivit, Giles ! şopti Leonie.

— Nu-i nimic, spuse el cu o privire plină de pasiune, aplecându-se să sărute sânul alb la care sugea copilul. Pot aştepta. Am aşteptat un lung

timp pentru tine, Leonie. Mai pot aştepta o jumătate de oră.

Dacă el putea fi răbdător, putea şi ea — dar fu cea mai lungă jumătate de oră din viaţa Leonici.

— SFÂRŞIT —